
DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

4.grāmata Cilvēks nepieņem 2.daļa

MATERIĀLU APKOPOJUSI : ANETE EIHMANE

2016. GADS

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIĶA
Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Saturs

5.nodaļa: Parastības tumsa	2
6.nodaļa: Trulā nekustība. Kompromisi.....	17
7.nodaļa: Neposti ugunīgo tiltu!.....	23
8.nodaļa: Dažādi kļūdu un jaunuma veidi	30
9.nodaļa: Sirds neattīstība	37
10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis	40
11.nodaļa: Apsēstība	45
12.nodaļa: Apziņas panīkums.....	56
13.nodaļa: Palīdzība jāpieņem	64
14.nodaļa: Labais un jaunais	75
15.nodaļa: Melnā Loža	81
16.nodaļa: Miera Mācība	100
17.nodaļa: Apdraudētā planēta.....	103

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

5.nodaļa: Parastības tumsa

Mosties gulētāj! Šo saucienu cilvēkiem patīk atkārtot. Sevišķi pārsteidz, kad to skandina gulētāji, joprojām turpinādami gulēt. Guļ visu mūžu, guļ gadiem, dažkārt iegrimstot negaidītā miegā, un snaudā atkārtos svešus, neapjēgtus vārdus. Nerunāsim par nejaušiem garām gājējiem, bet pat tie, kas jau atzinuši, pakļauti dzīvnieciska miega lēkmēm. Tad Skolotāja pienākums ir viņus uzmodināt, ja arī būtu vajadzīgs kaut vai zibens spēriens. Jo miegs viegli pāriet apsēstībā.

1.

Daudzi pūķi uzglūn, lai kavētu katru augšupeju. Šie briesmoņi ir daudzkrāsaini! Starp vispretīgākajiem būs pelēkais parastības pūķis. Tas lūko pat no Visaugstākajām Pārrunām izaust tukšu, pelēku zirnekļa tīklu. Bet pat ikdienišķīgumā cilvēki prot paturēt atjaunotnes spirtumu. Cilvēki katru dienu nomazgājas un rod atsvaidzinājumu pirms nākošā darba. Tāpat arī garīgā mazgāšanās nedrīkst kļūt par putekļu pilnām dražām. Nedaudzi prot uzveikt parastības pūķi. Bet šādi varoņi desmitkāršo savus spēkus un savu jauno skatu katru dienu paceļ uz Debess dzīlēm.

Ja pastāv Bezrobežība, tad arī cilvēka garam nav parastības mirkļu. No sajūtu neparastuma var dzimt prieks. Bet Augstās Sarunas nedrīkst kļūt par parastajām. Garlaicība ir nevis Bezrobežībā, bet cilvēciskajā aprobežotībā.

Neļausim pelēkajam pūķim gavilēt, viņš nepavisam nav stiprs, un tā pretīgums ir vienīgi ikdienišķās dzīves nejēdzībā. Kur nav netīrumu un nelietību, tur pelēkais pūķis nevar eksistēt.

Tā parastības uzveikšana ir Augstākās Pasaules godāšana.

2.

Tāpat arī neaizmirsīsim, ka skaidra apziņa vienkāršo izzināšanu. Bet nepazaudēsim īsāko ceļu. Laiks ir dārgs. Mēs nedrīkstam nevienu padarīt nabagāku ar savu gausumu. Slinkums un gara trulums guļ vienā šūpulī.

3.

Cilvēki vēlas visu pataisīt par parastu un nesvarīgu; bet kad cilvēki saskata viņu rāmjos neietilpināmo, tad uzmanības vietā izceļas panika. Šāda neparasta apmēra notikumu izpausme, protams, tiks uzskatīta par nejaušību. Tā neprātīgi tiek saplosīti ļoti vērtīgi audumi. Notikumu acīmredzamība bieži mēdz būt satriecoša, bet, neraugoties uz to, atradīsies vārdi, kuri iznīcinās pat acīm redzamību. Cilvēki prot sadrupināt akmeņus un var palikt pie šķembu kaudzēm.

4.

Arī vēl cita neizpratne kaitē cilvēka augšupejai, tas nepiegrīž vērību tam, kas notiek ap viņu pašu, vajadzīgāks viņam šķiet kaut kas svešs. Vienīgi svešais atstāj iespaidu, bet pats vērtīgākais un tuvākais neierosina vēlēšanos kļūt vērtīgākam un izpētīt. It visā

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

jāliek lietā taisnīgs novērojums. Tāds stāvoklis ir ļoti parasts, bet attīstītai apziņai ir jāizlabo arī šāda aprobežotība.

5.

Jo cilvēks lielāks, jo atsaucīgāks tas uz visu gaišo. Mazajām apziņām trūkst apvāršņa, un bieži vien ir gandrīz vai neiespējami tos piespiest atstāt savu vistu kūti. Ir bēdīgi tad, kad mazās apziņas ieņem lielus posteņus. Šīs mazās apziņas ir divējāda veida: vienas pastāvīgi nobažījušās, kaut tikai nepazeminātu savu cieņu, un tāpēc vienmēr noliedz un noraida visu, kas tām nesaprotams; otrās, nebūdamas spējīgas pacelties savā apziņā augstāk par sīko acīmredzamību, iedomājas visu esam viņām atbilstīgos samazinātos apjomos. Ļaunums no tādām apziņām seku ziņā gandrīz vienāds. Pie Mums jau sen pieņemts vienmēr un it visā ievilkt visnozīmīgāko līniju un iet visaugstāko principu virzienā. Šādas rīcības priekšrocība saskatāma visvienkāršākajos piemēros. Lai pārceltos pār upi un piebrauktu laivu noteiktai vietai, ikviens saprātīgs stūrmanis sacīs – “stūrē augstāk, tā kā tā nonesīs lejup.” Palasiet paragrāfu “Brālība” 595.

Sk.595. Pareiza ir doma par parādību iepazīšanu (izzināšanu), pieejot tām vai nu no lejas vai no augšas. Atziņu spēja parasti uzkrājas līdz ar apziņas izaugsmi. Cilvēka pilnveidošanās noris ar grūtībām, tikpat kā kāpšana kalnā. Šīs grūtības gulstas pār apziņu un slāpē to. Daudzi jēdzieni grūti, un cilvēks sāk no tiem vairīties. Bet var būt vēl cits izzināšanas veids – cilvēks varonīgi paceļ savu apziņu un novēro parādību jau no augšas. Tādējādi katra komplicēta parādība izrādīsies zemāka par apziņu un to uztvert būs viegli. Otrais uztveres veids ir Brālības ceļi. Brālība stingriem un apgarotiem līdzekļiem atmodina apziņu, ved to augstāk, lai tā jo vieglāk uztvertu viskomplicētākās parādības. Sevišķi vajadzīgs šāds apziņas pacelšanas veids sprieguma un sablīvējuma periodā. Šo veidu var likt lietā katrā saprātīgā skolā, bet tas saucams par Brālības ceļu.

6.

Mēs minējam novērošanas spēju, bez kuras nav iespējama diagnoze. Mēs minējam pacietības trūkumu, tādēļ analīze neiespējama. Drosmīgas noteiktības trūkums izslēdz kontroli. Meli un liekulība nepielaidīs kooperāciju. Bailes apēnos katru prognozi. Atliek sakārtot visgarākos galdus un korī atkārtot pussaprotamus vārdus.

Šo pērtiķošanās privilēģiju vajag atstāt trūdošām pilsētām. Starp citu šie pērtiķi sākuši sev iepotēt pērtiķu dziedzerus. Tiešām, ikviens saņem pēc nopelniem. Neviens tiem nav stāstījis par mērķpiemērīgāku spēku atjaunošanas līdzekli, kad slimo ievieto vannā ilgstošākai peldei, pakļaujot viņu mainīgu strāvu un zināmu minerālūdens sastāvu iedarbībai. Ārstēšanā pielietojot arī zināmu iedvesmi. Racionāli paņēmieni radīsies tad, kad apvienībā būs izveidojies apzinīgs raksturs un nekas netiks patapināts no pērtiķiem.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

7.

Cilvēki bieži labprāt pafantazē par organisma pamatfunkciju pārmaiņu. Augļa iedīgšanas principu vai matērijas iziršanu, par ķermeņa nesveramību, vai par patvarīgu materializāciju, tāpat kā arī citus fiziskus jaunievedumus apspiež pat klerikālos iztirzājumos. Varētu likties, ka iespējamību apvārsnim būtu jāaug jau no mazotnes un, nonākot eksaktu pētījumu laboratorijā, tam būtu jātop stiprākam, bet tieši tur rases nepilnība liek šķēršļus. Drošais, eksaktai zinātnei uzticīgais, pārvēršas par mietpilsoni un sāk atdarināt vectēvu parašas. Mēs esam redzējuši, kā sarkanā sacelšanās liesma pārvērtās pavarda tvanā. Mēs esam skaitījuši gaismas karogus, kas pāršūti aizspiedumu pakāpēs. Mēs esam pārliecinājušies, ka tīras celtnes tiks pārbūvētas tirgum. Biklā gara tumsība auda tīklus un visvairāk baidījās atirties no trūdošo kaulu sūnainā krasta. Evolūcijas mācība rāda, ka cilvēku biklums pieaug pirms rases nomaiņas. Bet laiks tuvojas, un tiem, kas nav iemācījušies peldēt, būs jāsarījas sālā ūdens.

Palūkosimies iedrosmīgo lēcienos.

8.

Viltus zinātne liek šķēršļus Visuma izziņai. Doma nevar aprobežoties ar mehānisku izzināšanu. Pat paši labākie matemātiskie intelekti pieļāvuši pāri formulām vēl kaut ko. Bet viduvējībai trūkst domas lidojuma un tā ieskata par labāku muļķībā atdurties pret sienu, nekā palūkoties augšup.

Kāds skolotājs jautāja skolniekam – “kur dzīvo muļķība?” Tas atbildēja – “kad es neprotu uzdot, jūs piedauzāt manai pieri, muļķība, laikam, dzīvo tur.” Jāsaprot, kāpēc Mēs tagad piedauzām nevis pieri, bet sirdij. Piere ir uzkrājusi daudzus aprēķinus, bet sirds nav paspējusi kļūt labāka. Tāpēc jāizlīdzina atpalikušais.

9.

Skolotājs Milarepa bieži sarunājās ar dzīvniekiem. Viņa vientuļās mītnes tuvumā rosījās bites, cēla pilsētas skudras, atlidoja papagailis un pērtiķis nosēdās līdzīgi Skolotājam. Skolotājs sacīja skudrām: “Arāji un celtnieki, neviens jūs nepazīst, bet jūs ceļat cildenas vienkopas.” Bitēm sacīja: “Jūs vācat zināšanu un labāko atveidu medu, nekas netraucēs jūsu saldo darbu.” Papagailim aizrādīja: “Tavās klaigās sadzirdu, ka esi nodomājis tiesāt vai sprediķot.” Un jautrajam pērtiķim padraudēja: “Tu izpostīsi skudru celtnes un nolaupīji svešu medu. Varbūt tu esi nodomājis kļūt par uzurpatoru?”

Kas gan cits, ja ne uzurpatori piesavinās svešu darbu un ar nevērīgu papēdi sagrauj veidojumus? Daudz mūžu aiztecējis kopš Skolotāja Milarepas laikiem, bet uzurpatori, tāpat kā agrāk dzīvo ar pērtiķa psiholoģiju. Tādas vārgulības pamatā ir drausmīga neatbildība. Kas gan ir neatbildības pamatā? Protams, tā pati gara tumsība un bailes no nākotnes. Nekāds sods, nekāds ierobežojums neizlabos gara tumsību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Lielie un mazie uzurpatori, jums vajag mācīties, lai apjēgtu medus un skudru sviedru dziednieciskās īpašības. Liekas, šī doma jau pietiekoši veca, bet dažas cilvēku apziņas locītavas tā ierūsējušas, ka pat gadsimtu desmiti nespēj tās iekustināt.

Pie saldu kārumu galda jūs runāsit par prognozi, bet zvaigznes aiz loga mazāk piesaistīs jūsu uzmanību, nekā tauriņš pie sveces.

Ārdiet nederīgo, lai arī kur tas slēptos. Atmaskojiet gara tumsonību zem jebkuras maskas. Pasaule dalās pēc apziņas kādības, un gara tumsības pakāpe ir mērogs. Protams, jūs zināt, gara trulumu neizārstēs ar grāmatu šķirstīšanu, bet ar ietveres sintēzi.

10.

Ļoti daudz mēdz runāt par šķēršļiem un ļoti maz tos izmanto. Prasme izmantot šķēršļus piešķir darbam prieku. Bet līdz ko parādās šķērslis, ļaudis sāk domāt par savām sajūtām, aizmirdami, kāda priekšrocība tiem radusies. Ļaudis atzīst par labāku, lai viss tiktu darīts kā parasti, pēc vecām mērauklām. Bet Mēs dodam priekšroku negaidītām darbībām un tādām pašām sekām. Cilvēki ir laimīgi, kad kaut kas viņiem paveicas kā visparastākiem ļaudīm, bet Mēs gribam lielus panākumus. Grūti sūtīt cilvēkiem sevišķas izdošanās strāvas, kad viņi vairās no sevišķajiem ceļiem. Visi mēs pazīstam ļaudis, kas dzīvo pārticībā, bet ja viņi zinātu, ko pārticība tiem nolauņījusi? Cilvēki grib piekopt visas vispārizplatītās ierašas, aizmirdami, ka ķermeņa ieradumi iesakņo arī gara ieradumus. Gars top nespēcīgs un sāk atturēties no drošām darbībām. Tā cilvēki top tādi paši kā visi, ar tiem pašiem konvencionālajiem priekiem un bēdām.

Iepazīsim prieku caur šķēršļiem, zinādami, ka apsveiktais šķērslis pārvēršas paātrinātā veiksmē. Bet šī veiksmē būs kā loma pārpildīts tīkls. Tā vērsīsim savu skatienu uz apkārtējo un sapratīsim, no kādām briesmām esam pasargāti tikai ar uzticēšanos Skolotājam. Bet bieži vien mēs ticam Skolotājam lielajās lietās, bet samulstam mazajās. Bieži vien mēs gan saredzam lielus šķēršļus, bet izlaižam no redzes loka daudz mazu. Bet mazs skorpījs, ja tas nav pamanīts, ievaino ne mazāk par lielo.

Ērgļa acs nav vajadzīga, lai pazītu kalnu, bet gan mazu smilšu graudiņu.

11.

Skolotājam ir nepieciešama sevišķi kristalizēta mācekļu apziņa. Bet nakts, kas noklāj apziņu, neatļauj likt lietā visu spēku, kas glabājas dzīlēs. Starp pasākumu veiksmīguma vai neveiksmīguma cēloņiem ne jau maza vieta piekrīt apziņas stāvoklim. Pat niecīgākās tiekšanās gaitas apgrūtinājums vai neprecizitāte groza sekas. Piemēram – pie jums ierodas kāds, kas grib jums palīdzēt un tikai gaida tam ierosinājumu no jūsu puses. Bet jūs uzskatāt gluži neatbilstīgu sarunu, un vēlēšanās palīdzēt izkūst tējas glāzē. Arī attiecīgas zemes ierašas prasa pakavēt laiku nenozīmīgās sarunās, un šajās saslaukās pazūd visvērtīgākie gaudi. Bet, ja cilvēce apjēgtu kaut vai laika vērtību, tā varētu iegūt daudz tāda, kas tai ļoti nepieciešams. Lai rīkotos atbilstoši augstākajiem principiem, vadība jāuzņemas sirdij.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

12.

Kad jūs sastapsit cilvēku, kas patiesi tiecas uz dižu celtniecību, jūs ar viņu nesāksit runāt par pusdienas viru, vai par sīkiem vakardienas piedzīvojumiem, jūs tieksities nākotnē, sarunas biedra domāšanas virzienā. Tā arī Mēs sarunā iezīmējam nākotnes ceļu, pa kuru kā pa enkura virvi droši un ar pieaugošu gribu ir iespējams tiekties augšup. Tā Mēs pieradinām sirdi veidot nākotnes ritmu, jo bez tādām ierosmēm ir grūti iekļauties nākotnes īstenībā, tik pat grūti, cik grūti cilvēkam apjēgt daudzu savu darījumu kaitīgumu. Skaidrs, ka saslaucas, kas iemestas jau gatavā ķīmiskā mikstūrā izmainīs gaidāmo reakciju. Nekādi spēki neatgūs sākotnējo savienojumu, tāpat arī ļaunie darbi nevar izgaist; tāpēc vieglāk ir aizsteigties ļaunumam priekšā, nekā to izlabot.

13.

Nekas nesvarīgs nedrīkst aizēnot galveno. Tāpēc cilvēce nedrīkst piegružot augšupceļu. Nav jāuzkrāj daudz putekļu, lai jau aizsmaktu visskaņākā taure. Un tieši šī necīgā putekļu saujiņa ir graužošāka par visiem šķēpiem un nažiem. To var attiecināt arī uz gara svārstībām, tās izsauc ne jau lieli darbi, bet gara puteklīši. Tāpēc, kam ir sekmes veicot dižo, jāprot saredzēt arī sīko. Tāpat sirds, kurai lemts dižais, izjauš pat vissīkāko. Nepareizi ir domāt, ka lielais ir akls attiecībā pret mazo. Tieši otrādi, cēlajai acij saredzams tas visniecīgākais un ugunīgā sirds nojauš to nedziedināmāko čukstu. Izprotat cēlas sirds smalkjūtību, mēs jau apjēdzam pasaules satversmes nozīmi. Netieksimies augšup reibonī, bet nevārgsim arī lepnībā. Lepnība ir akmens pie kājām un apreibināšanās ir vaska spārni. Bet gara vērtība ir sirds uguns, spārni sauļup.

14.

Brālība virs zemes nav iespējama! – sauc tie, kas patības pilni. Brālība uz zemes nav iespējama – sacīs tumšie postītāji. Brālība uz zemes nav iespējama – čukst gribā vājie – tik daudzas balsis nopūlas noliegt Esošā pamatus. Bet cik daudz un dažādos laikos ir pastāvējušas īstenas Brālības un nekas nav spējjis izbeigt viņu eksistenci. Ja cilvēki kaut ko neredz, tad tas viņiem arī neeksistē. Tāda gara tumsonība novērojama no senseniem laikiem līdz pat mūsu dienām. Nekas nespēj piespiest redzēt to cilvēku, kurš negrib redzēt. Ir laiks atskārst, ka ne vien redzamais pastāv, bet kā Pasaule ir pilna neredzamām realitātēm.

15.

Visbriesmīgākais cilvēces lāsts ir pasaules uzskata šaurums. Labākie cilvēki domā, ka viņu redzes aploks ir Pasaules glābiņa galvenā atslēga, bet šādu pasaules uzskatu robežas nesniedzas tālāk par fizisko pasauli. Baznīcas pārstāvji sola tautai gara glābšanu, bet tālāk par fizisko pasauli neiet. Tautas vadoņi virza savu tautu domāšanu uz pārkārtošanu, bet tālāk par zemākajām sfērām viņi neved. Tā var uzskaitīt visas cilvēciskās vadības pakāpes, un kļūst baigi par šo strupceļu, kurā iegājusi cilvēce. Patiesi, tikai Pasaules pārkārtošana un apziņas pārveidošana spēj ierosināt tās enerģijas, kuras vajadzīgas planētas dzīvotspējai. Mums nākas nemitīgi uzsvartot

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

apziņas tīrīšanas nepieciešamību, jo pienākusi pēdējā stunda, lai attīrītu to, ko cilvēce radījusi. Ietversim sirdī Ugunīgo Nolikumu palīdzēt pārkārtot Pasauli.

16.

Ja doti brīdinājumi, tad ir vieglāk atšķirt notikumus. Jau dzimst kaut kas, bet pūļi aizņemti ar izpriecām. Jau nobriedusi eksplozija, bet pūlis traucas uz sacīkšu vietu. Arī senatnes gaišredzīgie pazina daudzas nomaņas, kuras tagad vēsturniekiem saprotamas. Bet laika biedri visus gaišredzīgos prata tikai akmeņiem apmētāt. Vai gan tagad nenotiek tas pats?

17.

Daudzas zīmes sablīvējas, bet pārsteidzoši maz tās ievēro. Gluži otrādi, ar tumsonības rokas vieglumu liek lietā visdīvainākos izskaidrojumus. Šādu izskaidrojumu vieglums tikai pierāda, ka cilvēki vēlas palikt savās ilūzijās, neņemot vērā īstenību.

18.

Ja pieliktu pūles un puteklainās rūpes apmainītu pret skaistu varoņdarbu, tad ķeburainā ērkšķu audze uzreiz pārvērstos mastu koku birzē. Kad domas var pārsviest uz brīnumu robežas, tad nerunāsim ilgi par cauru pazoli.

Sevišķi Ieteicu iznīcināt tenkas, atsvabināsies, taču vesela puse dienas. Vientuļa paliks kafijas tase vai alus glāze. Ēšanas laiks jāsamazina, lai saglabātu cilvēcīgu izskatu. Nav ļaunākas nesamērības, kā pie galda spriedelēt par niekiem. Nav ļaunākas nesamērības, kā sīkiem zirnīšiem līdzīgos aprunāt. Nav ļaunākas nesamērības, kā aicinošās dzīvības atlikšana. Nav ļaunākas nesamērības, kā izrādīt apvainošanas līdzīgi sīktirgotājam. Nav ļaunākas nesamērības kā atbrīvot sevi no atbildības. Nav ļaunākas nesamērības, kā pārtraukt domāt par daiļumu.

19.

Necila apziņa vienmēr visu padarīs mazāku. Mēs taču zinām, ka sabrukums nāk tikai no pamazināšanas un pienācīgās nenovērtēšanas. Samērība ir visgrūtāk apgūstamā īpašība, bet bez tās nevar būt ne augšupejas, ne celtniecības.

20.

Cilvēku apziņa parasti guļ aiz laiskuma. Šo īpašību sauc par ļaunuma pēli. Vislabākās iespējamības nerealizējas, kad skatu padara smagu kūtruma aizsegs.

Nevajag meklēt attaisnojumus, kad miesa un gars pagrimst aiz laiskuma.

Kādreiz dots bauslis, ka kūtrums ļaunāks par kļūdām.

21.

Ja apsvērtu, kas bieži nomāc augstākos jēdzienus, tad mēs neizbēgami atklātu apziņu, kura visu pielīdzina zemākajām parādībām. Pielīdzināt visu zemākajam ir tumšo darbs un cilvēce padodas tieši šīm tieksmēm. Ikviens instinktīvi pievēršas šai postošai

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

rīcībai. Tāpēc apziņas stāvoklis ir labākais visu laikmetu un visu cilvēcisko novirzienu rādītājs. Kurp gan šādi maldi novedīs, ja būs zaudēts sakars ar Ugunīgo Pasauli? Apziņas šķīstīšana, patiešām, dos pieeju augstākajām enerģijām. Ceļā uz Ugunīgo Pasauli jācīnās ar tumšajām apziņām.

22.

Galvenais – nekļūt par punduriem. Punduram pat durvju sliekšnis grūtāk pārvarams kā kalns. Pundura domāšana novedīs pie sadrumstalošanās un pēc tam pie sairuma. Pareizi aizrādīts, ka vajag novērot pamatauras iedarbību; atzinēji spēj darboties, bet noliedzošā attieksme būs droša nepiemērotības pazīme. Nav jācenšas pierunāt attiecībā uz pamatiem; ja tie nav sirdī, nekas tos nespēj noskaidrot. Tāpēc novērojiet dzīves kustības ne kā punduri. Tāpat ne jau ar apakšzemes punduru smadzenēm iespējams izvēlēties Skolotāju.

23.

Niecīguma izjūta izriet no cilvēkam piemītošo spēku neapzināšanās. Niecīgums ir lipīgs, tas pastāv veselās paaudzēs; tas nonāvē būtņi uz dzīvības sliekšņa. Niecīguma izjūtā ir nostiprinājies vispārējs atzinums, kura rezultātā tiek iznīcināta personība un cilvēka sasniegumi. Niecīgumam sevišķi pretīga ir celtniecība. Visbriesmīgākais biedēklisniecīgumam ir Ugunīgā Pasaule.

24.

Trīs peles pienāca pie vientuļnieka viņa nekustības pievilktas. Viņš teica katrai no tām:

“Tu esi apmetusies miltos; kaut arī to krājumu pietiks visai tavai ciltij, bet no tā tu neesi tapusi labāka.

Tu esi izvēlējusies dzīves vietu grāmatās un ne mazumu no tām esi sagrauzusi, bet neesi tapusi izglītotāka.

Tu esi apmetusies starp svētiem priekšmetiem, bet neesi kļuvusi cildenāka.

Patiesi, peles, jūs varat tapt par ļaudīm. Tāpat kā ļaudis, jūs apkaunojat dotos dārgumus.”

Trīs lauvas atnāca pie vientuļnieka. Viņš sacīja katram:

“Tu nule nonāvēji ceļinieku, kas steidzās pie ģimenes.

Tu nolaupīji vienīgo aitu aklajai.

Tu saplosīji ievērojama vēstneša zirgu.

Varat, lauvas, tapt par ļaudīm. Uzlieciet briesmīgās krēpes un sāciet karu. Nebrīnieties, ka ļaudis izrādīsies daudz nežēlīgāki par jums.”

Trīs baloži atlidoja pie vientuļnieka. Viņš sacīja ikvienam:

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

“Tu uzknābāji svešus graudus un uzskatīji tos par saviem.

Tu izvilki dziedniecīgu augu, bet tevi taču uzskata par svētu putnu.

Tu piemeties svešā templī un māņticības vārdā liki sevi barot.

Patiesi, baloži, laiks jums tapt par ļaudīm. Māņticība un svētulība jūs lieliski izmitinās.

25.

Sīktirgotājiem tīk paraudāt par zaudējumiem un izlikties, ka tiem pāri nodarīts. Bet īsts rūpnieks dzīvē ieskaita katru zaudējumu savā nodrošinājumā. Jūs esat zaudējuši nevis ziedojot, bet laupot.

Kristus ieteica izdalīt garīgās bagātības, bet tā ka atslēgas no tām ir tik tālu, tad ļaudis šo padomu iztulkojuši kā salaupītās mantas izdalīšanu. Vispirms salaupīt, pēc tam ar asarām atdot un sajūsmināties par savu labsirdību. It kā, runādams par izdalīšanu, Skolotājs būtu domājis par krēsliem un veciem kažokiem. Skolotājs ir norādījis uz nesveramām bagātībām. Tikai garīgā atdošana spēj iekustināt svaru kausu.

Izpratnes vārtus spēj atvērt pašai dziedzība, bet savecējis, nevajadzīgu lietu ziedojums šūpojas uz viena zara ar patmīlību.

26.

Nevajag pārāk skumt, redzot cilvēcisko tumsību. Ja Mēs skumtu šīs tumsības apmērā, tad nebūtu iespējams dzīvot. Ir skumji redzēt, ka cilvēki dara grūtu savu ceļu, bet mūži iemācījuši izturēties mierīgi pret nepilnības īpašībām. Šādas īpašības, protams, it sevišķi bēdīgas, kad laiks tik īss. Bet atdosim sevi Hierarhijai.

27.

Ir pareizs ceļš no mazā uz lielo. Katrs grauds to apstiprina. Bet cilvēki niecīgo dažkārt uzskata par lielo un domā, ka sīkā monēta spēj aizklāt sauli.

28.

Avoti, kas uzņem smalkās enerģijas, ir ļoti jūtīgi, tāpēc tik svarīga ir tā kādība, kas galvenokārt, piemīt tīriem vadiem. Tāpat kā ir atšķirība ķīmiskos eksperimentos, lietojot dažādus traukus, vielas un savienojumus, tikpat daudzveidīgas ir arī visas uztveres parādības. Imperila piesātinātais organisms dos tikai daļēju vēstījuma kripatiņu. Patības piesātinātais organisms dos baismu nokrāsu, kas sūtījumu izkropļos. Nelaipnības pilnais organisms attiecinās sūtījumu uz kaimiņu – tā dotā tēla izkropļojums ir atkarīgs no uztvērēja kādības. Jūs pareizi jautājat – kādēļ Mēs neapturam šādu izkropļošanu? Tādēļ ka eksistē cilvēku roku skribelējumu rekordi, kas izvērtušies par tādu bezjēdzību, ka attēlo Austrumu Mahatmas, kas pirms gulēt iešanas izsaka nosodījumus, par prieku tiem, kuri tīko kaimiņa nosodīšanas. Ļaudis taču Mahatmām piedēvē pat apmelošanu. Cilvēki taču piedēvē Mums visas savas zemes īpašības.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

29.

Cilvēces apziņa tik ļoti piesātināta ar parastības putekļiem, ka nepieciešami izlauzties cauri šim mūrim. Tikai apziņas iekvēlināšana vien ir bezspēcīga to šausmu priekšā, kas aptumšo apziņas, jo pilnīgi pagrimusi apziņa spēj ātrāk atžirgt, nekā tā, kas slēpjas zem dažādu cilvēkveidīgo maskas. Apziņa, kas iedomības un sava milzīgā nozīmīguma piesātināta attiecībā uz pasaules celtniecību, ir bezcerīga, jo šāda apziņa grauļ Labuma Celtni.

30.

Griba, kas traucas jaunradīt ar Kosmisko Magnetu, spēj izveidot daudzas augstas formas, jo apzinīgi virzīta griba jaunrada pastiprināti. Tāpēc ceļa izvēle un virziena zināšana spēj piesātināt garu ar ugunīgu trauksmīgumu. Cilvēce nepieņem šo apzinīgi virzītās gribas likumu, tādēļ arī tik daudz maldu. Var galvot, ka katra cilvēciska darbība notiek bez īstas izpratnes kā to pielietot. Tādējādi cilvēku dzīvē tik daudz nelietderības. Ceļš uz ugunīgo Pasauli jāatceras gribas apzinīgā virziena varetais likums.

31.

Ceļā uz Mums neaizmirstiet atnest visu, ko jūsu nojauta atrod par vērtīgu. Ir pamācoši pētīt vērtību izpratni. Bieži vien cilvēki kam pat ir zināms kaut kas no gara sfēras, var nodarboties ar niecīgām un neglītām lietām. Viņi aizmirst, ka neglītās lietas kalpo tumšajiem. Ir jāpazīst lietu kādība.

32.

Tiecoties uz vislielāko, jo tie, kas nozīmējuši sev mazu apli, tiek saukti par iznīcībai nolemtiem un arī visas iespējamības viņiem aizritēs pa to pašu rādīsu. Katra aprobežota apziņa pievelk nepilnvērtīgas enerģijas vai niecīgas iespējas un pat ja gara orbīta karmiski arī satver lielu iespējamību, tad tomēr mazā apziņa pamanīsies no tās izbūvēt tikai strazdu būri. Vienīgi apziņa, kas aptver pasauli plašās darbībās, var kļūt par Kosmosa vai cilvēces Lielo Brāļu līdzstrādnieku.

33.

Cilvēki daudz zaudē, gaidot piepildīšanos tikai pa saviem ceļiem. Kā gan viņi domās par tālajām pasaulēm? Nāksies grozīt daudzus sarakstus un tabulas.

34.

Neaizvediet svārstīgus ļaudis uz tālajām planētām. Tie klups savas gara tumsības dēļ. Lai vispirms nostiprina apziņu Zemes piemērā. Lai izprot sadarbību, uzticēšanos, disciplīnu. Var dot tautai derīgu dzīves uzlabošanas uzdevumu. Netraucēsim tautas uzdevumus, lai to neievestu jaunā apjukumā. Jāliek vērā nevis izņēmumi, bet vairākums, un tāpēc dosim vispirms pašu visneatliekamāko. Kāda gan Brālība bez pamatiem?

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

35.

Cilvēki balstās uz dzīves faktiem, bet acīmredzamību salīdzina ar jau pagājušām parādībām. Nosakot dzīvi vienīgi ar jau pārdzīvotajām parādībām, apstiprināsies tas gausais progress, kādu pauž cilvēks. Ideju nošķirtība no dzīves norisēm apturēs cilvēci tai punktā, kur beidzas pārliecība par tālāko augšupeju.

36.

Cilvēkiem nepatīk norādījumi, ja viņi domā, ka tie nomāc viņu gribu. Bet kad cilvēki tiek atstāti paši savā ziņā vien, viņi jūtas nelaimīgi un pamesti.

37.

Atstājiet cilvēkus viņu pašu neierobežotai vadībai, un draudzīgā involucija nekavēsies stāties savās tiesībās. Rietumos pašreiz sevišķi saceļas pret jebkuru autoritāti un dreb par savu individualitāti, kuras, pa l.d., nemaz nav, jo tā vēl dzīvo aizspriedumu, atavisma un gara tumsības važās. Daudziem gara zināšana vēl minimāla, un viņi iet caur dzīvi zemākās patības balss vadīti, ko viņi ieskata par augstāko intuīciju. Vai mēs jau neesam šāda neprāta seku liecinieki?

38.

Cilvēki zina vairāk, nekā tiem liekas. Tie dzird par dzīvi tālajās pasaulēs. Tie zina par enerģijām un strāvām. Tie saskaras ar daudzām dabas parādībām. Tikai jautājums te tāds – kā viņi uztver visas šīs zināšanas? Atklājumiem paātrinātā gaitā vairojoties, vajag sevišķi šķīstīt apziņu. Tikumiskie pamati kļūst par zināšanas sastāvdaļu, pareizāk sakot, tiem jākļūst par tādiem, citādi plaisa starp zināšanu un tikumību kļūst kaitīga.

39.

Kāpēc gan cilvēki šeit mocās? Kāpēc nemazinās ciešanas? Kāpēc naidis tā pārņem sirdis? Aizmirsts gara vairogs. Nav nekā pārdabiska Ugunīgās Pasaules atgādinājumā, tajā sadeg rupjie sārņi. Cilvēki tīrību ieskata par vajadzīgu, bet mazgāšanai ar ūdeni seko ugunīgā.

Ieskata, ka ūdens attiecas uz smalkajiem apstākļiem, bet tālāk jau ir vajadzīga Uguns.

40.

Var iedomāties cilvēku, kas ar zinātnes palīdzību sataustījis ugunīgās substances klātbūtni, bet kuram nav iztēles spējas realizēt to dzīvē. Patiešām, cik nelaimīgs būs tāds aklais! Viņš gan ir dzirdējis pārzemes balsis, bet izplatījums viņam ir tukšs. Patiešām, arī aklais nesapratīs, ka viņš atrodas pārpildītā amfiteātra vidū. Aklais pieņems pūļa čukstus par jūras čalām. Neviens to nepārliecinās, ka viņš maldās. Ieskata, ka pilnīgi pietiek ar mehāniskām zināšanām, bet tas ļaudīm nepalīdzēs pārveidot dzīvi.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

41.

Apstiprinu, ka parādību ir daudz, bet cilvēki tik akli, ka neredz sagatavoto maizi. Cilvēki negrib atzīt to, kas jau visiem spēkiem tuvojas.

42.

Nākotnes ceļš būs to ceļš, kuri prot skatīties brīvi. Tieši cīņa ar gara tumsonību, gluži kā ar sairšanu un trūdēšanu, ir neatliekama. Nav viegla cīņa ar aklo tumsonību, jo tai ir daudz līdzdalībnieku. Tā mitinās daudzās zemēs un apsedzas ar dažādiem tērpiem. Jāapbruņojas gan ar drošsirdību, gan pacietību, jo cīņa pret kultūras trūkumu ir cīņa pret haosu.

43.

Vajag apgaismot visus tumšos kaktus, kuros slēpjas tumsonība. Vajag izkausēt visu, kas celts uz tumsonības un ļaunuma, jo tie nenostiprina celtniecības attīstību. Tāpēc, kad Mēs ceļam, Mēs uzrādām tīru tiekšanos. Tā jaunā izpratne rada tīras tiekšanās ietekmē. Visi, cilvēces neapzinātie kaitīgie uzkrājumi attīsta evolūciju traucējošus izveidojumus. Tālab satriecošais Gaismas stars apgaismos visus tumšos kaktus.

44.

Cilvēces vairākumam garīgā sfērā ir tik sveša! Pat aiz viszemāko sfēru robežām cilvēce nespēj ielūkoties un zemākais psihisms ir šīs parādības rezultāts. Tas, uz ko cilvēks tiecas, kļūst par viņa tiekšanās lāstu un pavēlnieku. Šādas iekāres, patiešām, norāda uz cilvēces atkarību. Kosmiskā griba aicina pārveidot apziņu.

45.

Nevajag būt cūkām un skatīties tikai uz zemi vien.

46.

Kas sevi ziedojis vistu kūtij, nes olu sekas. Kas ziedojis sevi pasaules daļai, svārstās līdz ar pamatiem. Ļaudis ir sabojājuši vārda "Harmonija" jēgu. Šai vārdā ieviests kaut kas klerikāls, hitona ielocē, nebijušas mīlestības immortele un pat adīta zeķe. Labāk bez arfām apmainīt šo sažuvušo jēdzienu pret enerģiskāku – teiksim, Sadarbības smalkjūtību. Bez tās kopiena nevar pastāvēt. Tās traucējumus izsauc aizvainojumi: aizvainojuma sajūta rada trulumu.

Aizvainojumu nospiests cilvēks tiek saistīts pie viena punkta. Kļūdams nekustīgs, cilvēks neizbēgami kļūst truls. Trulums kā rūsa saēd daļu pamatvielas. Zibeņu apgaismojumā viss vibrē, viļņo un elpo. Lielās celtniecības dienās nepieļaujiet sarūsējušu enkuru; rūsa neizturēs skalojošo viesuli!

47.

Vajag vajāt gara tumsību, bet sevišķi sodāma ir mānīcība un svētulība. Mānīcība līdzīgi spītālības kraupim apņem vājās smadzenes! Mēs neesam pret laboratorijām un rietumu metodēm, bet lūdzam, lai tām pievienotu godīgumu, spēju strādāt un drosmi

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

būt bez aizspriedumiem. Kā gan var domāt par kooperāciju, kad putnu smadzenes ir par šķērslī jebkuram mēģinājumam! Varētu sniegt to vispārsteidzošāko, ja vien sātana ragi retortē netraucētu – jo sātanam taču tie vairāk nekā svētajiem!!

48.

Cilvēki domā, ka viņi – dēvētie dabas kungi – var nekā nezināt.

49.

Ja cilvēki kaut vai daļēji spētu nojaust momenta savdabīgumu, tie Mums ļoti palīdzētu. Nemaz jau nerunājot par notiekošā precīzu izpratni, bet pat kopējais noskaņojums jau pastiprinātu gribas magnetu. Cilvēki neapjēdz, cik ļoti neapzinīga veģetēšana sarežģīt pasaules uzbūvi. Sirdij, kā pārveidības ēzei, ir ikvienam jānorāda garīgās atmosfēras spiediens. Nevajag domāt, ka sirds cieš tikai mūsu pašu dēļ, viņa, protams, sāp arī pasaules satricinājumu dēļ. Vajag raudzīt apvienot sirdis harmoniskā korī un pat maz pārbaudīta sirds pievienos kopējam kausam savu enerģiju.

Sirds pastiprina Mūsu sūtījumus, pašķirdama jaunus biezokņus. Ir daudz nepārbaudītu siržu, bet vēl vairāk aprakstu siržu. Vajag daudz dzirksteļu, lai caururbtu stinguma plēnes.

50.

Vajag saprast, cik daudz ārējo apstākļu sastāda cilvēka noskaņu, šādu baru mēdz nosaukt par siseņiem.

51.

Gara tumsību rada paši cilvēki. Smalkās Pasaules mantojums tiem nav reālāks par sapni. Tas pat saduras ar saprāta naidīgumu. Intelekts neatzīst Augstākās Pasaules parādības. Sevišķi smags tam ir ugunīgais starojums.

52.

Ne par Uguni vien mums jādomā. Notikumi tuvojas kā okeāna vilnis. Jūs pareizi izprotat, ka tumšais spēks ielenc katru svētīgu pasākumu. Mēs novērojam, kā katra parasta rīcība nekavējoties pārvēršas ļaunumā. Tāpēc jāatmet katrs vakardienas knislis un viss parastais jānomaina ar visneparastāko. Varētu pat izraudzīt it kā prēmiju par neparastību. No vecās pasaules nav sagaidāma neparastība. Pāri parastajiem apstākļiem jāpieskaras visnegaidītākajiem viedokļiem. Tāpēc Priecājos, kad tiek skarti jauni elementi.

53.

Jūs pazīstat sfēru mūziku un izplatījuma zvanus, un skanošās stīgas, jautras, - kādēļ gan liels daudzums cilvēku nepazīst šīs izpausmes? Bet kāpēc gan liels daudzums ļaužu apmierinās ar nepareizu dziedāšanu un absolūti negrib izprast skaņas niansējumus? Lai gan, pat plīstoša papīra čirkstoņa spēcīgi plosa izplatījumu, bet lielākā daļa to pat nepamana. Tāpat ir arī ar smaržu. Smalkās Pasaules aromāti bieži

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

iespiežas fiziskajā pasaulē, bet cilvēki, pirmkārt, nevēlas tos ievērot. Pat ugunsgrēka dūmus cilvēki parasti pamana tikai tad, kad tie jau plosa rīkli. Ne tikai nejutīgums, bet arī tūļīgums dara cilvēkus kurlus un aklus. Tiem trūkst iztēles pamatu un līdz ar to tie sagroza visa Esamības jēgu. Tā šiem pavirši-domājošiem sirds magnets ir vienkārši blēņas.

54.

Ka gan iedrošināsies sacīt, ka eksistē tukšums? Bet neattīstības dēļ šo vārdu tik bieži atkārto, ka cilvēki pieraduši pie tā jau no mazotnes. Grūti no valodas izmest bezjēdzīgos vārdus, bet tāda tīrīšana ir nepieciešama, citādi apziņas piegrūžas.

55.

Bieži runā par pretišķībām, tām pieskaita daudzus neizprastus gadījumus. Karstā dienā cilvēki ierauga ceļinieku siltās drēbēs un smejas par pretišķību. Bet neviens nepadomās par nakts aukstumu. Pretrunības parasti saredz nabadzīgā domāšana. Daudzas nelaimes cēlušās no nevēlēšanās domāt. Nevis pretešķības, bet tukšs, neapdomātu vārdu savārstījums sarežģī dzīvi.

56.

Nāksies sastapties ar cilvēkiem, kuri smiesies par katru, tiem neizprotamu vārdu. Viņu uztveres aparāts pārklāts ar gara trulības tulznām.

57.

Mēdz sacīt – bez muļķības Zeme būtu paradīze. Ir kļūda sevi mierināt, ka tagad muļķības mazāk, nekā senatnē, - tagad tā kļuvusi pat ļaunāka. Katra izsmalcināta muļķība sevišķi bīstama rotaļā ar sprāgstvielām. Muļķība nedomā par nākotni. Doma par epidēmijām to netraucē. Ir daudz jaunu slimību veidu, bet būs vēl vairāk. Brālības parādīšanās būs kā ozons saindētajās drupās.

58.

Bieži dzirdami nostāsti par Brālību izcelšanos vai bojāeju. Norādītas dažādas zemes, minēti daudzi laikmeti, bet neviens nevar noteikti pasacīt, kad Vienkopas nodibinājušās. Cilvēki šos fragmentāros minējumus par Brālību uzskata par brīnišķu pasaku. Daudz strīdu, daudz neizpratnes izraisa sīkās ziņas par Zemes Brālības uzbūvi. Visbiežāk to atzīst vispār par neesošu. Var novērot, ka cilvēki, kad tie spriež par Brālības uzbūvi, nonāk īpatnējā īgnuma stāvoklī. Sevišķi aizdomu pilni ir cilvēki, kas nepieļauj neko augstāku par viņu iztēli. Tie aizmirst, ka iztēle ir īstenības uzkrājumi. Tāpat tie arī nespēj pielaiest kaut ko, kas būtu augstāks par viņu dzīves izpratni.

Maz ir ceļotāju, kas pievērš uzmanību neparastām parādībām. Gan otrādi, nereti visizcilākos pierādījumus izskaidro visbanālāki. Cilvēki, kā aklī, nevēlas saskatīt acīmredzamo, tie bēg no tā, lai noslēgtos savās konvencionālajās ilūzijās. Jājautā –

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

kurš gan vairāk uzticīgs patiesībai, vai tas, kas iestidzis ilūziju narkozē, vai tas, kurš gatavs modri un drosmīgi sagaidīt īstenību?

Mēs cienām kalpotājus realitātei.

59.

Filozofi jau daudzkārt apstiprinājuši, ka ļaužu sanāksme pieļaujamas, ja tām morālas sekas. Patiešām, šī patiesība ir jauna arī mūsu dienās. Parasti ļaužu sanāksmes beidzas izkropļojot visvienkāršākos pamatus. Apskatīsim šādu daudzļaužu sanāksmju smalko un ugunīgo apkārtni. Apskatīsim un mūs pārņems šausmas: nesaskaņotie ritmi pielaiž tikai zemākās būtnes un ugunīgos sūtījumus pārvērš apdedzinošā ugunī. Ja jau krietnam apmeklētājam grūti tikt cauri dzīvnieku pūlim, tad smalkās būtnes tiks aizmestas kā sausas lapas viesulī.

Jāgaida, kad gan psiholoģijas stundās sāks dot padomus par masu iedarbībām! Cilvēki vēlas piedalīties vadīšanā, bet negrib audzināt savu gribu.

60.

Vai apgalvojumus par fizikas likumu jums neatgādina, ka kādreiz alķīmiķiem bija jāizgudro nevajadzīgi nosaukumi, vienīgi tāpēc, lai atrastu tiltu uz ievērojamu tautiešu apziņām. Kopš tā laika cilvēku apziņa nav daudz pavirzījies uz priekšu.

61.

Kūtrumam pieziņas pašnožēlas un šaubas. Zem tik indīgas nastas nesāks darboties nekāda enerģija. Šaubas saēd visu. Pamēģinājumi un pašnožēla vājina pat garīgi spēcīgos. Ar šādu ievadu ievadāms katrs, kas grib iedarbināt psihisko enerģiju.

62.

Cilvēki maldās, iedomādamies enerģiju esam tikai izcilajās norisēs, aizmirstot, ka sīkās darbības patērē daudz vairāk enerģijas, - tās pašas enerģijas, kas savā būtībā ir dārgums. Sīkās darbības, tāpat kā sīkās lietas, aizsprosto dzīvi; it sevišķi vajag izsargāties no putekļiem, kuri, savienojoties ar lietu emanācijām, kļūst par tās personiskās enerģijas izšķiedējiem, kura būtu jāuzglabā vienā kanālā. Tāpēc mēs sargāsim it visu, kas spēj savienoties ar Hierarhijas enerģiju.

63.

Zināt savu uzdevumu, nozīmē zināt, ka cilvēka gars ir Augstāko Spēku izpausme. Vienīgi tas, kas pazīst šādu tiekšanos, spēj izprast, cik iejūtīgi jāieklausās Augstāko spēku balsī. Kāds brīnišķīgs jēdziens, ka cilvēks radīts pēc Dieva līdzības! Jo tas arī atver Bezrobežību, vairojot visus spēkus un traukšanos. Vai gan cilvēks var noliegt Bezrobežību un Nemirstību, ja viņa priekšā ir Makrokosma Attēla cildenais salīdzinājums ar mikrokosmu. Jo tad laba ceļa novēlējums ir varens aicinājums uz gara pilnveidošanos. Atgādinājumam par Dieva Prototipu jāievirza cilvēks Jaunos Ceļos, jo nav iespējams nesodīti mīdīt kājām augstāko uzdevumu to noliedzot. Un

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

biedēkļi, kas apliecina patvaļīgu esamību uz Zemes, ies bojā reizē ar visiem Gaismas ienaidniekiem. Tāpēc modri tieksimies izprast mūsu uzdevumu.

64.

Daudz ir piemēru, kad pat pēc daudzām zīmēm, aicinātie ir atgriezušies atpakaļ. Viņi iegrima niecīgumā, dzīvi saira un atgriezās tumsā.

65.

Visgrūtākajās stundās cilvēki tomēr spējīgi nodarboties ar parastajām lietām. Jābrīnās, cik visai bieži parādās notikumu neizpratne. Neiespaido pat atgādinājums par šīs stundas svarīgumu. Sirdī nepukst atskarsme. Negaidīsim peredzēšanu, bet nojauta gan ir pilnīgi dabiska. Bet cilvēki atvairā šādas nojautas, jo neviens tiem nav stāstījis par pamatenerģiju. Tā cilvēki apgūst sekmes vienā virzienā, bet atkāpjas atpakaļ otrā, ne mazāk svarīgā.

66.

Novērojiet nozīmīgu parādību: kad cilvēks sāk pamanīt savas dzīves garīgo pārveidošanos, viņš katrā ziņā dēvēs sevi par okultistu. Lai gan vienkāršāk būtu ieskatīt sevi par redzīgu. Okultisti drīzāk ir tie, kuri paliek tumsā un slepenībā. Tā vajadzētu attīrīt jēdzienu būtību. Citādi daudzi krīt iedomības un ārprāta bezdibēnī. Aplieciniet visur, ka garīgās zīmes ir dabiskā esamība. Bet tumsoņi tās noliedz, jo viņi ir aklī. Daudz ir pārcietuši redzīgie, aklie necieš sarunas par Gaismu. Tāpēc nesatriciniet tos, kas nesaredz. Daudz kas patlaban notiek, vienīgi pilnīgi aklais neievēro ugunīgās zīmes.

67.

Ar iedvesmi iespējams ne tik vien novērst sāpes, bet arī visai slimībai piešķirt citu virzienu. Pēdējo reti atzīst, jo vēl vienmēr netic domas iedarbībai. No šī paša neticības avota ceļas apziņas sastingums.

Cilvēki sevi saindē ar neticību. Gadsimtu gudrība uzglabājumi daudzus dižās uzticības piemērus, un arī neuzticības un postījumu piemērus. Kad runājam par sadarbību un pat par Brālību, Mums jāuzsvaro uzticība, bez tās nevar radīt ritmu, bet tās nevar izraisīt veiksmi, bet tās nevar būt augšupejas. Nedomājiet, ka atkārtāju pārāk vispārzināmo, gan otrādi, kā briesmu brīdī atgādinu glābiņa līdzekli. Nav cita līdzekļa, lai ierosinātu psihisko enerģiju. Nav cita ceļa, lai liktu sirdij uzstarot uzvarā. Ir grūti nepagurt, ja sirdī tumsa.

68.

Jums šķiet, ka “tumšie kaitētāji ir pārliecināti, ka tieši viņi dara labu.” Bet es gan nepiekrītu šādam apgalvojumam. Visi apzinīgie kaitētāji savas apziņas dziļumos ļoti labi saprot savas rīcības alkātīgos nolūkus. Pat, tā dēvētie neapzinīgie kaitētāji vienmēr cenšas rīkoties tā, lai nekaitētu paši sev, un galvenais, savai kabatai.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Apzinīguma pakāpes ir bezgalīgas un mēs varam ieraudzīt vēl ne mazumu zvērīgu apziņu. Patiesi, nav lielākas nelaimes par gara tumsību.

69.

Cik niecīgs to cilvēku skaits, kas apzinās apstākļu neparastību! Pamācoši novērot, kā cilvēki cīnās pret visu, kas tiem neparasts. Pie Mums atrodas izcilas piezīmes par to, kā ļaudis ir iznīcinājuši visas neparastās zīmes.

Cik pašreizējā iznīcināšana! Lai gan iecerētās zīmes domātas cilvēces glābšanai.

Visiem veco sakārtojumu piekritējiem pat ātri piemīt vienveidīgs būtiskums – viņi ir kā tuksneša smiltis!

6.nodaļa: Trulā nekustība. Kompromisi.

70.

Cik viegli iespējams dzīvi darīt labāku, vienīgi tiecoties uz manifestēto gara uzvaru! Vai patiešām visi zinātnes atradumi nav paplašinājuši domāšanu?

71.

Parunāsim par kustību. Ap šo jēdzienu joprojām uzkrājas neizpratne. Cilvēki, sadzirdējuši par kustību un kustīgumu, kļūst par tukša nemiera pilniem skraidītājiem. Bet vai gan tukša rošanās pieklātos augstākajām izpausmēm? Cilvēki tāpat arī neatšķir ārējo kustību no iekšējās, bet atšķirība ir visai būtiska, tā glābj no tukšās rošanās, kas neatvairāmi novedīs pie meliem.

Tāpat arī iekšējās kustības izpratne piešķirs kustībām cildenumu. Žesti un arī pati kustība cilvēkiem nav viegli apgūstama. Bieži vien tie nezina, kā rīkoties ar savām rokām, kājām un pat ar galvu. Galva trīc, rokas svaidās, kājas pinās, vai tiešām būs jānāca arī staigāt? Bet visas šīs kļūdas izriet no nekārtības apziņā. Tukšā rošanās pauž neprasmī piemēroties dzīvei. Āksts neder ceļā uz Brālību. Tāpēc iemācīsimies atšķirt iekšējo kustību no ārējās.

72.

Panākumi dzīvē ir tiem, kas sevišķi pareizi izprot lietu būtību un tiem, kas iemācījušies sevišķi sagrozīt lietas, starpība vienīgi sekās. Kas sapratuši lietu būtību, nav saistīti pie tām, bet sagrozītāji kļūst lietu vergi. Ja kāds nav sekmīgs, tad tas nav licis sevi uz svaru kausiem, bet ir turējies vidū. Kur tad ir lietu saprašanas un sagrozīšanas mērs? Ja rocība pārmaina dzīves nosacījumus. Bet ja nekas nav mainījies, tad arī domu darbības nav bijis. Nevar gūt sekmes tie, kas vilcinās saprast. Ļaužu vairumu velk līdz nespēks un gausums. Dzīve tad top par važām, kaut gan dzīve ir iekarojums. Panākuma galvojums ir kustībā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

73.

Mēdz sacīt – jogam nav vēlēšanos, bet par to viņš ir tiekšanās pilns. Vēlēšanās nav darbīga, jo tā rada gaidīšanu. Bet gaidīšana ir stinguma māte. Turpretī tiekšanās dzemdē kustību, kas ved uz gara pacelšanos.

74.

Protams, glēvulībā nav iespējams būvēt, jo tā visur ienes sabrukumu. Intensīva celtniecība prasa augstākā apstiprinājuma izpausmi – vai nu pilnīga uzvara, vai nekur nederīga glēvulība. Ja būtu iespējams cilvēka prātam ieskaidrot, cik graujoši ir pusmēri un kompromisi, tad celtniecība noritētu citādi. Bet cilvēce slimo un šīm briesmīgajām vātīm, un Mums, izlabojot, jālej asins sviedri, un šādā spriegumā jaunrada Gaismas Hierarhija. Patiešām, asins sviedri klāj Mūsu pieres.

75.

Parasta kļūda ir tā, ka cilvēki pēc skolas beigšanas mitējas mācīties. Pitagorieši un tiem līdzīgas Grieķijas, Indijas un Ķīnas filozofiskās skolas pietiekami uzrāda pastāvīgas mācīšanās piemērus. Patiešām, ierobežošanās tikai ar obligātās izglītības skolām norāda uz neattīstību. Obligātajai skolai jābūt tikai ieejas durvīm uz īsto izzināšanu. Ja cilvēci sadalītu trijās kategorijās: vispār skolu neapmeklējošos, tajos, kas aprobežojušies ar obligāto skolu un tādos, kas turpina izglītību, tad pēdējo skaits būtu apbrīnojami niecīgs. Tas rāda, vispirms, uz nevērīgumu pret nākošajām dzīvēm. Gara panīkumā cilvēkiem nav daļas pat par savu pašu nākotni. Lai uzglabājas piezīme, ka šajā, tik ievērojamā gadā, jāatgādina tas, kas bija noderīgs pirms tūkstoš gadiem. Bez elementāras izglītības ir jāpalīdz apmācīt arī pieaugušos. Uz zemes vienlaikus eksistē vairākas paaudzes un vienlīdz maz tās tiecas uz nākotni, no kuras tām neizbēgt. Apbrīnojama ir tāda nevērība! Mācības pārvērstas par tukšām čaulām: turpretim, uz parastiem svētkiem ļaudis cenšas iegādāties svētku tērpus! Vai tiešām Ugunīgās Pasaules svinīgā mitekļa vajadzībām neklātos iegādāties Gaismas tērpu? Ne svētulīgumā, ne māņticībā, bet apskaidrotībā jāpriecājas ne vien par bērnu skolām, bet arī par pieaugušo apvienošanos nemitīgai izziņai.

76.

Tāpat arī cilvēks neradinās atšķirt sagādīšanos no likumīgajām parādībām, nemācās izsekot domāšanas procesu ar visiem blakus apstākļiem. Cik daudz disciplīnu pieejams cilvēkam jebkurā stāvoklī! Pie Mums ciena šādu dabisku uzkrājumu.

77.

Vai gan iespējams apmierināties ar personīgas labklājības dzīvi? Vai drīkst piesavināties brīvo Sākotnīgo matēriju, kas piesātina ikvienu priekšmetu? Protiet nojaust šīs matērijas nepieciešamību ik katrā priekšmetā. Bieži gan atzīst matēriju tālajā ēterī, bet atzīt to apstrādātos ikdienišķos priekšmetos uzskata par nejēdzību. Un tomēr, augstās matērijas apjēgšana ikkatrā priekšmetā, paceļ visas dzīves detaļu vērtību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Protams, visur sastapsiet šaubas. Runās, protams, par jūsu uzskatu metafiziku, kad pieskarsities zinātniski – fiziskiem novērojumiem. Neņemiet vērā nezinātāju spriedumus. Svarīga tikai viena lieta – uzskatīt pasaules Sadarbību kā evolūcijas nepieciešamību.

Nezināšana, ietiepība, nekrietnība nedrīkst būt par šķēršļiem vienkopas izveidošanā. Ir nepieciešami atzīt sadarbības evolūcijas neapstrīdamību. Ir nepieciešami ikvienu dzīves stundu pārvērst progresīvā kustībā. Vai tiešām iespējams dzīvot kā aklām zelkšiem?

Jūs zināt, kur jūs gaida un kas cer saņemt jūsu vēsti. Tas spārnos jūsu steidzamo vientuļo ceļu.

78.

Par agru domāt par planētas krišanu, ja sevis paša krišana vēl nav apjēgta. Var dziedināt savas brūces un iet kā darba cēlētājs. Jaunā katras dienas saprašana palīdzēs izprast katru dzīves sīkumu.

79.

Cilvēce bieži bez vajadzības ir pāršūdinājusi savus apģērbus. Gan bez mēra saīsinājusi, gan vilkusi aiz sevis veselas astes. Piedurknes ir vilkušas pa zemi vai arī pavisam pazudušas. Gan augšgals ir bijis plats, gan lejasgals neaptverams. It kā nekas nebūtu vienalga kādā piedurknē sagrābt kaimiņu aiz rīkles.

Ar pārģērbšanos neizdevās. Ņemsim lietas tādas, kādas tās ir. Pie tam iegaumēsim – netraucēt entuziasmu, lai arī no kurienes tas nāktu. Neslēpsim patiesību, bet atradīsim vietu katram sajūsmas priekam. Vai gan lielu mērogu gadījumā sajūsma traucēs? Vieta atradīsies visam, virs entuziasma celt ir vieglāk un iznāk izturīgāk. Kā mīla, tā arī sajūsma aizdedz ugunis. Savāksim visus ugunsradītājus un iegaumēsim, cik vērtīga ir katra dzirksts. Gaisma un tumsa – neaizmirsīsim nekā no Gaismas!

Mēs dodam dzīvības nesējus no augu valsts, bet neatstumsim visu to, kas bez ievērības guļ mūsos pašos.

80.

Kāds ir nesaprašanās, kā samierināt apziņas asimilāciju ar domu izmaiņu jeb tā saukto strīdu? Vai strīdus ir vajadzīgi? Vai strīdus nebūs disimilācija? Pie Mums nav strīdu, tie izpaužas apziņu abpusējā spēcīgā spēcīgā. Patiešām, ilgstoša asimilācija atļauj pārvērst pretrunības zinību krājuma pavairošanā. Pretrunības parasti ir tikai vienas un tās pašas parādības dažādas kādības. Protams, kad pretrunību cēlonis ir gara trulums, tad arī strīdus izvēršas par atkritumu bedri.

Lai apziņa apgaismo domāšanas pagrabtelpas un smieklīgie strīdi pārvērtīsies lietderīguma un prieka pārrunās.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

81.

Vai nav tiesa – ir grūti apvienoties, pat ja tas ieteikts kā ikvienam nepieciešams, ārkārtīgs līdzeklis? Grūti pat īslaicīgi ietvert vienošanos. Vai nav tiesa, - uzbudinājuma īgnumā ir viegli atrauties? Ir viegli aizmirst Armegezona laiku un visu esošo, lai tikai sagādātu prieku žultij. Tik liels ir atstatums no īgna uzbudinājuma līdz astroķīmijai.

Bultas, kas šķeļ sirdi, neizriet no vienkārša nervu refleksa; šī parādība daudz dziļāka, jo tai garīgāks cēlonis. Cik liels daudzums cilvēces sāpju izriet no nepietiekošas sadarbšanās! Sadarbšanās izpratne viegli tuvina sadarbībai ar dabas spēkiem. Kur tad viņa ir, šī dabas spēku un garīguma nošķirtība? Gara kalpam vajag atskārst gara visuresamību.

82.

Vajag izšķirt pilnīgu uzticību no uzticības ar nosacījumiem. Visbiežāk cilvēki izpauž pilnīgo uzticību saņemot, bet katra atdošana visādu noteikumu pavadīta. Saņemamo ietver, bet liek šķēršļus izzināšanai būdami aizdomās par pelējuma gabaliņa atdošanu. Pie tam jāiegaumē, ka atdevības pakāpe ir saņemšanas pakāpe. Ticībai ir jālīdzinās precīzai zināšanai. Jebkura ticības nosacītība dos seku nosacītību. Bet neviens negribēs, ka viņu dēvē par relatīvu mācekli. Tāds apzīmējums izraisa apvainojumu. Tieši tāpat likums reaģē uz katru relativitāti. Bet likums neapvainojas, viņš samēro. Esiet pārliecināti atdevības samērojamībā.

83.

Ja prasīs par atlīdzinājumu, pastāstiet līdzību. “Kāds cilvēks atdevis daudz zelta labiem darbiem, bet gaidījis atlīdzību. Reiz viņa Skolotājs tam atsūtījis akmeni ar zīmīti - “pieņem atmaksu, tālās zvaigznes dārgumu.” – Cilvēks bija sašutis – “Mana zelta vietā man pasniegts akmens! Kas man daļas gar tālo zvaigzni?” Un sarūgtinājumā iesviedis akmeni kalnu strautā.

Bet atnācis Skolotājs un teicis: “Nu, kā tev patika dārgums? Akmenī bija ieslēgts visvērtīgākais dimants, kas mirdz pārāk par visiem pasaules dārgumiem.”

Izmisumā cilvēks metās pie strauta, un sekodams straumei, kāpa arvien zemāk un zemāk. Bet viņi ņirbēdami uz visiem laikiem apslēpa dārgumu.”

84.

Nelaiimes upuris – tā dēvēja to, kas iestājās apvienībā bezizejas spiests. Cietis pilnīgu neveiksmi, cilvēks ziedoja savu nelaimi, bet neveiksmes maksa bija nelaimīga. Bet tieši nelaiimes atnesējs uzskatīja sevi par vislielāko noguldītāju: viņš ir i upurējies, viņš ir i atsacījies, viņš ir i bijis pretim nākošs, - viņš ir gaidītājs un rēķinu uzrādītājs.

Mēs dodam priekšroku laimes upurim. Kam ir ko upurēt, tas mazāk gaida atmaksas.

Tālab dibiniet apvienības ņemot vērā upurējumu zīmes.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

85.

Pieticība un modrums ir divi Mūsu darbu ceļa biedri. Ja ļaudis varētu saskatīt savas neapmierinātības sekas! Ja ļaudis varētu saprast miegainības nāvi, viņi izvairītos no diviem galveniem tumsas līdzstrādniekiem. Viltīgais nepieticības dzelonis iespiežas pat labākajās vietās. Trula miegainība aptumšo uzvarētāja galvu. Kad zināt, ka par jums rūpējas, vai gan apdedzināsi šīs rūpes ar nepieticību, kas saskaldījusi lielas lietas un izsaukusi zibeni pār sūtītāju. Iegaumējiet, pie Mums nepieticīgo nav. Tāpat nav paguruma, ar ko jūs apslaka tumšie spēki. Vai šajās indīgajās smaržās neslēpjas sastingums? Iemidzināšana nav Mūsu māsa. Kas pieskārušies Gaismai, necaururbs sevi ar nepieticību un nepārakmeņosies. No iemidzināšanas, no šiem putekļiem jāvairās. Vairogs jāciena. Vēlreiz Atkārtošu, bet vairāk Nevaru, jo tikums aizliedz atkārtot kurliem.

86.

Galvenais šķērslis ir tai apstākļi, ka cilvēki parasti ne tikai vēlas sekas, bet arī paši noteic izpildījuma veidus. Tomēr it sevišķi izpildīšanas veidiem jābūt individuāliem. Visvieglākais veids vienam, būs tas visgrūtākais otram. Bet pat valsts aparāti dibināti uz izpildīšanas vienādības, un tāpēc labākie spēki iet bojā. Vajag stingri prasīt sekas, bet to sasniegšana jāatstāj izpildītājam.

Cilvēces vēsturē var novērot nedaudzus un neilgus periodus, kad pasākumi guvuši laimīgu gala iznākumu. Var būt pārliecība, ka taisni tad lietoti individuālie izpausmes veidi.

87.

Rosinu drosmi sagaidīt noliktos laikus; noskaidrosim sev notikumu ķēdi, un bargajā stundā uzsmaidīsim vēstij par varoņdarbu. Rietumos krēsla. Neprātīgie neapjēdz, kam uzbrukt un tumsoņi nostiprina savu pārkumu. Cilvēku emanācijas ir labāk neredzēt. Tumsa panāk tos, kas pazaudējuši ceļu uz Gaismu.

88.

Vīrišķībā uzņemiet drausmos uzbrukumus. Jūsu gars lai priecājas par katru darbību. Kad vistas kladzina – līs lietus un būs laba raža. Pie rijas daudz putekļu, bet no rijas nāk maize.

89.

Jūs darāt pareizi, novērodami Armagedona īpatnības. Tā ir iespējams viegli gūt priekšstatu par tumšo paņēmienu. Līdz ar to ir iespējams rast arī aizsargieroci. Ir sevišķi jānožēlo visi, kam vāja griba, kuri zālei līdzīgi lokās pa vējam.

90.

Jūs atceraties zīmīgu gadījumu, kad kāds zēns aizsietām acīm darīja apbrīnojamas lietas. Bet atminējums ir vienkāršs – zēns bija akls no dzimšanas. Ļaudis, uzzinot par viņa neredzīgumu, vairs augsti nevērtēja viņa spējas. It kā viņa spējas no šāda

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

stāvokļa būtu zudušas. Bieži redzams, ka uzmanību pievērš visnesvarīgākajiem apstākļiem, neņemot vērā galveno. Dažas aklo dotības pelna apbrīnu un novērošanu. Šādu stāvokli dažreiz nosauc par ugunīgo redzi.

91.

Varavīksnas gaisma tikai cilvēka acij neizteiksmīga, jo varavīksne pārāk smalka vibrāciju ziņā. Detaļas izveidojas ar daudzu cilvēku karmu un auru.

Ieskatu – putniņš sabožas aukstumā, bet saule izgludinās viņa spārnus.

92.

Patiesi, lielais upuris pārlidos Pasauli. Tas iegravēsies cilvēku sirdīs atklātiem apliecinājumiem. Uzmanīgi vērojiet pazīmes, to ir daudz.

93.

Apziņas ierobežojums un sastingums ir pasaulu atšķirtības galvenais cēlonis. Dižo kauja bieži traucē zemes un Smalkās Pasaules apziņu pilnīga neatbilstība. Tie, kas aizgājuši Smalkajā Pasaulē ar monarhisku apziņu, nespēj samierināties ar savas Valsts pastāvošo kārtību, ja tajā būs notikusi valdības maiņa. Tādējādi pat vienprātības gadījumā attiecībā uz daudzām citām lietām, nevienprātība kādā vienā lietā mulsinās un saskaldīs spēkus. Kad nu atceramies, kāds daudzums garu pārgāja Smalkajā Pasaulē kara laikā, un cik pārmaiņu noticis pēdējos gados, tad varam iedomāties pasaulu neatbilstību. Tāpat arī varam iedomāties, kādu svarīgu darbu tagad veic tās plašās sirdis, kas pašreizējā pūlas abās pasaulēs, paplašinot apziņas.

Mēs zinām, cik grūta ir apziņas paplašināšana un cik daudz uzbrukumu izraisa šis svētīgais darbs.

Nav aptverams, kādu spiedienu pret šiem vadoņiem vērš melnās ložas.

Lai slava visiem Gaismas Nesējiem!

94.

Cilvēki bieži krīt izmisumā, neredzot nekādas iespējamības. Parasti viņi aizmirst vienu no galvenajiem sabiedrotajiem – aizmirst notikumu plūsmu. Mēs nesakām, ka vajag bezdarbīgi gaidīt nezināmo, bet dažreiz gaidītās iespējamības nerodas. Dažreiz tās izskaustas un vispār vairs neeksistē.

95.

Šķēršļiem, kurus ceļ gara tumsība, jāierāda pelnītā vieta.

96.

Norādīšu Vispārības labuma meklētāju īpašības.

Pirmā – pastāvīga tieksšanās. Otrā – ietveres spēja, jo slikts tāds komunisti, kurš noliedz, bet kas meklē patiesību, ir vispārības labuma cienīgs. Trešā – prasme strādāt,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

jo vairākums nepazīst laika vērtību. Ceturtā – vēlēšanās palīdzēt bez aizspriedumiem un piesavināšanās. Piektā – atteikšanās no īpašuma un spējas pieņemt uzglabāšanā citu darba augļus. Sestā – baiļu izdzīšana. Septītā – tumsā būt modram. Tā jāsaka tiem, kas baiļu pārņemti, aizsedzas ar noliegšanu. Vajag aizrādīt, ka miljoni ļaužu gaida vārtu atvēršanos. Grūtuma saites nav nomaināmas ar baiļu važām. Bailes var salīdzināt ar spītālību, - abas pārklāj cilvēku ar pretīguma sarmu. Pazemīguma pelēkā krēsla izveidojusi skrandainu dzīves izpratni. Tagad tai jābeidzas negaisā un vētrā.

97.

Kaut jel cilvēki saprastu, ka bēdu sūtījums nes bēdas, bet sūtītais prieks apliecina prieku! Tāda izplatījuma pildīšana bija saprotama pat pirmatnējam cilvēkam, kad viņš sacīja: “nepārtraukšu laimes straumi.” Un pārdzīvosim un sasniegsim!

98.

Taisnība tiem, kas cenšas atveidot īstenību ar spīdīgu punktu palīdzību. Viņi ierosina apzināties izplatījuma pārpilnumu.

99.

Protams, kad izplatījumā traucas vaidi, tad piepildīta sirds jūt tik daudz skanējumu! Izplatījuma kauja ir varena un gaismas viļņi tik saspringti.

7.nodaļa: *Neposti ugunīgo tiltu!*

100.

Apjozies ar Uguni un topi neievainojams – vissenākais Nolikums. Bet kļūdaini rupjāki, cilvēki sāka aizmirst, uz kādu Uguni bija norādījuši Gudrajie. Uguns kļuva fiziska un radās Uguns meģiskie apļi. Tā cilvēki vienmēr noniecina savu būtību. Protams, katra dzīvā uguns ir dziedinoša, bet nekādi sveķi nevar līdzināties sirds Ugunij. Lai atceras kaut vai zemes Uguns kādību, bet, patiesi, pienācis laiks atkal pievērsties pirmavotam, citādi nav iespējams pārkāpt robežu, pie kuras jau cilvēce stāv. Tā ir izlietojusi un sasprindzējusi zemes spēkus un satraukusi augstāko varenību. Tikai ugunīgi apskaidrota apziņa spēj savienot noārdīto augšupejas tiltu.

101.

Cilvēkiem sevišķi grūti atskārst lietu ugunīgo dabu. Katrs akmens ir pilns uguns. Katrs koks uguns piesātināts. Katra klints ir it kā liesmu stabs. Bet kas gan tam noticēs? Tomēr, iekams cilvēki neapjēgs dabas ugunīgo pamatu, viņi nespēs tuvoties dažādām enerģijām. Svarīga ir atskārsme, vai arī – kaut vai tikai Uguns atzinuma apstiprinājums. Var jau runāt par Uguni kā par gaismas un siltuma avotu, bet tāds jēdziens būs tikai Uguns varenības nonievāšana. Pasaules saistītas ar katra priekšmeta starošanu. Bet tikai retie pārlicinājušies par šādu starošanu. Dzīve – uzturēšanās tumsā kavē Gaismas izpratni.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

102.

Tik bieži jāaizrāda par uguns pielietošanu dzīvē, bet tomēr ne mājā, ne skolā nepiemin šķīstītāju uguni. Vai tad var pastāstīt par uguni skolotājs, kurš pat nav domājis par šo realitāti? Apgalvojums vēl nenozīmē apziņas tvirtumu. Tāpēc, cik neatlaidīgi vajag novērot un atskatīties pašam uz savas paša dzīves notikumiem. Nereti mums visapkārt ir svarīgas zīmes un tās pauž par mūsu nākotnes nozīmi, bet neattīstītā vērība mums liedz redzēt pārliecinošo īstenību.

103.

Piegrieziet vērību šķietamai nezināšanai, kad cilvēks aiz aizsprieduma cenšas noslēpt viņa sirdij sen zināmo. Notiek sensenā cīņa, kas var atspoguļoties fiziskajā ķermenī. Nav iespējams nesodīti noliegt to, ko mūsu būtne pazīst no visas pagātnes pieredzes. Cik gan daudz mokpilnu acu var sastapt ceļā? Tās nav mazas mokas sūtīt apziņu tumsā. Nav mazas tās mokas, kad Uguns enerģija izlietota pati pret sevi. Bet mēs bieži starp tuvākajiem redzam, ka senā zināšana slēpjas zem bailīguma nedzīvās čaumalas. Šādi garā slimie jāpažēlo.

104.

Kad saku, ka labā ienaidnieki cietīs sakāvi, paredzu īstenību. Redzams, ka cilvēki, kas zaudējuši sakaru ar Hierarhu, zaudē savu stāvokli un aiziet aizmirstībā. Tikko redzējāt, kā iespējams ripot lejup un ne jau no Eņģeļa šķēpa, bet pēc tautas lēmuma. Tā notiek, kad jau tuvais, jau dotais netiek pieņemts. Nevajag gaidīt, lai vēstnesis atdauza rokas klauvējot, vajag laikus pieaicināt sirds izpratni. Nav iespējams nesodīti pārgriezt saiti ar Hierarhu. Mākoņi tikai no pašiem! Tāpēc dzīvē ievērojiet šīs ugunīgās zīmes.

105.

Cik ļoti cilvēkiem vajadzīgi apstākļu sablīvējumi, lai saistītu uzmanību! Uz katra akmens paaugstinājuma cilvēki noliek vainagu. Lai iet jebkuru ceļu, kad tikai augšup!

106.

Tikai aklais neredz, kā notikumi steidzas. Jūs lasījāt par Spīdekļu reto konstelāciju. Bet vēl nozīmīgāks ir šādas retas parādības radītais ķīmisms. Tautas var izmainīt savas domāšanas kādību, bet pat tik retas parādības, pat fenomeni nepiesaista sev uzmanību.

107.

Gara trauksme vai pēkšņa nelaime spēj vienādā mērā kāpināt psihiskās enerģijas pieplūdumu. Šī parādība ir saprotama garam traucoties, bet nelaimē var saskatīt daudz smalku niansējumu. Apjukumā, protams, psihiskā enerģija nespēj koncentrēties un sākt darboties. Bet gara iedrīkstes gadījumā psihiskā enerģija spēj uzliesmot kā spēcīga liesma, izveidojot it kā aizsargu pret uzmācīgo ļaunumu. Ir iespējams vingrināties šādās psihiskās enerģijas koncentrācijā, un saspringtā griba spēs bagātināt

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

psihiskās enerģijas krājumu. Gļēvums, protams, spēj tikai apdzēst psihiskās enerģijas rezerves. Tāpēc attīstiet psihiskās enerģijas rezerves un kāpiniet iedrīksti, jo šajā avotā ir tik daudz spēka!

108.

Izplatījuma uguns izkausē visus uzkrājumus. Bet cik milzīgu aizsprostu ceļ cilvēki un kā tie pieblīvē izplatījumu ar neizpratni un ar apziņu, kas tik maz spēj ietvert Kosma celšanas darbu! Kā gan iespējams radīt, neatzīstot Augstāko Vadītāju! Kā var jaunradīt, nesajūtot pavedienu, kas saista ar Hierarhiju? Kā var cerēt uz sūtījumiem, kad gars neatveras pretim Gaismai? Vienīgi piekļaujoties Hierarhijai un izpildot pausto Gribu, patiesi, var gūt veiksmi un sasniegt visu, kas apstiprināts.

109.

Cik daudz augstu sarunu notiek! Cik milzīgi daudz Augstākās Zinības zīmju ieplūdina cilvēku dzīvē, bet tās kā sēnālas tiek mīdītas kājām! Bet kas gan drosmīgi domā par rītdienu? Gluži otrādi, rītdiena parasti paliek par drausmu avotu, kurā slīkst apziņa. Vajag pievērst uzmanību katras dienas brīnumiem. Iesāksim no šūpuļa visu uzticēšanās un sevis pilnveidošanas ceļu.

110.

Kad nodibināsim saprātīgas mijattiecības starp diferencācijas spēku un magneta sakopojumiem, tad būs iespējams izveidot to saiti, kas ir Visuma balsts. Jāsaprot, ka katra disonanse izraisa izplatījumā sabrukumu (postījumu) virkni. Katra eksplozija satricina izplatījumu un tās iespējamības, kuras bieži ir sakrātas ap garu, eksplozijas viļņi tās atkal izkliedē. Cik ļoti pretēja gan ir harmonijas iedarbība. Tāpat kā magnētiskais vilnis apkopo dažādas strāvas, tā arī harmoniskajam garam piemīt spēks apvienot tās straumes, kad ved pie Esamības mūžīgā spēka.

111.

Kad Kosmiskais magnets darbojas visā spēka saspringtībā, tad visas pretestības saplok viņa spēka priekšā. Ja cilvēce dziļāk padomātu par evolūciju sekmējošiem spēkiem, viņa patiesi pieņemtu Kosmiskā Magneta spēka strāvas virzienu. Kosmisko Magneta vada nogrozāms likums un saplok viss, kas spilgti virzīts tam pretēji. Magneta formula jaunrada trauksmīgā procesā. Magneta jaunrade atbilst Esības spēkam un negrozāms ir evolūciju veicinošais likums.

112.

Kad pretošanās Kosmiskajam Magnetam notiek lai savāktu jauna kombinācijas pagaidu izpausmes vajadzībai, tad šāda parādība iespējama. Kosmiskais Magnets sasaista tās kombinācijas, kuras tiek ierautas izplatījuma jaunrades ritenī. Kosmiskā magneta spēks ir centrālās spēks un izmet tās daļas, kas neatbilst to daļu apvienības galvenajam uzdevumam, daļu, kuras no viena elementa raksturīgajām kādībām izveido monolitu veselumu. Gara pretestība Visuma Sākotnēm tik nežēlīgi iegremdējusi zināšanas trauku neziņas tumsā. Visi līdzšinējie Valdoņi ir nākuši

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

izgaisināt garīgo pretestību un apskaidrojot garu, Viņi centušies arī pacelt zināšanu augstākā pakāpē. Tā Kosmiskais Magnets apkopo savu bezrobežīgās jaunrades Augstāko Saprātu!

113.

Kosmiskais Magnets savieno Sākotņu polus iedzīvinošo spēku labad. Ja poli neatbilst Magneta pievilksmei, tad notiek enerģijas absorbēšana. Cik daudz piemēru, kad absorbcija attīstījusi absorbējošu spēku, kas sapostīja audus. Šāda nelīdzsvarotība izraisījusi daudz postījumu un slimību.

Cilvēce ar savu tiekšanos rada savus sasniegumus. Kad gars meklē izeju, neapzinoties savu tiekšanos, tad, protams, retumis iespējams sasniegt tās augstākās izpausmes. Tāpēc Mēs piesātinām izplatījumu ar tīras uguns aicinājumu. Esamības skaistums ir tik gudrs un brīnišķīgs! Visi cildenie principi mērojami ar augstāko izmērījumu. Visu augstāko mēro augstākais! Jā, jā, jā!

114.

Izplatījuma spēks caurstrāvo visas būtnes. Parādību vienotība izpaužas visā. Izplatījuma ķēdes sevī ietver visas dzīvības izpausmes. Vienas dabas valsts īpašība izveido otras dabas valsts īpašību, un ir tikai vienas ēnas puse. Izplatījuma gaismas manifestācija paredz visu elementu attīstību, arī raupjā matērija paredz savas pakāpes. Tāpēc sacīsim – katras izpausmes īpašība atkarājas no citas, un katras izpausmes kādība atbilst iepriekš paredzētai tieksmei. Jo attīstībai jāpiespiež cilvēkus pildīties ar atbildības izpratni. Formu un tiekšanās mijattiecības likums ir negrozāms. Apvienojoties ir tik svarīgi zināt likumu. Cilvēces jaunrade nes šo nesaskaņotības zīmogu. Kad Mēs runājam par nesaskaņotību, Mēs domājam par to atšķirību starp nolemto ceļu uz augstākajām sfērām, un ceļu, kuru iet cilvēce. Šis lēnais progress apstiprina augšupejas ceļu aizsprostošanu. Augstākie ceļi ir bezrobežīgi un tajos ietvertas radošās ugunis.

115.

To, kas Kosmosa viena kopēja likuma radīts, kosmiskās enerģijas pavēle nesadala. Visā izplatījumā valda vienotība un šis likums atspoguļojas visās dzīvības parādībās. Visas kosmiskās ugunis atspoguļo bezrobežības daudzveidīgās formas. Tikai cilvēks atdalījies no Kosma manifestāciju bezrobežīgās enerģijas, patiešām, ir it kā noslēpies no Patiesības.

Vai gan Kosmos nolēmis iznīcināt to, ko apvienojis viens un tas pats dzīvinošais radošais impulss?

Attīstības pakāpe nes līdz spēju izprast miglu, kā izplatījuma uguni. Nepazīstot cieņu pret Sākotnēm, tiek iznīcināta grupas apziņa. Cilvēciskais iznīcināšanas darbs ir liels un nu tas virza uz regresu. Uzdevuma neizpildīšana izglītības trūkuma dēļ un liekas enerģijas šķiešana būvējot mirāžu ir gara vislielākā nesamērība.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Kosmoss rada Bezrobežībai. Kosmoss ceļ samērīgi. Saskare ir nepieciešama, un Materija Lucida ir kosmisko staru apziņa. Jums taisnība, nosaucot Materiju Lucidu par Cildeno Pasauls Māti. Jums taisnība, ka nosaucat Materiju Lucidu par Kosmisko Mīlestību. Visums, patiesi ir Lucidas vērpuma un Mīlestības sviru noausts. Tikai nabaga cilvēce vientuļi ietērpusies noliegsmes tumsas segā!

116.

Kad viss Kosmoss cenšas apkopot, kāpēc gan cilvēce rīkojas pretī uzdevumam? Visā Kosmā valda tiešas saattiecības. Cilvēce runā pretī pati sev un savam uzdevumam. Kad iespējams apvienot Kosma visatšķirīgās izpausmes, tad iespējams attīstīt sevi tieksmi strādāt Vispārības Labuma vārdā.

Mūsu uzdevums – esības harmonijas un Kosmiskās Bezrobežības jaunrades veidošana. Pasauli visā tās apjomā attīsta cilvēku noteikta domāšana. Kosmoss dod citu virzienu. Cilvēku jaunrade maz līdzinās kosmiskajai. Mēs aizrādām cilvēkam, ka uzdevumu iespējams izpildīt pilnīgi vienā ritmā ar kosmisko jaunradi.

Tālo pasaulu jaunrade apkopos visas stihisko enerģiju norises un izpausmes, un transmutācija apstiprināta kā Kosmosa plaša ugunīga laboratorija. Augstākai apziņai ir pazīstama augstāko formu izveidošana, bet šī formula, pielietota pretējā nozīmē, dod zemākās sfērā norādīto pretnostatījumu. Neviens šo mūsu esamības lappusi neatzīst kā bezrobežīgu.

Tālās pasaules aicina un strādā dzīvības lielajā ritenī. Nākotnes lappuse ir tik pat reāla, kā šodienā. Cilvēkam jādzīvo Mūžības nozīmētajā reālajā dzīvē, un šī atziņa palīdzēs viņam būt piesardzīgam darbībā.

117.

Cilvēcē pastāv nesamērīgs kosmiskās realitātes jēdziens, kā arī tukšuma jēdziens. Vai gan realitāte var attiekties tikai uz virspusi? Kad sāpes izraisa konvulsijas, vai tad iespējams noliegt cēloni, kas izraisījis šīs sāpes? Kā lai nesaredzētu realitāti visu manifestāciju apliecinājumā? Realitātes sfēras jāsaprot kā Kosmosā esošais. Nevar taču radīt likumus balstoties uz neesošā. Jo bezrobežībā jāpielaiž tā relativitāte, kas izveido mūsu jēdzienus! Tāpēc izveidosim dzīvības apli, neatzīstot tukšumu. Realitāte dara spraigu katru mūsu esamības mirkli!

118.

Daudzi ir gatavi atzīt, ka Visums tiecas uz punktu, kas vai nu nodrošina augstāko sasniegumu, vai noved pie sabrukuma. Tikai to viņi nespēj apzinīgi pieņemt, ka visuma spēks balstās uz trauksmīgām enerģijām.

Ja būtu iespējams ieskatīties tajā dzīvības laboratorijā, kas regulē visas radošās kombinācijas, tad cilvēki saprastu tos likumus, kas neredzami darbojas Visumā. Tāpēc neizraidiet no dzīves neredzamo pasauli, jo gara jaunradē neredzamais spēks jāatzīst kā galvenais impulss.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Tā bezrobežīgā trauksmē nemitīgi veidojas neredzamās enerģijas.

119.

Bezrobežības pasaules; apstiprinātās pasaules; harmonijas pasaules; pasaules, kurām ir robežas; gaismas un tumsas pasaules – tā cilvēce rada un apstiprina savu darbības lauku. Tā izpaužas cilvēces radīšanas process. Tāpēc katra, izplatījumu piesātinoša doma rada formu. Šīs domas piesātina pasaules ar savām spēcīgajām vibrācijām, tādējādi gara uguns rada savu pasauli. Bet noliegsmes aukstumā ievirzīts gars rada tumsas pasauli. Šie divi faktori izraisa izplatījuma kauju. Liesmojošie centri izjūt kauju, tāpēc katrs centrs atsaucas izplatījuma vibrācijai.

120.

Apziņa un doma izveido kosmiskās pakāpes. Bet kā cilvēce attiecas pret pasaules enerģiju? Viņa kosmisko enerģiju iztēlojas no pretējā viedokļa. Ja jau gars neatzīt visā iepludināto uguni, kā tad viņš var atzīt kosmisko enerģiju? Bet galvenais – kā tad viņš lai spēj nostiprināt sevī jaunrades dzirksti? Gars, patiesi, apliecina savu potenciālu, izprotot, ka apziņa un doma rada.

121.

Pareiza ir sajūta par izplatījuma strāvām, kas ietekmē visu dzīvi. Vai tiešām cilvēki nemana strāvu sabiezēšanos kopš Zemes Pūķa gada? Pūķa aste, kā magnets, bet viņa cerības veltīgas, lienot pa zemi nevar iegūt glābjošo enerģiju. Jāpiesargās no zemes rokām. Jaunā ēra sākas starp pārkoņiem un zibeņiem. Kas gan izraisīs negaisu? Ārkārtīgs trulums.

Cik ilgi velkas šis gadu desmits, kad jau ir gatava jaunu enerģiju atnākšana!

122.

Esamības nosacījumi nostāda garu atkarībā no apvienošanās ar kosmiskajām plūsmām. Patiešām, apziņu vajag attīstīt šajā virzienā. Kad cilvēce piespiedīs sevi apzinīgi spraiģi strādāt, tad tai būs pieejamas arī visas enerģijas. Jo apburto loku taču rada pati cilvēce, un arī strupceļš ir cilvēka paša radīts. Nākotnes izredzes var dot tikai apzinīga attieksme pret kosmiskajām enerģijām. Sakaru pazaudēšana ar Augstākajiem Spēkiem ir novedusi pie tiem notikumiem, kas tik ļoti nostiprinājuši savu gaitu. Ceļā uz Ugunīgo Pasauli pierādīsim apzinīgu attieksmi pret kosmiskajām enerģijām.

123.

Augstākajā norisē nebūs nekā atbaidoša, šo īpašību atstāsim haosa stihijām. Sapratīsim, ka arī elektrība, pozitīvā un negatīvā izpausmē, nebūs atgrūsme, jo tā ir jau augstāka izmēra enerģija. Apmaiņas un sadarbības Mācība nebūs pretīga. Pretīga doma jau ir aprobežotības pamats. Nepieļaujamā doma jau ir pretīga Ugunīgajai Pasaulei.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

124.

Kaut gan daudzkārt jau runāts par zemā psihisma kaitīgumu, tomēr neprašas neprot atšķirt šo stāvokli no vissākotnīgās enerģijas dabiskā pieauguma. Ja dzirdēsim, ka cilvēki zemāko psihismu sajauc ar psihisko enerģiju, tad zināsim, ka šādas gara tumsības gadījumā iedvest tie citu pārliecību būs vēltīgi. Vajag nojaust, kur atrodas Avots, kas piesātina mūsu enerģijas krājumu. Vajag cienīt šo Dārgumu.

125.

Cilvēci satrauc zaudētās plūsmas, bet zemes pārgrozības un kosmiskās parādības viņa izskaidro ģeoloģiski. Bet pretī viņu izskaidrojumam acīmredzamības fakts uzrāda pasaulei Bezrobežību un apakšzemes un pārzemes strāvu ugunīgās parādības. Pārzemes strāvas spēj caurnirt zemes garozu un jebkurā planētas daļā koncentrēt pastiprinātu magnētismu, izraisot apakšzemes strāvas.

Jūsu astronomi pievērš uzmanību tikai spīdekļu izmēriem, bet cik ļoti zinātne par ugunīgiem stariem un Bezrobežību bagātinātu mūsu būtību! Pat acu stars rada un posta! Bet nolemtais termiņš sāk tuvināt planētu no Bezrobežības; un tāpēc novērojiet Zemes perturbācijas. Bet planētu ķermeņu apjoms nav no svara, jo Bezrobežības kosmisko staru intensitāte, ar mūsu relativitātes un jūsu psihiskās enerģijas un sfēru kooperācijas palīdzību spēj izveidot augstākajām pasaulēm līdzīgu Zemes valstību.

126.

Vajag pētīt apstākļu savīšanos. Vajadzīgais savijums, šķiet, it kā smalku strāvu apņēmts, kad vajadzība noved pie tās plūsmas, kurā ietverts labākais magnētiskais spēks. Katru pasākumu jāprot nostiprināt. Atkarībā no gauda iespējams noteikt jebkuras sekas. Ja cilvēks pieņemtu uzdevuma dižo gaudu tā potenciālā, tad, protams, Pasaule būtu Augstākās Gribas cildens atspulgs. Tādēļ var apgalvot, ko Augstākā Griba iepriekš domās paredz, bet cilvēks rīkojas, un tādējādi sabrūk labākie pasākumi. Ir tikai viens vienīgais sekmīguma ceļš, tad, ja gars ar visu jaudu apzinās apstiprināto uzdevuma gaudu, bet šīs apzināšanās vietā cilvēki uzdevuma gaudu pārveido pēc sava prāta, un pāri paliek nožēlojamas atliekas. Tāpēc visos ugunīgajos pasākumos jātiecas uz priekšu un jāsaprot, kā saņemt Augstākās Gribas doto gaudu. Jo paceļoties pie Augstākā, mēs pie Augstākā arī paliksim.

127.

Grūti ir piebarot to apziņas, kuri domā, ka ikvienu ceļu var nostaigāt bez Augstākās vadības. Ikviens tāds mazdomājošais neatzīst Hierarhiju, jo ieskata Vadības iestādījumu kā varmācību pret gribu. Starp tiem ir daudz izteiktu bezdievju, kas ieskata ugunīgo ticību Augstākajai Vadībai par ļaundabīgu. Var izsekot, kā tiek izkropļoti visi Hierarhijas principi. Kā gan iespējams apskaidrot apziņu, ja gars nošķiras no Gaismas un nodibina savu aprobežoto dzīvi. Ugunīgajā celtniecībā jāizjūt šie aprobežotie Uguņu dzēsēji. Apziņa ir dzīvības parādība, tāpēc katra domāšanas struktūra rada savas formas. Tieši Smalko Pasauli izveido viss kosmiskajam vadīšanas procesam atbilstīgais. Pārzemes sfēras spilgti atspoguļo zemes būtību. Cilvēka apziņā

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

vajag nostiprināties atbildības izjūtai Kosma priekšā. Tāpēc ceļā uz ugunīgo Pasauli tieksimies apzināties atbildību par radītajām formām.

128.

Cilvēciskā attieksme pret darbu un nevēlēšanās mainīt domas virzienu kļūst par žņaugiem.

Vai gan Valdoņi nosacījuši, ka Kosma uzdevums sašaurināms jūsu īsā cikla cilvēciskās izpratnes dēļ? Izpratnes plašums iezīmēs iespējamību apmērus. Būtisko barību visi saņem no viena, Kosma spēka radītā, Prānas avota. Ļoti vienkārši jūs atzīstat vajadzību apstiprinājumu, tikpat vienkārši uztveriet arī staru psihisko iedarbību. Kad saskaņā ar Mūsu Norādījumiem ar visu būtību jūs ietversit gadsimtu gudrību, tad nelaimju viesulis sašķīdīs pret Gaismas sienu. Jūsu iespējamību pakāpe atkarājas no Vairoga atzīšanas vai noliegšanas.

Nenoraidiet to izplatījuma uguns pakāpi, kas atvērs ceļu uz tālajām pasaulēm, tajā ietverts nākotnes vairogs. Mākoņi, viesuļi un lietus ir planētas apūdeņošanai, bet kosmisko spēku apliecinājumu jēdzieni nav aplūkojami tikai kā atmosfēriskas manifestācijas.

Pie nakts sliekšņa neparādās Gaismas straumes, iededziet Gaismekļus!

8.nodaļa: Dažādi kļūdu un ļaunuma veidi

129.

Visur novērojams noziedzīguma pieaugums. Neviens nevar noliegt, ka visi izsmalcinātākie noziegumi valdzina vājos cilvēku prātus. Parastie pretdarbības līdzekļi nelīdz. Tāpēc paliek cerība, ka veselīgās kooperācijas pamatprincipi varēs ievadīt cilvēci viņas cienīga darba robežās, bet aicināsim palīgā arī Brālības sākotni.

130.

Garīgajai attīstībai neizbēgami jāpiespiež cilvēku saskatīt briesmīgos maldus, kādi gulst ļaunuma saknē. Nav pieļaujamas spriedelēšanas par stiprāko vai vājāko sākotni, jo tādas spriedelēšanas noved pie nesamērības. Kosmiskais līdzsvars nebalstās uz stiprākas un vājākas sākotnes. Patiešām, šāds cilvēku iedalījums ir novedis kosmiskos svarus pašreizējā stāvoklī. Un tikai cilvēces pārkāptā likuma izpirkšana izraisīs jaunu celtniecību; jo cilvēce dalāma tikai pēc ielikta potenciāla. Cilvēks bieži neizprot, kā nodibinājusies uz Zemes nelīdzsvarotība. Kosmiskie likumi jāieskata kā pravietiskas Pavēles. Tāpēc cilvēcei jāiemācās pielāgotniecīgo dižēnajam. Pasaules pārkārtošanā galvenās rūpes būs jāpieliek kosmisko likumu līdzsvarošanai; proti, nevis pēc zemes, bet gan pēc Kosmiskās Pavēles.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

131.

Kura stunda gan iemācīs cilvēkus atšķirt dižo no niecīgā? Apmierinātības stunda pārgroza un sakropļo īstenību. Dusmu stunda saliec dzīves asmeni. Bēdu stunda pazemo. Ikdienas darba stunda aizmiglo. Grūti neatbrīvotai apziņai atšķirt lietas tumsā. Kā sagaidīt, kad cilvēki sapratīs psihiskās enerģijas vareno spēku? Kā bezprātīgi tie rotaļājas uz eksplozijas robežas un maldā uzskata planētu par viscietāko ķermeni.

Jāsaprot, ka cilvēki cenšas aizmirst bēdīgos piemērus. Veselu cietzemju iznīcināšana rūpīgi izdzēsta no senajiem rakstiem. Tāpat aptumšoti daudzi norādījumi par pasaules likteņu notikumiem. Mums netiek mocīties, saka cilvēces uzraugi. Viņi gatavi apslēpt paši no sevis savu postu un sabrukumu. Zemes varenie saka – pie mums viss mierīgi. Bezdarbības miers nodrošina tiem augstus sēdekļus. Viņi parasti priecājas par saules rietu un guļ saules lēkta laikā. Bet neredzamā Valdība saka – ir nejēdzīgi apslēpt esošo!

Bijušā piemēri iemācīs būt vērīgiem.

Meklējiet enerģiju, kas pārvērtīs jūsu esamību, ja tā tiks apzinīgi pievilktā. Vai gan negribat laikus apbruņoties? Pēdējā stunda var cilvēci izmācīt. Mēs neesam pravieši jēru ādās. Mēs, kā vienkārši ārsti, brīdinām – laiks izdarīt iepotēšanu! Tomēr ir tādi bezprāta drošinieki, kas mēra laikā dzīro. Kapsētas nezaudē savus daudzos locekļus.

Mēs runājam to labā, kuri ir dzīvot spējīgi.

132.

Kad mācās virsū naidīgi spēki, tad vajag domāt par gaidāmo. Gaismas kalpotājiem vajag apzināties, ka patiešām, ne tik vien ienaidnieka nometne rada nodevību, bet nodevības un ārdīšanas briesmas slēpjas tieši noklusēšanā un iemidzināšanā. Pareizi sacījusi zem Pasaules Mātes Zvaigznes esošā vadītāja, ka vadonis augsti vērtē taisnību, jo kaujas laukā jāzina, kādi šķēpi ir uzasināti. Tikai patība piespiež garu noslēpt patiesību. Bet neatbildīgs kareivis var katru teicamu pasākumu ieegrūst postā. Gaismas kalpa vispirmais pienākums ir – nevis noslēpt, bet atklāt. Patiešām, ja patiesība noslēpta, tad caur Gaismas kalpu rīkojas tumsas kalps. Bet vai gan tā Gaismas kalpam jāizprot Nolikums? Vai tad tāds ir Gaismas Hierarhijas lēmums? Vai gan tā nosacīts, ka Gaismas Hierarhijas spēkiem jāizšķiež palīdzības ugunīgās straumes, tāpēc, lai Gaismas kalps ar savu neatbildību, patību un nepatiesīgumu nenodotu? To lai iegaumē tas, kas raida tik daudz triecienu Gaismas Hierarhijas Vairogā.

133.

Tieši tur, kur trūkst lēnprātības, tur būs vieta viltvārdībai. Tur, kur netiek cienīta Hierarhija, tur būs vieta zaimošanai. Tur, kur Augstāko Spēku Norādījums tiek pielietots patvaļīgi, tur slēpjas patība. Bet kur trūkst Ugunīgā Skolotāja, tur nebūs Mācības virziens.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

134.

Roka Vadošā jāgodā darbiem.

Varat pavairot spēku ar vairoga apziņu.

Pieejot krustceļiem, tikai jauno taku izvēlieties.

Mans spriedums gatavs, bet rodiet visu attapību, taupot enerģijas patēriņu.

Upe ar strautiem jāpapildina, bet ne jāpiegružo.

Padebeši savilkušies, nevajag tos sablīvēt.

Varat saprast – patiesība ir vienkārša.

Protiet Skolotāju uz klausīt.

135.

Ikdienīšķā dzīvē nevajag pārspīlēt – vienkāršāki esiet.

136.

Izprotiet arī, cik daudzveidīga ir Vareno Zināšanas Glabātāju jaunrade. Cik daudz dažādu Patiesības aspektu Viņiem nākas vienlaikus iesakņot un nostiprināt, lai cilvēce varētu progresēt. Pārāk liela Gaisma apžilbina, pārāk maza – aptumšo, tāpēc uzmanīgiem skārieniem cilvēka apziņa tiek ievadīta viņam nolemtajā Daiļuma Pilī, zem Visu ietverošā Jumola. Bet mēdz būt periodi, kad apziņa iekļūst it kā strupceļā un bez īpašas palīdzības nespēj no tā izrautes, tad sākas attīrīšanās, kas izpaužas revolūcijās, veco dogmu un vērtību noārdīšanā. Šie periodi ir smagi, bet tie nes arī atveseļošanos; un arī tālākais progress kļūst iespējams. Cilvēces Lielie Skolotāji darbojušies kā gara un miesas Dziedinātāji, bet Viņu sekotāji neizprata viņu rūpīgos skārienus un ārsta dziedinošā stara vietā dzina zārka naglas.

Tāpēc atzīsim visas patiesības izpausmes un vērtēsim tās atkarībā no viņu skaistuma.

137.

Valodu nabadzīguma dēļ visos laikos radies daudz kļūdainu iztulkojumu. Cilvēki centās lietot skaitļus, simbolus un tēlus, grafiskus zīmējumus un visādus hieroglifus, bet šādi palīglīdzekļi bija vienīgi uz kādu laiku. Tikai laika biedri varēja saprast šādu konvencionālu piedēkļu nozīmi. Gadu simteņos tie pazaudēja savu oriģinalitāti un radās jauni maldi. Cilvēce ar grūtībām saglabā viena gadu tūkstoša ziņas. Ko gan sacīt par desmitiem gadu tūkstošiem, kad jau pašas valodas vairākkārt pilnīgi pārveidojušās! Atsevišķi priekšmeti, kas uzglabājušies līdz mūsu dienām, nespēj pilnīgi raksturot laikmetus, kuri tās radījuši. Tāpēc ar sevišķu uzmanību jāpieiet senajiem laikmetiem, kas mums ir tikai kā neskaidras vīzijas.

Būs laiks, kad gaišredzība, zinātniski nostādīta, palīdzēs savienot mūžsenās zināšanas sasisto trauku lauskas. Prasme pacietīgi atšifrēt izdzisušās zīmes, lai kļūst par katra īstena zinātnieka pazīmi. Viņš izpratīs arī ietveres nozīmi.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

138.

Runājot par evolūciju, cilvēce nekad nav ņēmusi vērā, cik dārgi enerģijas rosinātājam maksājusi šī virzīšana uz priekšu. Pieņemts apgalvot, ka evolūcijas procesa enerģija regulē augšupeju no pakāpes uz pakāpi. Bet ir jāuzrāda galvenā cēlonīgā darbība. Kosmiskajam Magnetam ir savs virziens, tāpat arī savs uzdevums. Visā evolūcijas gaitā jāmeklē viņa uzdevums un jānosaka arī evolūcijas centrs. Ne vien augšupeja ir impulss, bet arī evolūcijas centrs ir visas kosmiskās darbības kodols. Notikumu virkne koncentrējas ap šo kodolu un iekams nebūs nodibinājies līdzsvars starp cilvēka evolūcijas un involūcijas tieksmēm, nav iespējams nostabilizēt augstāko pakāpi. Evolūcijas centrs rada līdzsvaru. Cilvēka domāšanas centrs to grauj. Tāpēc labā un ļaunā līdzsvarošanas laikmetā cilvēcei pirms Satja Jugas laikmeta jāpierāda skaidra ievirze. Tāpēc ugunīgā sauksme rāda cilvēcei virzienu.

Evolūcijas centra bezrobežīgajā procesā ietverts Sākotņu Pamats.

139.

Kāpēc gan cilvēce tā plosās neprātā? Visums dreb no cilvēka izraisītajām izpausmēm. Un vai gan sagaidāms, ka cilvēks progresēs neapvienojoties ar Kosmisko Magnetu? Lai būtu harmonija, formai jāatbilst formai. Evolūcijas progress nostiprināsies vienīgi tad, kad cilvēks kļūs tāpatīgs Visuma attīstībai. Vai nu cilvēka attīstība pilnīgi gaiši pierādīs progresu, iesaistoties evolūcijas plūsmā un pilnveidojoties, lai spētu ieņemt vietu augstākā sprieguma Kosmosā, vai arī jāsabrūk tam valdonīgajam stāvoklim, kādu cilvēks ieņēmis. Visas cilvēka tieksmes tik maz veicina evolūciju. Ja viņa tiekšanās kopīgi ar Visumu nekalpo Visuma uzlabošanai, vienotībai, nostiprināšanai, Vispārības Labumam, tad izpausmju ķēde ir negodīga.

Mēs nodrebam redzot daudzus veidojumus un daudzās kaujas. Cik daudzi kosmiskie pasākumi tiek sagrauti – bezrobežīgi! Bet pasaule ir bezrobežīga un nākamā rase iedegs kosmisko uguni visaugstākās izpausmēs.

140.

Nākotni atskārtušie soļo pretim evolūcijai. Tie, kurus evolūcija biedē, iet nāves soļiem. Jautās – kāpēc uzplaukumi un panīkumi. Pierādīs, ka nav izpratnes par evolūcijas gaitu. Kosmisko viļņu izpratne izskaidros evolūcijas gaitu. Kad sapratīsīt, ka pat no pelniem var dzimt brīnišķīga puķe, tad atskārtīsīt, ka noārdīšana ir briesmīga tikai mazdūšīgām, glēvām apziņām. Kosmiskā kustība norisinās viļņveidīgi. Jāpaskaidro, ka ļoti iespējams būtu izvairīties no dziļiem līkločiem un tādējādi paātrināt evolūciju. Cilvēciskā vienaldzība nespēj orientēties evolūcijas procesā un izbauda tikai īslaicīgo uzplaukumu, neizprotot, ka pēc tam tas var izrādīties par mūsu planētas bojā ejas cēloni.

Celtnieki, kas ceļ tikai šai dienai, apjēdzot, ka jūs ceļat viesulim izpostīšanai! Cik milzīgi ir jūsu pasākumi! Cik nevajadzīgas jūsu pilis! Cik lieli jūsu izdevumi! Cik pamācoša ir jūsu neprasmie iesaistīties darbības ķēdē! Bet pievērsīsimies tiem, kas iet saskanīgā solī, Bezrobežības skaistuma apliecinātājiem. Pretēji mazdūšībai, kura

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

noliedz izplatījuma ietekmi, saskatīsim sasniegumu modrību, tiekšanās skaistumu un varoņdarba cildenumu. Tāpēc sacīsim – bezrobežīgas ir kosmiskās parādības!

141.

Valsts uzplaukumu vienmēr veicina kosmiskās iedarbības. Centienu pilno domu kolektīvs pievelk no izplatījuma vajadzīgo sūtījumu noslēpumus. Lielu atklājumu klišejas joņo izplatījumā. Tie, kas spējīgi sakāpināt savu psihisko enerģiju kosmisko enerģiju ritmā, iesavinās apziņā dārgumus. Apziņas paplašināšana virzīs uz visu Kosmosa radošo spēku apvienojošo ķēdi.

Tās valsts pagrimums, kura jau bija uzkrājusi no dārgumu krātuves, ir kosmiskās ietekmes cēlonības noliegsmes rezultāts. Kad cilvēku iedomība noved apziņu līdz pārvērtības robežai un Ego top par elku, tad Vārti noslēdzas. Personība kļūst par kosmiskās darbības smaida atspulgu tad, kad tā ieskata sevi par pašreizējā eksistējošā Kosmosa neatņemamu daļu.

Cilvēks, patiesi, ir Kosmosa augstākā manifestācija. Viņš, proti, ir izredzēts par Visuma nolemto Celtnieku un visu dārgumu vācēju. Apzīmējums “cilvēks” nozīmē jaunrades apstiprinājumu. Cilvēkam jau sen bija dota atslēga, bet kad viņu apgaroja apskaidrība, tad ieradās uguņu dzēsēji.

Sacīsim – kad kājām saulē nostāsimies, tad izpratīsim visu Kosma varenību. Izprotiet sauli kā jaunās zinātnes galvojumu. Izprotiet Bezrobežības uguni kā apskaidrību, kā Mūsu tiešo klātbūtni. Pieņemiet Mūsu Nolikumus.

142.

Kad aicinām uz tālajām pasaulēm, tad nevis lai atrautu no dzīves, bet lai atklātu jaunus ceļus. Tikai apzinoties savu līdzdalību Bezrobežībā, iespējams sasniegt augšējās sfēras. Ja izsekosim cilvēka gara attīstību sākot no pašām pirmatnējām formām, tad saskatīsim pirmatnējo garu formu atšķirību, kas sazarojušās attiecīgās izpausmēs. Tagadējā laika formas jāapzīmē par tādām, kas tiecas sasniegt pilnību. Nākotnes formas atbilst tālajām pasaulēm. Zaudējusi kosmisko tālumu izziņu, cilvēce līdz ar to nošķīrusies no Bezrobežības parādībām un pazaudējusi apvienojošo pavedienu un dzīvības skaistumu un kosmisko enerģiju. Atraušānās ir briesmīga un zaudētais pavediens kļūst par īstenības smalko zirnekļtīklu.

143.

Atkal uzplīsies ar jautājumiem, kādēļ visi Nolikumi tik maz runā par Smalko Pasauli? Ticiet, visur runāts ir ļoti daudz, tikai cilvēki negrib to ievērot. Uz senām svētbildēm redzamas zaļas, jeb, citiem vārdiem sakot, zemes sfēras un sarkanas – citiem vārdiem – ugunīgās jeb Smalkās Pasaules sfēras. Vienā un tai paša attēlā var redzēt veselās ainas zaļos toņos un tam līdzās Eņģeļu sārto pasauli. Kas gan var būt vēl uzskatāmāks? Visi pareģojumi pilni vēstu par Smalko Plānu. Pat Korānā nav aizmirsta Smalkā Pasaule. Nav iespējams atrast nevienu Mācību, kurā nebūtu ierādīta vieta arī Smalkās Pasaules dzīvei. Aiz bailēm no visa neredzamā cilvēki aizbāž ausis

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

un aizver acis, izvēlēdamies nezināšanu. Bet vai ir iespējams domāt par sirdi, par psihisko enerģiju, nepaturot prātā Smalko Pasauli, tik plaši un tik neatdalāmu no blīvās pasaules?!

144.

Noraidītās iespējamības apspriežamas ne vien morāliski, bet arī ķīmiski. Patiešām, kā gan nosaukt jau izveidojušās reakcijas izjaukšanu, ja vērtīgā ugunīgā enerģija, uzkrāta ar lielām pūlēm, lai nu tiktu nejēdzīgi izmētāta. Bet šīs ugunīgās daļiņas, kas izraisītas noteiktai atbilstībai, ilgi paliek disharmoniskas un no jauna prasīs, - nu jau dubultas pūles, lai tās iekļautu jaunradē. Atkārtoju, ka nav pieļaujams traucēt kāda garīgos svētkus. Ir noziegums ielauzties jau harmoniski izveidotā apziņā. Vai gan šāda neprātīga iejaukšanās neuzkrāj Karmu? It īpaši ugunīgās sfērās nav pieļaujama varmācība.

145.

Principā, protams, iniciatīva tiek veicināta. Bet neaizmirstiet, ka iniciatīvu bieži sajauc ar patības izpausmēm. Bez tam, trūkstot stingrai gara disciplīnai, iniciatīva noved pie svārstīguma un izpaužas spazmatiskos pasākumos, kuriem nav panākumu. Viss spazmatiskais nolemts bojā ejai, jo uz konvulsijas pamatiem nevar radīt. Ne jau velti seno Mācību pamatā bija likta disciplīna jeb paklausība. Arī mums dotajā Mācībā ļoti uzsvārta šādas disciplīnas nepieciešamība. Kas cits gan ir hierarhija, ja ne disciplīna! Visās senatnes reliģijās un filozofiskajās skolās ir pastāvējusi vispārīgā mācība un mācība tuvākajiem, un lūk, šajā mācībā tuvākajiem, vispirmā kārtā, tika mācīta gara disciplīna, un pirmais solis uz to bija paklausība. Katram vadītājam, vispirms, jāiemācās paklausīt, jo kā gan citādi viņš zinās, kas ir Nolikums un kas ir tā pildīšana?

146.

Un vēl pasakiet, lai nebrīnās, ka pēdējais mozaīkas akmens būs jāliek pašiem. Šis likums it sevišķi jo taisnīgāks tāpēc, ka pat pirmo, doto akmeņu ielikšanai parasti pietrūkst gribas. Ļoti daudz ir dots un ļoti daudz kas nav pielietots. Saprotami sacīts, ka daudzām mehāniskajām formulām vajadzīgs ugunīgās enerģijas iedzīvinājums. Bet kā vienmēr, cilvēki to nosauc par okultismu un bīstas pat domāt par šādiem eksperimentiem.

147.

Jūs varat izdarīt vienu no visderīgākajiem psihiskajiem mēģinājumiem. Ja pieņemsit visus Mūsu aizrādījumus un jums liksies, ka kaut kas no norādītā vai nu nav piepildījies vai arī ir piepildījies jums negaidot, tad nekavējoties izpētiet pašu Norādījumu, lietojot veidus parastajā cilvēku izpratnē. Pēc tam atcerieties visus notikušā apstākļus un apsveriet visus nolūkus, jūsu pašu sarūgtinājumus, uzbudinājumus, un visas citas nejaušības un kļūdas. Visai svarīgi ir novērot, kādi notikumi iespaido kosmiskos viļņus. Redzams, ka mūsu cilvēciskais smagums, lai arī cik liels tas būtu, nav salīdzināms bieži vien ar vismazāko domu. Tādā kārtā, neskarot mūsu trīs dimensijas, varat novērot, kādā mērā psihiskajai sfērai ir pašai savi likumi.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Sākot ar šādiem novērojumiem, var nonākt pie vērtīgiem slēdzieniem, kas, vienkopus sakrāti, atnesīs lielu svētību cilvēcei. Jo tagad pienācis laiks ir sevišķi neatlaidīgi ieviest dzīvē psihiskos likumus. Vajag savākt pacietības kausā visus atzīmējumus un iegaumēt, ka arī katram klimata un atmosfēriskā spiediena apstāklim tāpat ir dziļš iespaids uz psihikas likumiem. Lietosim visprecīzākos svarus mūsu domu svēršanai un iegaumēsim, ka katra metāla oksidācija iespaido domu raksturu un kādību. Tāpat dūmi un atkritumi vai gaļas gruzdēšana arvien ir kaitīgi. Neaizmirsīsim, ka putekļi, kā sairšanas daļiņas, arvien iesūcas miesas porās. Tā mierīgi atzīmēsim visus dzīves sīkumus – ne pašattaisnojumam, bet lai izpētītu savu dabu un gādātu par pilnveidošanos.

148.

Slikts tāds meistars, kas neliek lietā visu dabas bagātību. Pieredzes bagātam kokgriezējam izliecies koks ir vērtīgs atradums. Labs audējs izmanto katru plaukumu paklāja izgreznošanai. Zeltkalis priecājas par katru neparastu metāla kausējumu. Tikai viduvējais meistars noskums par visu neparasto. Tikai nabadzīga iztēle apmierināsies ar svešiem ietvariem. Lielu modrību un atjautību izstrādā sevī īstenais meistars. Meistarības cildenais burvīgums atbrīvo meistarību no vilšanās. Meistaram pat nakts nenes tumsu, bet tikai vienbūtīgās uguns formu daudzveidību. Neviens neietekmēs meistarību uz maldīšanos, jo viņš saredz visā būtiskuma neizsmeļamību. Šīs vienības vārdā meistars uzlasīs ikkatru ziedu un izveidos mūžseno saskaņu. Viņam būs žēl zaudēt jebkuru materiālu. Bet cilvēki, kuri ir tālu no meistarības, zaudē labākos dārgumus. Viņi atkārtoti labākās lūgšanas un kvēlus piesaukumus, bet šādi sadrumstaloti un neapzināti ritmi izgaist kā putekļi. Zinību drumstalas pārvēršas nedzīva tuksneša putekļos. Cilvēka sirds zina par uguni, bet prāts cenšas aptumšot šo doto gudrību. Cilvēki saka – viņš sadega aiz dūmām, vai – viņš izkalta aiz skaudības, vai – viņā iedegās vēlēšanās. Daudzos noteiktos un skaidros izteicienos cilvēki nojauš Uguns nozīmi. Bet šie ļaudis nav meistari un viņi ir gatavi bezjēdzīgi izmētāt pērles, kas pašiem tik vajadzīgas! Nav saprotama ļaužu devība, kad tiek iznīcināti Gaismas dārgumi! Jau par iespēju noliegt vien, cilvēki netaupa sevi. Viņi ir gatavi izdzēst visas ugunis ap sevi, lai tikai varētu sacīt, ka viņos nekādas Uguns nav. Bet nodzēst Uguns un pielaist tumsu ir – drausmīga tumsonība.

149.

Slimības sadalās svētajās, karmiskajās un pieļautajās. Divi pirmie veidi saprotami, bet tieši grāmatā "Hierarhija" ir jāaizrāda uz pieļautajām. Kas pieļauj šīs slimības? Protams, neattīstība un neizpratnes briesmas. Nepietiek ar to, ka par tām nedomā; bērni arī nedomā, tomēr inficējas. Vajag apziņā aizsargāties uz izveidot necaurļaidīgas nervu izstarojumu bruņas. Pat varenas epidēmijas nav spējīgas vērsties plašumā, ja tauta valda pār savu apziņu. Mēģinājums ar psihiskās enerģijas vielu parādību, cik varenu antiseptiku cilvēki sevī nes. Šeit nepieciešami divi nosacījumi. Pirmais – psihiskās enerģijas atskārsme; otrais – jāatskārš Hierarhija kā vienīgais faktors psihiskās enerģijas kāpināšanai. Nevajag uz Hierarhiju raudzīties kā uz kaut ko abstraktu. Vajag stingri iegaumēt, ka viņa ir spēcīgākais dzīvības devējs. Pie Mums

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Viņu dēvē par pirmo dziedniecības līdzekli. Bet pat attiecīgo zāļu graudiņš taču ir jānorij un attiecīgā ziede jāliek lietā. Nebūs iedarbības no zālēm, kamēr tās gulēs lādē, tāpat arī Hierarhijas svētdevai jātop saņemtai ar tiekšanos. Vienīgi negrozāma tiekšanās dos dziednieciskas sekas.

9.nodaļa: Sirds neattīstība

150.

Cilvēki daudz runā par palīdzību, kurai jānāk no mūsu patvēruma. Pasekosim, kādā mērā cilvēki prot saņemt šo dižo spēku. Katrs, kas sapņo par palīdzību, jau patmīlīgi nosaka palīdzības virzienu un apmēru. It kā zilonis spētu novietoties zemā pagrabā? Bet palīdzības lūdzējiem nav daļas par apmēru atbilstību. Ziemas vidū jāuzzied lilijām un tuksneša vidū jāizverd avotam, citādi Skolotājs nav daudz vērts.

Bet “tuksneša radītāj un aukstuma valdniek, tu pats esi radījis savas slāpes un esi sācis drebēt no sirds aukstuma. Mans avots ir palicis ārpus tava skatiena un tu neesi pavēries Manās puķēs. Tu esi aizsprostojis savu ceļu ar patmīlību un tev ir bijis laiks vienīgi pasargāt savas dārgās kāju pēdas no tevis paša izaudzētajiem ērkšķiem. Mana palīdzība ir atstumta!” Bet ceļinieks nebeidz truli saukt pēc kaut kādas palīdzības un novirza uzmanību uz savu nākamās bojā ejas vietu.

Tāpēc Mēs ieteicam vienmēr modrību, kustīgumu, bezaizspriedumainību, citādi nav iespējams iet līdzī realitātei.

151.

Ja nav atmodināta jūtziņa, tad pat īstenība, pat acīmredzamība nav pieejama. Neiespējami ir likt ieraudzīt acīmredzamo, pat uzkrītošo. Un vēlāk jums sacīs – kāpēc es neredzu un nedzirdu, ja tāda neredzamā pasaules pastāv? Tas pats notiek ar slimiem, kas noraida ārstēšanu; tie gan labprāt izveseļotos, bet tanī pašā laikā viņi vērs savu apziņu pret ārstu. Būtu lietderīgi salīdzināt redzīgos cilvēkus ar garā aklajiem ļaudīm. Būtu iespējams atrast pirmo sekmīguma un otro bojā ejas cēloņus. Tā ar uzskatāmu parādību salīdzināšanu iespējams atrisināt daudzus pasaulu savstarpējo attiecību jautājumus.

152.

Kā skaņas, tā ziedi ir nepieciešami tālākiem lidojumiem. Sfēru skaņas un puķu dzīvinošā emanācija tiešām ietilpst Amritas sastāvā. Ir svarīgi, neesot medijam, nepametot dzīvi, tuvoties augstākajiem ceļiem. Kur prātīgums, aprēķins, kur bailes, un kur aizspriedumu sākums, tur grūti baltajiem ziediem. Vienkārši, vienkārši, vienkārši, atzīstot mīlestību, vīrišķību un gatavību. Nav īstais laiks piepūst pūšļus, nevietā uzpūtība tai laikā, kad Kristus zvejniekiem kājas mazgāja. Dzīves vienkāršībā, apzinoties, cik vērtīga ir kalpošana Jaunajai Pasaulei, mīlestība uz visu vērtīgo atver Vārtus.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

153.

Patiesi, drīz vajadzēs meklēt glābiņu no stihiju dezorganizācijas. Un taču arī šo nelaimi iespējams lielā mērā mīkstināt izglītojot sirdi. Lūdzam dažādu zemju ārstus pievērsties sirds pētīšanai. Pastāv daudz sanatoriju visvisādām slimībām, bet trūkst Sirds Institūta. Izskaidrojums tam meklējams sirds neattīstībā. Pat garā trulie sirdij neierāda otro vietu. Pie tam sirds slimības pārsniedz pat vēzi un tuberkulozi. Ir nepieciešamas sirds sanatorijas, kur varētu nodarboties ar neatliekamajiem pētījumiem. Šīm sanatorijām, protams, jāatrodas dažādos klimatiskos nosacījumos un dažādos augstumos. Te redzams, ka vesela armija varētu nodarboties ar nepieciešamiem pētījumiem sakarā ar garīgajiem uzdevumiem, saistot tos ar agrikultūru un citām specialitātēm. Sirds Institūts būs nākotnes rases Templis. Sirds Institūts, protams, būs Kultūras Biedrības sastāvdaļa, jo sirds un kultūras jēdzieni ir nedalāmi.

154.

Kāpēc cilvēki negrib sajust paši savu sirdi? Viņi ir ar mieru pārmeklēt visas miglainības, bet noliedz to, kas ir vistuvāk. Lai nosauc sirdi kaut vai par mašīnu, bet lai jel novēro visas šī aparāta kādības. Neuzsvaram sirds morālisko nozīmi, tā ir neapšaubāma. Bet pašlaik sirds ir vajadzīga kā glābējs tilts uz Smalko Pasauli. Vajag apstiprināt, ka sirds kādību apjēgšana ir ļoti svarīga pasaules pakāpe. Nekad vēl tas nav ticis uzsvarts kā glābiņš. Kurš vēl joprojām paliks kurls, lai tad uzņemas visas sekas! Ir jāprot apjēgt, ka tagad arī pati cilvēka sirds dod neparastas iespējamības novērošanai. Planētas zemāko sfēru katastrofālais stāvoklis ietekmē sirds darbību. Nav jābaidās no pārejošām epidēmijām, bet gan no veselas ciešanu virknes, kas saistītas ar nepietiekošu sirds profilaktikas spēju. Visļauņāk būs, ja mēs visu to uzklaušīsim kā neskaidrus pravietojumus. Nē! Šos secinājumus vajag pieņemt kā tādus, kas nāk no visprecīzākās laboratorijas. Vajag izvairīties no visiem sātņ – un apkārt ceļiem. Vajag pieņemt sirds pamatu un izprast fokusa nozīmi. Apkārt maldīšanās ir nevietā, šaubas iespējamās vienīgi tur, kur cilvēks vēl nav nonācis līdz sirds pukstu izpratnei. Lai ik katra nozīmīga diena saistās ar atgādinājumu par sirdi – kā par pašu neatliekamāko.

155.

Ja enerģijas dārgumi pārsniedz sirds un jūtziņas dārgumus, tad parasti, līdzsvarojuma labad, tiek sūtīts līdzstrādnieks – vadītājs. Tiešām, Vašingtonam kalpoja Profesors un Čingiz Hanam – Kalna Gudrais. Var minēt daudz tamlīdzīgu piemēru. Tie jāuzskata kā darbības papildinājums, bet ne kā nepieciešams nosacījums. Tāpat ir arī daudz piemēru, kad darbinieki atsacījušies no tādas sadarbības, nodarīdami neizlabojamu ļaunumu ne tikai sev, bet arī Vispārības Labumam. Mēs ne vienu vien reizi esam piedzīvojuši tādu atteikšanos. Tieši sirds neattīstība bijusi par šķērsli jau uzkrājumu izvirzīto iespējamību pavairošanai.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

156.

Pēc pāris nedēļu paviršas, šķietamas traukšanās, cilvēks nonāk pie slēdziena vai nu par savu nederīgumu vai par Augstākās Pasaules neesamību. Un tomēr tas pats cilvēks saka savam kalpam pēc viena gada ilgas nokalpošanas: “pārāk īss laiks, nevaru vēl tevi paaugstināt.” Pat laicīgos, zemākos darījumos cilvēki saprot termiņu nozīmi. Tikai attiecībā augstākas dabas apsvērumiem cilvēki negrib apjēgt apgūšanas iespējas. Grūti pārliecināt tos, kam sirds vēl nav līdz tam izaugusi, vai kuri paguvuši to jau apdzēst. Liktos, ka sirds ugunis ir tik ļoti dabiskas un vienkāršas savās izpausmēs, bet cik ilgs laiks vajadzīgs, lai šīs zemākās un Smalkās Pasaules apvienojušais jēdziens iezīmētos fiziskajā pasaulē. Protams, liels daudzums uguņu prasa pielāgošanos tām, lai šķietams nejaušību ievadītu ritma ķēdē. Maz ir to, kas tiecas tapt par Visuma pilsoni. Daudz pūļu prasa šīs stāvoklis, daudz vērtības un modrības, un, pirmkārt, neatlaidīgas tiekšanās.

157.

Ja, izlasot piezīmes par Ugunīgo Pasauli, iegaumēs kaut vai divus vārdus – ugunīgā pasaule, arī tas jau būs labi. Iespējams arī tāds bīstams spriedums, kad sacīs – ja Ugunīgā Pasaule eksistē... un šādā ‘ja’ jau ieskanās lielas šaubas. Tas nozīmē, ka tādām ceļiniekam vēl ilgi jāstaigā, iekams viņš ieraudzīs Ugunīgās Debesis. Daudz ir tādu Ugunīgās Pasaules apliecinājumu un pat no tādu cilvēku puses, kas ieskata sevi par svaidītiem. Nav nozīmes kratīt pirkstus vai griezties riņķa dejā, ja sirds klusē aukstumā. Tāpēc mazs ir to skaits, kas vēlas sagatavoties tālajam ceļam.

158.

Pievienošanās Agni joga notiek vienkārši, tāpat kā daudzi nozīmīgi mēģinājumi norisinājušies vienkārši. Katrs solis ir vērtīgs, kad tas savos neatlaidīgajos centienos ir īsts. Mēs apgūstam tik daudzas specialitātes tikai tādēļ, lai tās apvienotu sirds transmutācijā. Kas gan neuzliesmos, kad sārts jau iedegts! Cik daudz siržu jau gatavo uzliesmojumam nākotnē.

159.

Var jautāt par “Sirds” otrās grāmatas iznākšanu. Atbildiet – cilvēkiem tīk izlasīt tikai pēdējo lappusi, nerūpējoties par pirmās nozīmi. Tāpēc Mācība jāsadala pakāpēs. Sevišķi skumji redzēt, ka neapjēgtās pēdējās lappuses aprīšana nes tikai postu. Sirds prasa rūpīgu pieeju un saskaņotību, citādi tā būs ļaunprātīga fosforisko audu aizdedzināšana.

160.

Sirds būtību vajag atzīt kā nedzēšamu substratu. Termins neizdevies, bet sirds būtība acīmredzama. Tā vajag pierast pie negrozāmiem jēdzieniem, kas tuvi visai cilvēcei. Tie, kas cietuši, izpratīs, kāpēc kopš senseniem laikiem ir nonāvēts Oziriss un izkaisīts pa visu pasauli. Nenonāvējot nevarētu izsūtīt vēstnešus pasaulē. Tā, no viena redzes viedokļa, ciešanas, bet no otra vienīgi izplatīšanās. Tikpat nozīmīga ir tādu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

darbu lasīšana, kas ietverti daudzās grāmatās. Tas, kurš tos studē, necenšas piesavināties Mācību vienādā noskaņojumā un tādēji rodas ļoti daudzi redzes viedokļi. Tālab ir gudri katrā grāmatā, kaut arī īsumā, pieskarties agrākajiem, lai dotu iespēju uztvert vienādā noskaņojumā. Noskaņojums rada redzes viedokļus.

10.nodaļa: Pārakmeņotās sirdis

161.

Liels ir pārakmeņoto siržu skaits. Paskatīsimies, ko zem šī skarbā apzīmējuma saprata Domātājs? Viņš domāja ne tik daudz cietsirdību, kā sastingumu, kad ne karstajam, ne aukstajam vairs nav pieejas. Šādas sirdis nevar saukt par ļaunām, jo tās nezina ne labo, ne ļauno.

Var jautāt – vai tādas sirdis eksistē? Par nožēlošanu to ļoti daudz. Viņas nenesīs tādu zīmogu, kāds raksturīgs stāvoklim, kuru sauc par Komu (dziļš bezsamaņas stāvoklis). Cilvēki šādā stāvoklī nonāk, kad viņi nav ne dzīvi, ne miruši. Viņi nekā neatceras, jo viņu smalkais ķermenis neatdalās, bet stingst kopā ar visu organismu. Tāds stāvoklis ir šausmīgs, - kad cilvēks pārstāj būt cilvēks. Gandrīz tāpat pastāv pārakmeņotās sirdis. Viņu ir ārkārtīgi daudz un tās sastāda to kravu, kas aizšķērso ceļu evolūcijai.

Cīņa pret evolūciju ir visbriesmīgākais noziegums. Cilvēki sāk pretoties tam, kas neapšaubāmi nāk. Jābrīnās, ka pēc miljoniem gadu eksistences cilvēce negrib saprast, ka evolūcijas process notiek visās Dabas valstīs. Var spilgti parādīt, kā atmiest izdzīvotās formas un to vietā stājas jauni dzīves tēli.

Izjaušiet cilvēki, cik ātri varēs risināties evolūcijas apli, ja nebūs nevajadzīgās cilvēku pretdarbības. Cilvēki ne vienmēr prot celt, bet pretī darboties spēj visi. Tā rodas nejēdzības, neatbilstības un satricinājumi.

Cilvēki vai nu pārakmeņojušies, vai arī cenšas iegrimt vecajos purvos, bet Daba nekavējas.

Domātājs sacīja: “Ak, jūrniek, neņem pārakmeņojušas siržu kravu. Ar tām nerasniegsi norādīto krastu.”

162.

Bezirdība nav nekas cits, kā sirds akulturāls stāvoklis. Mazdūšība – domāšanas aprobežotība. Neiecietība pieder tai pašai bezjēdzības saimei, kas aptumšo svēto sirds trauku. Jūs jau zināt, ka izsmalcināta, sprieguma pilna sirds, rada impulsu līdzīgi dinamam, tā pierādot, ka viņa ir pasaules enerģijas trauks. Bet sirds kultūra neuzkrājas, ja tai trūkst attiecīgas barības. Tāpat kā nedarbosies arī labākais akumulators, ja tas nebūs aizsargāts un pareizi pievienots. Sirdij vajadzīgs pastāvīgi uzturs, citādi, zaudējusi saiti ar Augstāko, tā iet bojā. Tāpēc neaizmirsīsim, ka kausa dibenā ticis attēlots bērns, kā augšupejas simbols.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

163.

Sastopami tik tumsonīgi ļaudis, ka pret katru dzīves priekšrakstu iebildīs – tik vien? Bet paši nepildīs nevienu padomu. Nekādi ieskaidrojumi nepalīdzēs tur, kur klusē, vai arī ir pārakmeņojusies sirds. Briesmīgi, ja palīdzības vietā cilvēki prasa tikai burvju mākslinieku trikus. Tādu cilvēku apziņa ir ļaunāka par mežoņu apziņu. Nekas tīrs un uz priekšu virzošs caur haosa garozu neiekļūs. Cilvēki nevēlas padomāt kādā mērā viņi paši ietinas iznīcinošā aurā.

164.

Bezdvēselīgas būtnes visiem pazīstamas. Tas nav simbols, bet ķīmiska īstenība. Var jautāt – vai viņas iemiesojas šādā nožēlojamā stāvoklī? Jautājums pierādīs pamatu nepazīšanu. Neviens nespēj iemiesoties bez ugunīgās enerģijas krājuma. Bez Agni gaismekļa neviens neienāks blīvajā pasaulē. Agni izšķiešana notiek šeit, starp visiem Dabas brīnumiem. Agni izšķiešanas gadījumā nemaz nevajag izdarīt kaut kādus zvērisku noziegumus. Mēs pietiekami no dažādām Mācībām zinām pat par laupītāju sekmīgumu. Agni izšķiešana parasti notiek ikdienā un gara nokrēslī. Ar sīkām darbībām aiztur Agni pieaugumu. Jāsaprot, ka Agni svētdeva pieaug dabiski. Bet kad tumsa pārsedz pilnveidošanos, tad Uguns nemanāmi, bet ķīmiski pierādīti aiziet no nederīgās tvertnes. Brīnišķīgs ir mūžīgās kustības likums; vai nu evolūcija vai involūcija. Brīnišķīgs ir likums, kas atļauj katram iemiesotajam nest sevī mūžīgo Agni kā Gaismu tumsā. Brīnišķīgs ir likums, kas pat pretēji Karmai piešķir ikvienam ceļiniekam Gaismu. Brīnišķīgs ir likums, kas neliek šķēršļus jau ar septiņu gadu vecumu sākot, audzināt ugunīgo dārzu. Kaut arī šie pirmie ziedi nav lieli. Kaut arī uzplaukst sīkos nodomos, bet tas būs drošs dīglis nākotnes domāšanai. Cik daudz brīnišķīgu nodomu dzimst septiņgadīgā sirdī; kad smadzenēs un sirdī vēl nav izgaisušas it kā miglā tītas Smalkās Pasaules ainas! Gluži tāpat var sākties arī izšķiešana, ja stāda augsnē izrādās satrunējusi. Šādas nelaimes gadījumā iespējams daudz palīdzēt jeb, kā sen sacīts, aizdot Uguni. Šāda patapināšana arī norisinās vissīkākās darbībās. Un tā jau trīskārt atgādinu par kripatiņām. No šīm dzirkstīm izaug milzīgās Ugunis.

165.

Par sirdi runāt vienmēr ir labi. Par visvajadzīgāko vienmēr iemināties. Proti, kur sirds, tur arī Uguns. Neviens ceļinieks neizies bez šķiltavām, nepiemirsīs, ka tās būs vajadzīgas naktī. Tā arī bez sirds – uzbrūk garīga nakts. Nevis šķēršļi ir bīstami, bet pārakmeņojusies bezsirdība. Bez sirds nav ne cilvēka, ne dzīvnieka, ne auga, pat ne akmeņa. Tātad bezsirdība ir nevis manifestētajā Pasaulē, bet haosā.

166.

Vai varat maz iedomāties, kāda izskatītos cilvēce vesela miesās, bet ar akulturālām sirdīm? Tumsības dzīres pat grūti iedomāties! Visas slimības un kaites nespētu iegrozīt sirds vispasaules apmēra ārprātu. Patiesi, kamēr sirds nekļūst izglītota, tikmēr netiks atņemtas slimības un kaites, citādi sirds trakošana, stiprajās miesās, tiks šausmās nodrebēt pasaulēm. Jau sen sacīts par taisnīgajiem – “staigāja tā Kunga

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

priekšā” – tas ir, nepārkāpa Hierarhijas likumu, tādējādi šķīstīja savu sirdi. Pat visniecīgākajā cilvēces sirds šķīstīšanās gadījumā ir iespējams dot veselās svētdevas straumes. Bet pašlaik jārīkojas uzmanīgi un tikai tur, kur sirds vēl nav satrūdējusi. Tomēr, nav jānoskumst, bet gan jāzina, ka tumsa ir nocietinājusies, un daudzās sirdīs ir smirdoņa. Ka sirdij ir svarīga nozīme, tā ir veca patiesība, bet nekad tā nav bijusi tik nepieciešama, kā tagad.

167.

Nedomājiet, ka ļaudis bez dvēseles ir jau kaut kādi briesmoņi. Daudzās nozarēs viņi pat sasniedz mehāniskas priekšrocības, bet Uguns viņus ir atstājusi un viņu darbi aptumšojušies.

168.

Skarbums un cietsirdība ir gluži dažādi jēdzieni. Bet cilvēki neprot atšķirt skarbuma harmoniju no cietsirdības konvulsijām. Skarbums ir taisnīguma atribūts, bet cietsirdība ir cilvēknīšana, no tās nav ceļa uz Brālību. Skarbums izteicas aplī, bet cietsirdība ir ārprāta zīme. Cietsirdību nevajag uzskatīt par slimību, tāpat kā neķītri vārdi, tā ir vienīgi zemākās dabas izpaudums.

Abi šie drūmie izdzimumi valstij jāapkaro ar likumu. Jau pamatskolās jāiepotē principi, kas izskaidro, cik nepielaižami šie divi zemākie netikumi.

169.

Cietsirdību, patiešām, vajag izravēt; ne vien rīcību cietsirdību, bet arī domu cietsirdību; pēdējā ir ļaunāka par pašu darbību. Valstu mērogā jau no mazotnes vajag iznīcināt cietsirdības dīglus. No zemiskās domāšanas spītālības jāšķīsta kā no visniecīvīgākās, trulākās un ļaunākās tumsas. Bērni nav cietsirdīgi, iekams tie nav redzējuši pirmo cietsirdīgo rīcību; tā it kā izraisa tumšā haosa plūdus. Tikai retie ir gatavi jau paši pretoties ļaunuma plūdiem. Šāds apziņas uzkrājums ir retums. Tādu sasniegumu nevar cerēt no visiem; gluži otrādi, jāpielieto līdzekļi, atkarībā no zemākās pakāpes. Tāpat arī neatkārtosim nedzīvi cildeno bausli – “nenokauj!” Bet padomāsim, kur gan vairāk slepkavības: rokā, vārdā vai domā? Vajag padomāt, ka cilvēku doma ļoti gatava slepkavībai.

170.

Noziegumu skaits pieaug; vairojas cietsirdība un niknums. Nepieciešami ielūkoties šādu kauna pilnu parādību saknē. Bez cēloņa cilvēce nevarēja kļūt aizvien ļaunāka. Bez kosmiskajiem cēloņiem, arī pašā cilvēcē ir pamats būt satricinātai. Nedrīkst līdz bezgalībai noliegt psihisko enerģiju. Atkarībā no kosmiskā spiediena pieauguma, spiedienu pastiprina arī cilvēces psihiskā enerģija. Psihisko enerģiju ne tikai neatzīst, to mīda pat kājām, tā izraisot fiziskas un psihiskas slimības.

Jau sen noskaidrots, ka noziegums ir psihiska slimība. Tāpat arī sadisms, cietsirdība un niknums ir tās pašas psihiskās epidēmijas sekas.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Nav iespējams atbrīvot cilvēci no šī lāsta, ja nepievērš uzmanību psihiskās enerģijas stāvoklim. Tā izvēršas par spiedienu. Tā, līdzīgi sprāgstošai gāzei, rada eksplozijas briesmas. Atliek ievirzīt to spēcīgā, tai lemtā gultnē, citādi tā izbeigs evolūciju. Bet tāda veida ietekmei uz vissākotnējo enerģiju nevar būt gadījuma raksturs. Visas planētas apmēros jārodas zinātniekiem, kultūras centriem, kas sadarbībā veiks psihiskās enerģijas izkopšanas darbu. Šāds tīkls var radīt zinātniskās disciplīnas pamatus.

171.

Cilvēces ienaidnieki izgudrojuši ne tik vien visu caururbjošas lodes, bet tiem krājumā ir jaunas indes. Nav iespējams apturēt ļaunās gribas straumi. Vienīgi pašai izdzīvot un nemitīga atgādināšana par Labumu var aizturēt posta vilni. Nedomājiet, ka senāk cilvēkos bija mazāk cietsirdības, bet tagad tā ir visnekaunīgākās liekulības attaisnota.

172.

Mīlamu priekšmetu cilvēki prot paglabāt bez kādām pamācībām. Tie atjautīgi izdomās kā to noslēpt. Tie pacentīsies mīlamo lietu nesadauzīt un neizkropļot. Kāds ir teicis – cilvēki vislabāk prot pasargāt akmeņus un metālus, mazāk augus, vēl mazāk cilvēku. Spriediet paši, cik lielā mērā šāda veida izpratne taisnīga. Cilvēks ir vismazākais organisms, un viscietsirdīgākās apiešanās ir tieši viņa liktenis. Nepiemiegsim acis un redzēsim, ka tā dēvētā miesas soda atcelšana ir tikai vēl lielākas cietsirdības piesegums. Kad gan pienāks garīgo vajāšanu atcelšana! Kad gan cilvēki atzīs, ka augstākā mocekļības pakāpe ir gara moka! Kamēr neapjēgs Smalko Pasauli, neizpratīs arī cilvēkmīlestību. Nebrīnīsimies, ka daži pieprasa augstāko Pasauļu sadalīšanu vairākās pakāpēs. Vispirms lai cilvēki, arī paši prasītāji, izprot kaut vienu Smalko Pasauli, lai prastu ieiet tanī ar cieņu. Sadalījumu izpratīs vēlāk, kad būs apjēgta kaut vai pirmā Bezrobežības pakāpe.

173.

Iemācīsimies ievērot vismazākās zīmes. To ir ļoti daudz, tās uzmirdz kā dzirksteles, bet nokrīt liekulībā un aizdomībā. Aizdomība atšķiras no vērtības. Ir sacīts – vērtība ir taisna, bet aizdomība līka. Un aizdomīgais, turklāt, jau ir netīrs un nebrīvs. Zināšana nedrīkst būt varmācības aptumšota. Cilvēki bieži sūdzas par cietsirdību, bet ir nežēlīgi paši pret sevi. Šāda cietsirdība ir visļauņākā. Izprotiet taisnīgi vidusceļu starp šķietamām pretrunām.

174.

Tumsoņus ciešanas dara cietsirdīgus, bet cildenos piemērus izpazinušie izprot rūgtumu kā saldumu. Tā zināšana ir ugunīgais ceļš. Vai gan nav pacilājoši zināt, cik tuvu ir ceļš uz Ugunīgo Pasauli!

175.

Patiesi, var sacīt, ka cilvēkiem trūkst līdzjūtības. Vispirmām kārtām, jāsaprot, ka Smalkajā Pasaulē nav nekā briesmīgāka par cietsirdību; tā novelk garu tādā pakāpē,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

uz kuras cilvēku pasaule zaudē cilvēklīdzību. Tāpēc augstsirdība var rasties tikai tad, ja ir izdzīvota cietsirdība. Nav nekā briesmīgāka par cietsirdību, kura izpaužas kā šķietama augstsirdība, kas dzīvo patības sirdī.

176.

U. saceļas pret jebkādu mocīšanu. Tas nenotiek vāju nervu dēļ, bet no iedzimtas apziņas, ka cilvēka cieņas vārdā, mocīšanu nedrīkst pielaist.

Attiecībā uz cilvēkiem un dzīvniekiem ir daudzi mocīšanas veidi. Jāatceras, ka mocītāju karma visai smaga. Nekādi likumīgo mocītāju apgalvojumi nevar attaisnot viņu nodarītās netaisnības. Jāapskaidro mežonīgo apziņu, lai divkājainie saprastu, ko drīkst un ko vairs nedrīkst. Pieredzējis ārsts, vispirms, apvaicājas par slimā pašsajūtu. Šāda izziņāšana stādāma augstāk par zālēm. Bet kāda gan var būt pašsajūta uz Zemes, kur neviens nav aizsargāts pret dažādām mocībām!

Pašsajūta var izlemt vissarežģītākos valsts jautājumus. Bet jābūt aizsargātai personības neaizskaramībai. Bet vai cieņa ir aizsargāta? Nemierināsim sevi ar tiesu bezkaislību, to samīda kājām visrupjākā patvaļā. Viegli runāt par sadismu, bet briesmīgi redzēt, ka šāds neiedomājams bezprāts netiek novērsts. Var domāt, ka cilvēka pamatkādība, par kuru Mēs runājam, netiks saprasta.

Visā pasaulē tik daudz i mazu, i drausmīgu mocītāju! Apzināta tuvākā spīdzināšana neatšķiras no vismežonīgākajiem laikmetiem. Var atcerēties Romas cirka pūļus, bet vai tagadējie pūļi var lepoties ar pienācīgu uzvedību? Vai gan apgērba pārmainīšana ir iespaidojusi apziņu? Šādu stāvokli jāatgādina, lai saprastu, ar ko nākas cīnīties Mūsu Mītnei.

Pastāv dzīvnieku aizsardzības biedrības, bet cilvēka aizsardzības biedrības nav. Lai nemēģina izlikties par žēlsirdīgiem tie, kuri ir cietsirdīgi. Cietsirdību grūti pārradīt. Mēs veicam lielus darbus, izpaužam vispēcīgākās domas, bet tās ne vienmēr iekļūst akmeņainajās sirdīs.

Var izjust ausmas spēku un uzkrāt saules prānu, bet vajadzīga neizmērojama pacietība, lai cīnītos pret mocīšanu. Mūsu acu priekšā vienmēr visizmeklētākās mocīšanas piemēri, it kā cilvēki būtu norunājuši padarīt smagāku planētas karmu. Tā ne tik vien kari un jukas, bet arī skola un ģimene pilnas zemiskas mocīšanas. Vajag saprast, cik daudz moku un vaidu sasniedz Mūsu Mītnei! Visiem jāpalīdz.

177.

Gaismas dzēsēji nav cienīgi saukties par cilvēkiem, viņi pat zemāki par dzīvniekiem.

Plēsīgs zvērs uzbrūk vienīgi tad, kad tas izsalcis, bet cilvēks, savā naidā, gatavs iznīcināt visu un visur jebkurā laikā, sasniegdams pie tam visizsmalcinātāko cietsirdību. Patiesi, Elle – zemes virsū! Bet, lai labāk novērtētu Paradīzi, vajag pazīt arī Elli.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

178.

Fanātisms pieder pie cietsirdības visniknākajām izpausmēm. Nav pat salīdzinājuma ar Kosma parādībām, kas būtu tik ārdošas, kā fanātisms, jo šīs jūtas dragā sirdi un iznīcina visas cēlās jūtas. Ar fanātismu piesātina tieši pats Sātans. Patiešām, postītāju noziegums nav salīdzināms ar fanātiķu briesmīgajiem zaimiem. Fanātiķi veicina katras augstākas Mācības pagrimšanu, jo šo bezdievju Karma, kuri slēpjas zem ticības maskas, liecina par visbriesmīgāko pagrimumu. Dzīves apstākļi pierāda, kā strādā šāda Karma. Patiešām, šāds fanātisms izraisa asins plūdus. Jaunās Pasaules celtniecība prasa apziņas pārdzimšanu.

179.

Mēs ar nožēlu noraugāmies, kādā mērā cietsirdība nokauj daudzas jau nobriedušas parādības. Nevar nebrīnīties par šādu izšķērdību!

180.

Ja kāds noraida izsalkušu, tas jau ir gandrīz kā slepkava. Reti kad mājās nebūs kumosa maizes. Bezjūtība, skopums, cietsirdība – pie Brālības sliekšņa to nav.

181.

Cietsirdība ir mirusi sirds. Mirušas sirdis pilda pasauli ar trūdēšanu.

182.

Neļaujiet sirdij kļūt cietai. Bezjūtīga sirds nepacelsies Tornī. Tā nedos spēku smalkajam ķermenim. Tāda akmens sirds paliks Zemes robežās. Ir ļoti svarīgi izprast sirds dzīvi. Nedrīkst pieļaut, ka tā pārvēršas pirmatnējā akmenī. Vajag sekot sirds izpausmēm. Bez tās nav ceļama Brālība.

11.nodaļa: Apsēstība

183.

Tuvojoties gara celtniecības laikam, ir daudz apsēsto; liekas, it kā kāds būtu pielāgojis atslēgas vāji noslēgtām durvīm. Vajag sevišķi apdomīgi vērot cilvēkus. Pie tam jāiegaumē, ka apsēstajiem ir savdabīga, pretrunu pilna, domāšana. Vēloties tiem palīdzēt, var vai nu ar iedvesmas spēku apsēdēju izdzīt, vai atstāt to pilnīgi mierā, ja iespējams, pat pilnīgi izolēt. Jo apsēdējam ir vajadzīgs ne tik daudz pats subjekts, kā iespēja, ar pēdējā palīdzību, iespaidot apkārtni. Visļauņāk ir bieži uzmākties apsēstajam, apelējot pie viņa veselā saprāta, kura tam trūkst. Nav labi, apsēstajam dzirdot, sākt viņu nožēlot, vai arī pelt viņa pretrunības. Stingra un satriecoša pavēle, vai arī izolēšana, spēj atvieglot vājās sirds likteni. Jo apsēstībai ielīst taču atļauj sirds nespēks. Sirds uguns apsvilina visus spalvainos viesus.

Atteikšanās no Skolotāja nogriež visas iespējamības, it īpaši, ja atteikšanās notikusi apziņā jau pirms apsēstības iestāšanās. Tā cilvēki bieži atmodina jau iemigušās

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

noliegsmes un, protams, kā sekas pirmkārt, ir atteikšanās no Skolotāja, jo ikvienu haotiskumu uztrauc jauncelšana un sadarbība. Haotisma pamatā guļ ļaunuma sēklas, kas tiek iznīcinātas tikai bargas pieredzes ceļā. Mūsu dienās ir nedzirdēti daudz apsēsto. Arī tumsa grib izpausties.

184.

Melna Sirds zīme vienmēr ir uzskatīta par lielu briesmu simbolu. Tikai pašu nelokāmāko drosmi varēja stādīt pretī šim postam, bet tāda drosme reti kad bija atrodamā. Drosmes pakāpi mēdz pārbaudīt atkarībā no briesmu spēka. Īsta drosme, briesmām kāpinoties, pieaug. Mūsu karotājs zina, par kādu drosmes pakāpi Es runāju. Kad uzbrūk tumšo leģioni, tad sekas mēdz būt dažādas. Būtības ievainošanas gadījumā sekas ir apsēstība, šķīstītam garam, protams, nedraudēs apsēstība, bet gan slimības. Jūs lasījāt, ka Mūsu Brālis, būdams jau augstākā pakāpē, pēc tumšo pretuzbrukumiem ilgstoši slimoja. Tādas sekas jāņem vērā, jo kauja ir milzīga. Protams, ir iespējams tumšo bultu ietekmi vājināt, bet ir vajadzīga tomēr arī personiskā piesardzība. Šī pati tiekšanās jāliek lietā arī uzkrājot drosmi, kā zāles pret melno indi. Fiziskā novājināšanās, protams, nenozīmē garīgu novājināšanos. Pat otrādi, dažreiz garīgo bagātību tērēšana kļūst neierobežota.

185.

Es norādīju uz apsēstību un uz sātaniem, ko arī jūs redzat katru dienu. Ne žēlodamies, bet skaudri piesargādamies nonāksit līdz uzvarai. Skarbums lai ir kā ass šķēps. Tā jāsoda visi zaimotāji.

186.

Ļaunā sirdī neieplūdīs pat vistīrākā prāna. Pat Aum paliks nenozīmīgs melīgas un nodevīgas sirds priekšā – to iegaumēsīm, lai nekāda apsēstība neiekļūtu sirdī. Jūsu priekšā ir apsēstības piemēri un jūs redzat, cik daudz tiek zaudēts apkaunojošās vājības pilnās dienās.

Nesen jūs dzirdējāt par apsēstību, gadījums gandrīz bez cerībām, jo slimniece pagura cīnīties un kļuva par apsēdēja sekotāju. Personīgais magnēts var apturēt drausmu attīstību, bet rakstiski nav iespējams iespaidot. Arī tuvinieki veicina slimības pastiprināšanos. Parasti šādus apsēstos vajag pārvest jaunā vietā un pārmainīt visu vidi. Cilvēki neapjēdz cik ļoti vide veicina dažu slimības attīstību. Tā jāpieradinās pie ārsta stāvokļa. Mūsu iekšējā dzīve pilna ārsta darbības.

Augstākajiem Spēkiem pēc palīdzības šiem nelaimīgajiem nepaliek bez atbildes pie nosacījuma, protams, ka šie nelaimīgie arī paši tieksies garīgi pacelties.

Zemākās pašnāvnieku būtnes, protams, var iemanīties visādos ekscesos. Un vampīrisms nebūt nav reta parādība. Neizdzīvotās, netransmutētās enerģijas sevišķi spēcīgi pievelk viņus zemes emocijām.

Monādes atdalīšanās ir atmiņas zaudēšana par personību, bet nevis par individualitāti. Bet monādes galīgā atšķiršanās no citiem principiem ir drausma lieta, sliktākais, kas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

var notikt, jo šāds fakts aiztur individualitātes evolūciju uz daudziem un daudziem gadu tūkstošiem. Šādai monādei vajadzēs no jauna uzbūvēt sev mītni jeb vadu, ejot caur visām zemākajām formām.

Ļoti teicami, ka jūs atzīmējuši apsēstības briesmas. Norādiet arī, ka vairums vājprātīgo ir vienkārši apsēsti. Tāpat arī, varbūt, dodiet mājienu par zemākā psihisma kaitīgumu, kas var novest pie apsēstības. “Ugunīgajā Pasaulē” pietiekami runāts par psihismu. Bet parādiet arī augstākos ceļus, sirds un garīgās sintēzes uzkrāšanas ceļus. Var aprādīt, ka tuvākajā nākotnē, kad cilvēce evolucionēs smalko enerģiju izpratnē, tad arī mediumisma jautājums gūs pareizo atrisinājumu. Atradīs nosacījumus un metodes mediju aizsardzībai pret nejaušiem iespaidiem un iedarbībām, un tos varēs iesaistīt sadarbībā zinātnisku pētījumu nolūkos.

187.

Apsēstības veidi ir neskaitāmi. Var būt visdažādākās apsēstības pakāpes. Paši apsēdēji var būt ar visdažādākām īpašībām.

Tā mēs pazinām kādu godīgu vecenīti, kuru bija apsēdis viņas vecvectēvs – bīskaps. Nekā ļauna viņā nebija, viņa, cik spēdama, nodarbojās ar labdarību un teica sava vecvectēva sprediķus, kurus, kā redzams, viņš savā dzīvē nebija paguvis noturēt. Bet tomēr tādas parādības ir ļoti nožēlojamas, jo tās pamazām paverdzina apziņu un iegūst varu pār sava upura gribu. Un visa šāda apsēstā dzīve pāiet viņam bez jebkāda patiesa uzkrājuma. Cilvēki tik ļoti baidās zaudēt savu individualitāti un gribas brīvību, bet tieši tiem, kas par to tik ļoti baidās, lielākoties tās nemaz nav, un pat biežāk nekā citi viņi ir apsēsti.

188.

Vajag uzmanīgi izturēties pret tā saucamiem divkāršās dzīves gadījumiem. Ļaunākā gadījumā tas ir apsēstības veids, labākā tie ir agrāko iemiesojumu pārdzīvojumi. Dažreiz gars tik stipri pieskaras agrākajiem iemiesojumiem, ka pārdzīvo tos no jauna. Nepieciešams rūpīgi piegriezt vērību šim stāvoklim, kas neietilpst pašreizējās iemiesošanās apziņā. Nevajag mocīt ar jautājumiem, bet arī šeit var būt noderīgs jogs. Viņš var pavēlēt nepieskarties pagātnei. Jūs nomanījāt, ka Mēs tikai nepieciešamības gadījumos skaram agrākos iemiesojumus, lai nepievilkto no Akašas pagātnes emanācijas.

189.

Apsēstība, protams, spēj dot veselu izpausmju virkni, bet zemākām sfērām nevajadzētu pieskarties, jo tās ir ārkārtīgi indīgas.

190.

Par “Urumiju” sauc apsēstības ugunīgo izpratni. Šāda jūtziņa piemīt ne vien cilvēkiem, bet arī daži cilvēkiem tuvi dzīvnieki nojauš šo briesmīgo stāvokli. Zirgi un suņi it īpaši saprot to un izrāda sašutumu, kad tuvojas apsēstie. Senajā Ķīnā bija īpatnēja augsti novērtēta suņu suga, kura sevišķi jūtīgi samanija tā dēvētos apsēstos.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Senatnē bija arī paraša rādīt visiem zirgus un suņus. Pie tam novēroja dzīvnieku izturēšanos. Daudziem sūtņiem bija jāiztur šāds pārbaudījums. Jāpiezīmē, ka arī kaķi nojauš apsēstību, bet tie parasti reaģē gluži pretēji. Apsēstība viņos izraisa prieku. Piemēram, kad kaķis nojauš apsēsto vai tā spēcīgu izpausmi, tas neslēpjas, bet staigā priecādamies un ļaudēdams. Turpretim suns saceļ spalvu un mēģina vai nu paslēpties, vai arī uzbrukt tādām cilvēkiem. Vajag sevī attīstīt Urumiju ne vien lai aizsargātos, bet arī apsēdēja izdzīšanas nolūkos. Bieži vien tikai saruna par Agni nozīmi jau iedarbojas uz apsēdēju. Viņš bīstas Uguns un tāpēc ugunīgās enerģijas pieminēšana vien jau piespiež viņu saniknoties un pēc tam atkāpties.

191.

Ir jau sacīts, ka apsēstības atklāšanas gadījumā, vai nu jāizdzen apsēdējs, vai jāatstāj apsēstais mierā, vientulībā, jo tad apsēdējam, kurš neatradīs darbības lauku, apniks un viņš aizies. Protams, ir labāk nedot apsēstajiem ieročus un spirtu, bet tā, lai tie iespējami mazāk nojaustu savu izolētību.

192.

Ir liels spriegums; jāsaprot, cik lielā mērā pasaules stāvoklis ir saistīts ar darbībām. Nav iespējams nošķirt, kad vispārējais stāvoklis līdzinās nedzirdētai kaujai, tādēļ arī tā Pavēlu turēties nenošķirti, piesātinoties ar esošā momenta spriegumu. Neatkāpties, bet draudzīgi atspiest apsēstos. Ja pieļaujams joks, tad šo cīņas fāzi varētu nosaukt par kauju ar apsēstību. Īstenībā tumšie lūko pastiprināt sevi ar apsēstību. Bet tāda metode nevar ilgi turpināties, jo tieši ar apsēstību tie posta paši sevi. Jūs taču zināt, ka apsēstība pakāpeniski ruina organismu un neizbēgami ir dažu nervu centru paralīze. Tāpēc tik daudz laba varētu darīt ārsti, piegriežot vērību apsēstībai. Pajautājiet ārstam L., vai viņš nav novērojis apsēsto acīs dažas savādības? Jo pēc acīm taču var spriest par dubulteksistenci. Kad viņš būs atbildējis, pateikšu Savus pārļabojumus. Neņemiet vērā tikai ārējas parādības vien, piemēram, neskaidru vai klejojošu skatu, ir jānovēro arī citas pazīmes. Atzīmējamas ir arī gaitas, balss pazīmes un pat izmaiņas svarā. Nejaudājiet par to psihietriem, jo tiem ir sastinguši slēdzieni, bet L. Tipa ārsti spēj novērot bezpartejiski. Un tomēr, cik šādi novērojumi vajadzīgi tagad, kad apsēstība kļūst par epidēmisku kaiti! Veseli apķērīgu garu pūļi nojauž cilvēku siržu nespēcību un kāri tiecas iegūt zemes smaržu.

193.

Vai jūs sev apkārt nepamanāt daudzus apsēstos? Vajag piegriezt vērību nedzirdētajai apsēstībai. Vienīgi tā iespējams ar to cīnīties. Vispirms vajag apjēgt, ar ko ir darīšana, jo izprast nozīmē uzvarēt.

194.

Lai ārsts nebrīnās novērojot, ka apsēstības pazīmes pieņem epidēmisku raksturu; to ir vairāk, nekā cilvēka prāts spēj iedomāties. Pie tam paveidi ir ļoti dažādi – sākot ar gandrīz nenojaušām savādībām un beidzot ar trakošanu. Slavēju ārstu, ka viņš ievērojis sakarību ar veneriskām slimībām. Patiešām, tas ir viens no apsēstības

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

kanāliem. Var sacīt, ka vairums veneriķu nav brīvi no apsēstības. Bet vienā ziņā ārsts izrādījies pārāk optimistisks – veneriskās slimības gan var atvieglot apsēstības piekļūšanu, bet tās izārstēšana nenozīmē apsēdēja izdzīšanu. Tāpat īgnus uzbudinājumus savās ārkārtīgajās pakāpēs var pieaicināt apsēdēju, bet nav sagaidāms, ka pirmais smaids jau to izdzīs. Šādā novērojumā jau ir ietverta vesela zinātne. Ārsts rīkojas pareizi, apmeklējams ne vien vājprātīgo mājas, bet arī cietumus. Derīgi apmeklēt arī biržu vai kuģa klāju briesmu brīdī. Var novērot gan ilgstošas, gan īslaicīgas vai pastāvīgas pazīmes, tāpat novērojama arī sviedru izdalīšanās. Novērotājam pakāpeniski atklāsies daudzas īpatnības. Starp tām būs novērojamas arī Smalkās Pasaules detaļas, bet viens paliek negrozāms, ka apsēdēja izdzīšana nav atkarīga no fiziskiem iespaidojumiem. Vienīgi Agni, vienīgi skaidrā enerģija spēj pretoties šim cilvēku postam. Atkārtoju vārdu posts, jo tas atbilst epidēmijas apmēriem. Daudzi ārsti nosauks Agni par māņticību un apsēstību par tumsonību. Cilvēki tik bieži apbalvo citus ar savām īpašībām, bet arī visu pakāpju apsēdējus šādi pētījumi padarīs nemierīgus.

195.

Brīdiniet ārstu, ka saskarē ar apsēstajiem vajadzīga piesardzība. Jāiegaumē, ka tuvojoties apsēstajam pat domās nevajag cilāt atklātus norādījumus par apsēstību. Nedrīkst aizmirst, ka apsēdējs attiecībā uz domām ļoti jūtīgs, kad viņam rodas aizdomas, ka viņa klātbūtne atklāta. Viņš var izpaust savas dusmas ļoti daudzveidīgi. Iznīcinot apsēstību, var iegūt daudzus ienaidniekus, tāpēc šādi novērojumi izdarāmi neatklājot personību.

196.

Vēl pasakiet ārstam – ne jau katra apsēstība katrā ziņā ir tumša. Var būt arī vidējo sfēru iespaidojumi, kuri, pēc apsēdēju domām, vērsti uz labo. Bet sevišķi labas sekas nemēdz būt. Šo ne visai augsto pakāpju apsēdēju un viņiem pieejamo ietvērēju attīstība nav augsta – rodas divdomāšana, nelīdzsvarotība un neprasmē valdīt pār sevi. Tādu cilvēku, kurus dēvē par gribā vājiem, ir daudz, pie tam abas gribas vājina viena otru. Tādus cilvēkus ir iespējams ārstēt, dodot viņiem darbu pēc viņu izvēles, bet lielā daudzumā. Saspringta darba gadījumā apsēdējam apniks būt bezdarbīgam, jo katrs apsēdējs tiecas izpaust savu Es. Tā ārstam iespējams novērot dažādus apsēstības veidus, bet epidēmijas princips ļoti kaitīgs cilvēces augšupejai. Starp citu, no apsēstības ļoti pasargā Guru jēdziens. Gribas pavājināšanās gadījumā Skolotājs aizdod no sava krājuma, lai novērstu svešā tumšā iespaيدا iespēšanos. Protams, Skolotājs ar augstu apziņu spēj iejūtīgi nosacīt, kad viņa līdzdalība vajadzīga. Šāda vadība taču nelīdzinās varmācībai.

197.

Jūs dzirdējāt par apsēstību, gadījums gandrīz bezcerīgs, jo slimā piekusa cīnīties un kļuva par apsēdēja sekotāju. Ar personības magnetu var apturēt šausmu attīstību, bet rakstiski iedarboties jau neiespējami. Tāpat arī apkārtējie veicina slimības pastiprināšanos. Parasti šādus apsēstos vispirms vajag pārvest jaunā vietā un

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

pārmainīt visu ap viņu. Cilvēki nesaprot, cik ļoti apkārtne veicina dažu slimību attīstīšanos. Tā jāpieradinās būt ārsta stāvoklī.

198.

Sugestijas ietekmē daudzi noziedznieki pievērsīsies darbam. Gluži tāpat kā dzeršanu un citus netikumus, arī noziedzīguma slimības iespējams ārstēt ar gribas pavēli. Nav arī jāaizmirst, ka daudzi noziegumi tiek izdarīti apsēstības ietekmē. Tātad šādus cilvēkus vajag ārstēt, bet nevis nosodīt. Līdztekus šādai ārstēšanai izšķiroša nozīme, protams, ir kāpinātam, sistemātiskam darbam; apsēdējam katrs darbs ir nīstams. Viņi cenšas iegremdēt haosā, bet darba būtība ir jau radoša izpausme.

199.

Apsēstība jānosaka ļoti precīzi. Nav jābrīnās, ka garīguma pavarda tuvumā ir ne mazums apsēsto. Tam par iemeslu tas, ka tumšie tiecas pastiprināt savu sardzi. Kas gan cits, ja ne apsēstie, spēj labāk palīdzēt tumšajiem spēkiem? Turklāt apsēstības daudzveidība ir neaprēķināma. Pirmkārt ir jāapzinās, kur ir būtiskais Labums un kur ļaunums? Tā ugunīgā sirds uzreiz izpratīs, kur slēpjas apsēstība.

200.

Atgādiniet ārstiem, lai tie novēro cilvēkus tai laikā, kad tie atrodas tā sauktajā labas veselības stāvoklī. Parādības, kuras ārstus visvairāk interesē, nevar tikt izsekotas lipīgu slimību laikā. Pats inficēšanās princips mazliet atgādina apsēstību, bet vispamācošākās psihiskās enerģijas izpausmes, protams, ievazātu epidēmiju laikā neparādīsies. Un tomēr šo apstākli nekad neņem vērā. Kā tad var gaidīt straujus atklājumus, ja psihiskās enerģijas pati svarīgāka izpausme netiek uztverta, netiek pat ne apstrīdēta, netiek pat noliegta, bet līdzīgi visnesvarīgākajām parādībām vienkārši netiek pamanīta. Vissekmīgākā metode būs: nemitīgi atkārtot par psihisko enerģiju. Varbūt, ka kāds noslēdzis durvis ar visām atslēgām, citiem nezinot izlasīs par psihisko enerģiju un, nevienam neatzīdamies, tomēr padomās par to.

201.

Protams, ikviens var brīvi izvēlēties savu likteni un pat galīgo pagrimumu. Bet bezdvēselīgas būtnes ir ļoti infekciozas un kaitīgas. Šādā izdzisuma stāvoklī apsēstības iespējamība sevišķi viegla. Neieskatiet kā pārspīlējumu, ja apmēram puse planētas apdzīvotāju pakļauta šīm briesmām. Protams, pakāpes ir ļoti dažādas, bet iesākusies trūdēšana ļoti progresē. To var redzēt arī pie pagājušām Kultūrām. Gara Uguns apdzisa kā dūmaini sārti, bet visi dūmi ir indīgi, ja nepapildina ar derīgu vielu.

202.

Senie pravietojumi vēsta: "Kad viss aptumšosies, tad cilvēki lielīgi iedomāsies, ka viņiem atļauts viss." Tieši tumsa padara cilvēkus neprātīgus. Iedrīkste nav neprāts. Katrs, kas iedrīkstas, apzinās nolemtās iespējamības, bet neprātīgais izrāda pretošanos Esamības likumam. Robeža starp neprātu un iedrīksti ir ļoti smalka. Vajadzīgs Sirds Gaismeklis, lai šo robežu atrastu. Turklāt tas, kas iegājis neprāta sfērā, diezin vai spēs

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

pievērsties gudrajai iedrīkstei. Riši ir iedrīkstējušies, svētvaroņi iedrīsktējušies, bet viņi nav pieļāvuši neprātu, jo tas, vispirmām kārtām, ir nejēdzība. Tas noved pie apsēstības ar visām tās drūmajām sekām. Cik pretīga ir aina, kad apsēdējs cenšas izdzīt smalko čaulu no ķermeņa. Nekas nevar būt nejēdzīgāks par to, kad divi smalkie ķermeņi strīdas vienas zemes čaulas dēļ.

203.

Rs zina, kā dažreiz izpaužas cilvēka apziņas divdabība. Visvienkāršāk to izskaidrot ar apsēstību, bet bez tā izteicas arī pagājušās eksistences īpatnības. Bet var būt arī apskaidrība nākotnei, kas kā pašiedvesma atrauj no tagadnes.

Tāpat pamācoši novērot, ka šāda divdabība izpaužas daudz biežāk nekā domā. To nevar attiecināt tikai uz melīgu raksturu vai ieradumiem vien, tā būs kā apziņas aptumšošanās uz zināmu laiku. Daži novērotāji domā, ka notiek pieskarsme haosa vilnim, kas izsit apziņu no tās normālā stāvokļa. Šādam novērojumam neapšaubāmi ir pamats.

Cilvēki pārāk maz mācās pazīt savu normālo apziņu, lai uztvertu novirzes.

Jo pat labākais draugs var izraisīt satricinājumu, ienākot negaidot, - Viss minētais attiecas uz augstāko Hieroiedvesmi. Bet ļoti retas, sevišķos izņēmuma gadījumos un sevišķos apstākļos, notikumi arī Augstākā Gara iemājošana nevainojami šķīstī ķermeni. Tā vissenākajās Teurgijās rodami norādījumi, ka ezotēriskajās Mistērijās notikuši gadījumi, kad Augsts Gars uz laiku ieņēmis augsta priesteru ķermeni, kas sevišķi tam gatavojies, bet šādi gadījumi ļoti reti un notikuši sevišķi cēlos nolūkos.

204.

Jūs jautājat – vai mēdz būt gaiša apsēstība? Atbildēšu – visretākajos gadījumos mēdz būt. Bet, protams, jums taisnība, ka termins “apsēstība”, vāji saistas ar gara līksmi vai ar Dievišķās Svētdevības pildīšanos. Tā krievu literatūrā šis apzīmējums bieži tiek attiecināts uz gluži pretējas nozīmes stāvokļiem. Patiešām šo stāvokļu kādība ļoti dažāda. Tā pie tumšās apsēstības notiek zemāko centru pakļaušana, bet Svētdevības spēku jeb Hieroiedvesmas uztveršana var realizēties vienīgi augstākajiem centriem atveroties, pie pilnīgas garīgās un fiziskās šķīstības, pie visa organisma vibrāciju sevišķi harmoniskas pacilātības, citādi nāve neizbēgama.

Apsēstība, kā varmācības avots, ir vienmēr tumša. Turpretī Augstākie Spēki sūta pildīšanos ar Garu jeb Hieroiedvesmas staru tam, kas spēj to uztvert. Nav augstāka sasnieguma, kā Ugunīgās Pasaules stara uztveršana.

205.

Ir zināms, ka ikviens ļauns darbs pakāpeniski izskaužams, bet jums jautās: “kā izpaužas taisnīgums attiecībā uz apsēstību? Kas nesīs sekas – apsēstais, vai apsēdējs?” – Kas spēj izšķirt, kuri ir apsēdēja vara un kur paša apsēstā griba?

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Apsēstība rodas vienīgi tad, kad ir brīva pieeja. Bez tam vēl, jau pirms apsēstības ļaunums čukst un sagatavo vājo garu. Ap tiem, kas jūt vajadzību pēc ļaunuma, sarodas arī viņu pašu pievilktie radījumi.

Apsēsto karma ir smaga!

206.

Ikkatrs kosmisks sasniegums slēpj sevī briesmas nevērības gadījumā. Ja cilvēki spēj iegūt jaunas enerģijas, tad vājajiem gariem palielināsies apsēstības briesmas. Pret apsēstības jautājumu jāattiecas zinātniski. Ir konstatēti divi esamības momenti. Pirmais – dzīves nepārtrauktība dažādos stāvokļos, otrs – vienas būtnes gribas ietekme uz otru. Tā būtnes, atrazdamās dažādu pakāpju smalkos ķermeņos, spēj vērst savu domu uz iemiesotajiem Zemes virsū. Neapzinātā enerģija var sekmēt pasaulu apvienošanu, bet savienojot augstāko, tā arī atver ceļu zemākajiem. Pie tam arī zināt, cik ļoti zemie cenšas satuvināties ar zemes emanācijām. Tāpēc vajag brīdināt cilvēkus par gribas nelokāmību, jo apsēstība ir viens no visvairāk nepielaižamiem stāvokļiem. Un tikai trešās – stingras un šķīstas gribas iejaukšanās var pārtraukt šo nelikumību, kas uzbrūk cilvēkiem neatkarīgi no vecuma un stāvokļa.

Neskaitāms ir to daudzums, kas vēlas ļaudīm iedvest visnekrietnākās domas.

207.

Par visu vairāk Man dara rūpes Pasaules nelīdzsvarotība. Attīstās apsēstība un draud ar ārprātu. Daudzas zemes vārda pilnā nozīmē, pārvalda ārprātīgie. Masu apsēstība agrāk neatkārtojās, nav saprotams kāpēc zinātnieki nepiegrīž vērību šādam postam! Cilvēki izdara miljoniem slepkavību. Vai tiešām neviens nepadomās, ka tas izriet no apsēstības perēkļa!

208.

Inkvizīcija, varmācīgi pārtraucot miljoniem savu upuru dzīvības, izraisīja šausmīgu apsēstības postu. Jo no visām Smalkajā Pasaulē pirms viņu dzīves normālā laika notecēšanas un vēl pilnas neizlietotu magnētisko pievilksanas spēku krājumu, kas piesaista tās zemei, bieži, savas neattīstītās apziņas dēļ, nebūdamas spējīgas pieņemt augstākā sprieguma strāvas, alkst pieskarties caur visiem viņām pieietamiem vadiem Zemes dzīvības spēkam. Un ļaunums un atriebība piesaistīja šos upurus viņu bendēm un apsēstības ceļā pamudināja viņus izdarīt vēl lielākus noziegumus un pat beigt dzīvi pašnāvībā, lai tad uzsūktu un izbaudītu asins emanācijas, kuras viņiem deva, kaut arī uz īsu brīdi, dzīves ilūziju.

209.

Pašnāvība ir sirds apgānīšana un gara truluma augstākā pakāpe. Tikpat nepieņemama sirdij ir ļaunprātīga slepkavība.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

210.

Psihisko epidēmiju briesmas pieaug. Šī parādība nav sevišķi negaidīta, jo visās "Puranās" teikts, ka Kali Jugas beigās cilvēkus pārņems neprāts. Ļoti bīstami, ka cilvēki neatzīst šādu stāvokli. Slimo var ārstēt tad, ja tas nepretojas. Bet pat visspēcīgākās zāles iedarbosies nepareizi, ja cilvēks nepielaiž to dabīgo iedarbību.

Bet kā lai jūs spējat ieskaidrot tautai, ka viņas vadītājs ir neprātīgs? Kā varat likt saprast, ka Skolotāji neprātīgi? Kā varat pierunāt tautu, ka nekavējoties kaut kas jādara lai atveseļotos? Pie tam medicīnas pārziņā esošie līdzekļi izrādīsies pretēji jūsu prasībām. Sevišķi tas sakāms par psihisko novadu. Cilvēki līdz pat šim laikam neatzīst apsēstību. Par šo priekšmetu var iespiest grāmatu kaudzes, bet bailīgā apziņa tomēr noliegs īstenību. Var uzrādīt daudzas materializācijas, bet tie, kas vēlēšies noliegt, atradīs sev attaisnojumus.

211.

Apsēstība un pašindēšanās – tuvi kaimiņi. Kā viens tā otrs cilvēku vienlīdz maz atzīti. Pašsaindēšanās gadījumā visai viegli iespējama apsēstība, bet apsēstības gadījumā notiek galīga saindēšanās; šāda saindēšanās nenovēršama. Daži apgalvo, ka apsēstības gadījumā veselība ne tikai neciešot, bet tā pat uzlabojoties. Dziļi maldi, - tikai nervu sasprindzinājums rada šķietamu veselību. Bet svešās psihiskās enerģijas ielaušanās katrā ziņā atvērs ieeju dažādām sērgām. Apsēstība nav psihisms, bet visa organisma bojājums. Noteikti sacīsim – apsēstība ir ne vien psihiska saslimšana, bet arī visa organisma saindēšanās parādība. Daudzu epidēmiju pamatā ir apsēstība. Tumšais apsēdējs, protams, nerūpēsies par piekritēja veselību. Katra slimība ir jau trūdēšana, kas tīkama tumsai. Divas psihiskās enerģijas ilgi kopā sadzīvot nevar. Periodiski var iestāties apsēstības pavājināšanās, tādu paņēmienu mēdz pielietot apsēdēji, ja tie savu upuri augstu vērtē.

212.

Cik viegli var nokļūt apsēstībā, tikpat grūti ir nodibināt sadarbošanos ar Smalko Pasauli. Pirmkārt, cilvēki vispār maz domā par īsto sadarbību; otrkārt, viņi vispār neatzīst, ka Smalkā Pasaule eksistē. Apsēstības gadījumā notiek nevēlama patvarība, bet saprātīgas sadarbības iespēju izmet no apziņas. Daudzi Smalkās Pasaules iemītnieki vēlas likt lietā savas zināšanas, bet viņiem liedz pieeju dažādas mānīcības un baiļu dēļ. Kaut jūs zinātu, kāds Smalkajā Pasaulē patlaban satraukums, kad cilvēces jaunais iedalījums satricina izplatījumu. Nevajag domāt, ka tagadējais laiks ir parasts laiks, tas ir neatkārtojams un tas var sākt Jaunu Ēru. Bet radiet varoņus,- tā ir novēlēts.

213.

Vajag mērit ar vienu un to pašu mērauklu, lai atrastu īsto jēgu. Ir daudz ilūziju un rēgu, kas traucē novērtēt īsto gara kustību. Daudzas tumšo spēku izpausmes cenšas savaldzināt vai iebiedēt. Sevišķi smagi šādi uzbrukumi tur, kur tuvumā apsēstie vai psihiski slimie; viņi ir kā atvērti vārti, viņi ne tik vien pievelk sev būtnes, bet rada it

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

kā kanālu visiem apkārtējiem. Psihisko slimību robežas tik tikko manāmas, tāpēc ieteicu tādu piesardzību. Ieskatu, ka nav nozīmes šķiest spēku eksperimentos ar apsēstajiem, kad neveselība ir satricinājusi līdzsvaru, čukstētāji var cieši piesaistīties slimajai ausij. Bet vienīgi nesatricināma apziņa nekavējoties nokratīs šīs čūskas. Jums jau pietiekoši zināms, ka slimību nedrīkst ielaist. Nekavējoties vajag iepotēt možumu un nevajag aizmirst Agni.

214.

Vienmēr brīdiniet attiecībā pret zemāko psihismu, kurš var novest pie apsēstības. Nav pretrunu tai apstākļi, ka enerģiju iespējams virzīt kā uz labu tā uz ļaunu. Tas pats spēks spēj kalpot gan radīšanai, gan postīšanai. Tikai cēla domāšana un sirds skaidrība var galvot par spēka labu izmantošanu. Katram jāiegaumē, ka tam ir uzticēts kalpot, lai pasaule varētu zelt. Tas jau ticis sacīts, bet jūs pareizi aizrādījāt, ka neprašas tai apstākļi, ka ļaunums vairos ļaunumu, bet labais kalpos labajam, var saskatīt pretrunu.

Kad cilvēki vēlas celt iebildumus, tad viņi gatavi neatzīt pat vienkāršāko patiesību. Kurp gan var virzīt enerģiju, ja griba un domas pievērstas ļaunumam? Protams, spēks plūdis pa tumšo kanālu. Kas vēlas zemāko, tas to arī saņems. Negrozāmi ir vārdi par apsēstību, jo dzīves pilnveidošanā tā rada briesmas. Tāpat arī vidutāji nedrīkst būt zemiskas dabas. Gara tumsonība un niknums spēj pievilkt vienīgi atbilstīgas atbildes. Bet katram ir jātiecas vienīgi uz labāko.

215.

Grūti saprast, kāpēc cilvēki kalpodami vienam mērķim, noniecina cits citu? Kaut vai mazā mērā, taču vajadzētu attīstīties jūtziņai. Bet savstarpējā noniecināšana ir viens no visapkaunojošākajiem grēkiem. Nezinu labāka apzīmējuma, kā grēks, tik postošs ir savstarpējas iznīcināšanas darbs. To var izskaidrot kā zināma veida apsēstību, bet jākaunas tiem cilvēkiem, kuri pieskārušies Sākotņu izzināšanai, tomēr pakļaujas tādām zemām stāvoklim. Lai noniecinātāji un postītāji padomā par savu apziņu. Viņi ir tālu no sirds ugunīm.

216.

Atgādināsim visiem mazdūšīgajiem un apsēstajiem, kuriem neriebjas likt lietā zaimus un nodevību. Nav ļaunākas parādības, kā Esamības Hierarhiska Sākotņu neizpratne.

217.

Ņemiet vērā, ka visi apsēstie vienmēr ļoti zaimojoši atsaucas par Mācību, tā ir viņu visstiprākā pazīme.

218.

Jūs esat lasījuši par balsu sadzirdēšanas epidēmiju. Organisms darbojas kā radio uztvērējs. Šāda jūtīguma paasināšanās varētu būt derīga, bet nelaime tā, ka tad, kad tuvojas daži noteiktie kosmiskie termiņi, cilvēku apziņa izrādās stipri atpalikusi.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Tādējādi labuma vietā ļaunums, kas veicina apsēstību. Daudz tādu pašu kroplību rodas arī citās nozarēs, kad mehanikas nomāktā apziņa grimst neprātā.

219.

Nav jādomā, ka tikai karmiskie apstākļi vien rada svārstīšanos. Cēlonis bieži meklējams apsēstībā. Pats svārstīgais domā, ka viņam jābūt uzmanīgam, kaut jel šādas rūpes skartu tikai viņu pašu vien! Daudzu svārstīgo pagātne var būt pamācoša skolām.

220.

Nogurumu, protams, izsauc nevis pavasaris, un arī ne rudens, bet strāvu sablīvējums spiež uz centriem. Citādi arī nevar būt, ja rosās apsēsta un satrakoto leģioni. Nav jābrīnās, kad tālajos kontinentos apsēstie sāk izrunāt vienādas formulas. Neredzamās Pasaules Pašvaldei ir kopējs Avots. Tiklab Gaisma, kā arī tumsa ir monarhistiska. Ļoti pamācoši izsekot pasaules domai. Abās pusēs redzams īsts sadalījums, jo katra pase liks lietā savas pūles un noteiktas metodes. Tādējādi pat no Zemes plāna ir iespējams izsekot spēku sadalījumam un izprast karapulku virzīšanos.

221.

Pierakstīsim un sacīsim ārstam par apsēstību. Patiešām, ir sastopami gadījumi, kad apsēdējs tā iedzīvojies apsēstā ķermenī, ka viņu pašu tikpat kā izstūmis. Tāpat sastopami gadījumi, kad, pateicoties apsēstā dzīvības spēkam, apsēdējs kļuvis tik stiprs, ka viņa izdzīšana nes nāvi. Viņš tik ļoti pārņēmis savā varā apsēstā psihisko enerģiju, ka pēc atbrīvošanas tam zūd dzīvotspēja. Tāpēc izdzīšana vienmēr jāizdara ļoti apdomīgi. Iepriekš mēdz rūpīgi novērot slimnieka uzturu un psihisko enerģiju. Ja novērojams spēku zudums, tad nevajag kāpināt novājinātās sirds darbību. Parasti vieglāk izdzīt tad, kad iestājas trakuma lēkme. Sakāpinātā enerģija palīdz novērst sirds darbības iespējamo pavājinājumu, kas var beigties ar pilnīgu prostrāciju.

222.

Var novērot niknas apsēstības piemērus. Vajag, lai ārsti tiktāl saprastu šādu dzīvniecisku stāvokli, ka prastu darīt galu šai sērgai. Ir pareizi izolēt apsēstos, līdzīgi spītālīgajiem. Var būt arī nedziedināmas apsēstības pakāpes. Zem divējādā spiediena pilnīgi pārvēršas smadzenes un sirds, bet stiprs godīgums un izprotošs gars nepazīst apsēstību.

223.

Kamēr notiek cīņa, tikmēr īstas apsēstības nav. Apsēstības stāvoklī vairs nemēģina cīnīties un savu apsēstību pat neapjēdz. Bet skaidrai sirdij nav jābīstas apsēstības. Patiesums apsēstību nepieļauj.

224.

Labākais līdzeklis pret apsēstību ir pievēršanās Augstākajai Pasaulei. Domas par Augstāko Pasauli izrādās par labāko pretindī. Cildenas domas ietekmē ne vien nervu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

vielu, bet tīra arī asinis. Asinssastāva eksperimenti atkarībā no domāšanas, ir ļoti zīmīgi.

12.nodaļa: Apziņas panīkums

225.

Apziņas panīkuma cēlonis ir Kosmiskā Magneta samazināšanās (atspoguļojums) atbalss. Grūti izšķirot šīs saistošās sviras, kas virza tiekšanos. Nevar, protams, izslēgt gara gribas viļņus. Ik katra cilvēciskā kādība un vājība mērojama ar to intensitāti, kādu uzrāda darbības impulss. Raksturīga ir precizitāte un tādējādi iespējams nosacīt kustības spēkus vai nu ar evolūciju, vai arī pret trausmīgo trausmi. Tālab, lai katrs gars pats nosaka savas uguns kādības spriegumu. Tikai ar tādu izmērījumu iespējams skart Bezrobežību.

226.

Pavirzīt uz priekšu apziņu ir tik pat grūti, kā pārvietot kalnu. Tieši vecās un sastingušās apziņas ir visnekustīgākās. Tas attiecas uz visiem tiem, kuri iet skatīdamies atpakaļ, un kuri neskatās nākotnē. Apgalvoju, ka sastingušās apziņas prasa spēcīgas iedarbības, tāpat kā tie, kas nav pārsnieguši bērnišķības robežas, jo novērtējot notikumus, vajadzīga samērība. Sastingums un atpalcība spēj izpostīt vislielākās iespējamības. Tāpēc celtniecībā vissvarīgākais ir atcerēties, ka bargais laiks prasa ugunīgus mērogus. Ceļš uz Ugunīgo Pasauli izpratīsim Ugunīgā šķēpa pacelšanas spēku.

227.

Var dot Pavēles, var apsolīt un biedēt, bet uz priekšu virza tikai saprašana. Kas var atvietot pielietošanas apziņu? Teiks: Cik skaisti! Cik vareni! Cik lieliski! Bet visi šie jūsmas uzliesmojumi ir kā maldugunis pār purvu un tikpat virspusēji, kā tās izpaužas, tāpat arī nodziest.

228.

Daudz sālstabu ir izskaisīts pa Zemes virsu. Ne tikai Lata sieva vien pavērsās uz pagātņi, bet neskaitāmi ir šie skati atpakaļ. Ko tie ir gribējuši ieraudzīt liesmu pārņemtajā pilsētā? Varbūt viņi ir gribējuši atvadīties no vecā tempļa? Varbūt viņi ar acīm ir meklējuši savu iesildīto ģimenes pavardu? Vai arī raudzījušies gaidīdami, vai beidzot nav sabrucis ienīstā kaimiņa nams? Protams, pagātne viņus ir piekalusi uz ilgāku laiku. Tāpēc vajag tiekties uz priekšu gan skaidrošanās, gan veselības, gan arī nākotnes stipruma labad. Tā vajag vienmēr; bet mēdz būt arī tādi kosmiski mezgli, kad nepieciešama strauja izraušanās uz priekšu. Nav jāsamulst un jānoskumst par bijušo. Ir pat skaidri redzamas kļūdas, bet karavāna negaida un paši notikumi virza uz priekšu. Steidzamiem un aicinām pasteigties. Nākotne ir samākusies, bet ne jau tumsa ir priekšā!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

229.

Vajag atrast ceļu uz apziņas kustīgumu. Sirds var izjaust kaunu necienīgi šķiesta laika dēļ.

Mēs nemaz nevēlamies būt skarbi. Mums daudz tīkamāk redzēt sasnieguma prieku. Bet gadu simteņu paradums piespiež turēt zobenu gatavībā, jo pār ļaudīm vēl arvien valda bailes. Jaunās apziņas sliekšnis būs baiļu uzvarēšana.

230.

Bailes no nākotnes ir Pasaules šausmas. Tās iespiežas dzīvē visādos veidos. Tās pamazām sadrupina prātu un sirdi. Pēc savas dabas tādas bailes ir mērķīgas. Cilvēki zina, ka neviena viņu mājvieta nav mūžīga, tāpēc būtu saprātīgi nekavējoši sākt gatavot kaut ko nākotnīgu. Bet bezveidīgās un nekustīgās haosa daļas piesaista apziņu iluzorām vietām. Jāsaprindzē īstenības izzināšana, lai atkārstu Maijas mērķīgumu un saprastu, ka patiesība tikai nākotnē, kad tuvojamies Uguns Mājoklim. Nav aprakstāms, kā cilvēki cenšas noslēpt bailes nākotnes priekšā. Viņi cenšas parādīt, ka nevis nākotnei, bet gan pagātnei jānodarbina viņu domāšana. Viņi apkaunojoši izvairās no visa, kas atgādina par virzīšanos uz nākotni. Viņi aizmirst, ka tādējādi rodas kaitīga izplatījuma inde. Pat vistīrākajās vietās novērojami šādas indes viļņi. Un cilvēki savstarpēji saindējas. Bet visveselīgākā un daiļākā būs doma par nākotni. Tā atbilst Ugunīgajai Pasaulei.

231.

Palūkojieties, cik ļoti cilvēki sev kaitē ierobežojot sevi tikai ar vienu vien zemes eksistenci. Cilvēki dažādos novados ceļ sev šķēršļus. Kad Mēs cilvēkus virzām uz nākotni, viņi vispār nesaprot, kā ķerties pie šādas domāšanas. Viens domā, ka viņš uz visiem laikiem saistīts pie vienas vietas; otrs iespaidojies, ka viņam jāpaliek vienā darbā; trešais pārliecināts, ka viņš neizturēs pārvietošanos; ceturtais domā, ka viņam jāiet bojā no pirmās slimības – tā katrs izdomā sev važas, nezinot, ka iepriekšējās dzīvēs viņš jau izbaudījis visus eksistences veidus. Tāda nosacīta dzīve uz Zemes pilnīgā neziņā par pagātnei, nedod iespēju domāt par nākotni.

Cilvēki aiziet no Zemes nedomājot, ka viņiem nāksies atkal turpat atgriezties. Bet ja viņi kaut daļēji padomātu par pagātnei un iemācītos domāt par nākotni, viņi aiztaupītu sev daudzus maldus.

Ne bailes no elles, bet vēlēšanās pilnveidoties, vedīs cilvēkus uz dzīves uzlabošanu.

232.

Cilvēki dažreiz nonāk līdz tādai apmātībai, ka katru domu par nākamo dzīvi sāk ieskatīt it kā par zemes dzīves galu. Tai pašā laikā viņi nekautrējas izplānot savus zemes darījumus daudzus gadus uz priekšu. Tāda rīcība tikai pierāda, cik tumša ir doma par nākamo dzīvi. Tātad, neviens Nolikums, neviena parādība, nekādi zinātnes sasniegumi nenokļūst līdz apziņai.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Cilvēki tikai miesas labklājības vajadzībām prasīs no jums jaunas zāles, jaunus norādījumus par barību, bet nevis lai uzlabotu savu nākotni, kurai nepieciešama nemītīga rūpīga izkopšana. Cilvēki nevēlas iedomāties, ka viņa zemes dzīve īsāka par vilciena visīslaicīgāko apstāšanos. Godājams ceļinieks īsajā naktī guļā centīsies neapgrūtināt saimniekus, bet viņa apziņa tieksies uz ceļojuma mērķi. Bet Dižā Ceļa ceļinieki bieži vien domā tikai par naktsmājām, bezdomīgi aizmirstot savu uzdevumu. Bezdomība ir nesamērīga ar Dižo Ceļu! Tāpēc nākotnes apziņas ceļš būs ugunīgais ceļš. Katrs ceļinieks, kuru apskaidrojusi doma par mūžīgo ceļu, var iet līksmi. Katrā gājienā vajag apgūt mūžīgās Uguns daļiņu.

233.

Jau sen esmu Sacījis – nobeigtībā ir nāve! Vienīgi nepārtrauktā darbībā iespējama kustība daļuma virzienā. Pat pralaijas stāvoklī matērijas būtība turpina kustēties. Nav iespējams iedomāties kosmiskās aprimes punktu. Nevar attiecināt aprimes punktu uz parasto parādību kategoriju, ja tiek ņemts vērā konkrēta cēloņa piemērs. Tāda pāmirus, par kādu sapņo cilvēki, nav. Un kustības ātrumu nevar uzskatīt par norimuma gausumu. Process, kuru mēs nesaredzam, nepārstāj būt radošās Uguns process. Kad cilvēki ekonomē savas pūles uztvert, tad Mēs varam sacīt – kustieties, kustieties, kustieties, jo ātrāk, jo labāk. Uztveru ātrums tuvinās iedarbības. Pievilksme negrozāmi ir tur, kur sakāpināti visi spēki. Likums ir viens un tas pats visā kosmosā.

Šķēršļi, kas rada gara nevarību, ir tikai nesekmīguma augļi. Šķēršļi, kas ierosina visas gara uguns kaujai, darbojas kā radoša sākotne. Sen senā gudrība saka: “Piesauc nolikto kaujas laiku, nevairies no šķēršļiem” Tur, kur izvairīšanās, tur nav vis glābiņš, bet tikai aizkavējums. Kas nebīstas kļūt par mūžīgās, bezrobežīgās kustības līdzdalībnieku, tas, patiesi, var kļūt līdzīgs kareivim. Ritma gatavība un steidzamība ieraus viņu kosma mirdzumā. Ņemiet vērā - bailes un svārstīgums ir aizsprosti garam.

234.

Kāpēc cilvēkiem tik ļoti patīk Maijas attēli? Dzīve ir šo attēlu un mānīgu parādību pilna. Šis saspīlējums piepilda dzīvi tikai ar nevajadzīgiem tēliem. Gars, kas atskārtis Mūžību, tiecas uz Dižo Sākotni, un viņā ir ietverts kosmosa izpratnes grauds. Uz Maijas sīko realitāti tiecas gars, kas uztver tikai viņam pierasto. Viņam patīkamas ir tikai ikdienas dzīves parādības. Ietveres trūkums viņam nepalīdz atvērt dzīves grāmatu.

Bet ir vēl virkne cilvēku, kuru likteni Mēs apraudām – tā ir virkne apziņu, kurās gan iemīt izpratnes grauds, bet noliegsmes aptumšotas tās nesaredz Kosmosa veicamo apli un aizkavē evolūciju. Nolemtais piepildīsies, bet tie, kas aizkavē kustības terminus, nolemj sevi regresam. Tas, kurš negrib atskārst nākotni, pielīdzināms vēzim, abi rāpjas atpakaļ.

Vai nu varoņdarba šķēps, vai vēzim līdzīga parādība. Apzināta uzpūtība līdzinās aicinājumam pulcēties tumsonības vārdā. Kosmisko ugunu uzkrājumi spēj viegli aizslaucīt šos putekļus, bet, draugi, jūsu augšupejai jābūt jūsu nākotnes šķēpa kaldināšanai. Ņemiet un pārdomājiet šīs mūžu veidotās patiesības.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Kā apstiprināt izpratnes sākumu? Gars iemācīs, kā likt lietā jūtziņas zīmes, bet veiciniet dārgumu krātuves piepildīšanos! Bet vēlieties iesaistīties kosmosa pulsa takīt!

235.

Kosma Saprāts ir visuresošs. Visā izplatījumā izpaužas Rokas likums. Nav saskaitāmas viņa iedarbības un jaunās kombinācijas. Sākot no ķīmisma līdz dzīvības parādību funkcijām viņš vada visas Esamības sākotni. Šis jautājums savijņojis daudzas apziņas. Grūti noliegt šo visvareno Kosma Saprātu, kura elpa caurstrāvo visus blīves slāņus. Bet cilvēki parasti apzinīgi novēršas no Patiesības. Kad gars, vadoties no mājīgās Maijas, tiecas pēc mirklīga miera, tad viņš izbārsta Kosmosa labākos gaismas starus. Apskaidrība var sabiedēt to, kas apskaidrības nevēlas.

Vai gan nav labāk kalpot lielajai mūžīgajai pārveidībai un transformācijai no zemākā uz augstāko, nekā būt sastinguma kalpam.

Palūkosimies – pat nelieli aizsprosti izraisa trūdēšanu. Ir daudz piemēru, kad sastāvējušās paliekas perinājušas sfēru iznīcināšanu. Kādu gan rezultātu dos gribas un apziņas sastingums?

Sastinguma radītājs spēj izraisīt visniknāko eksploziju, bet viens vienīgs gara uguns uzliesmojums unisonā ar Kosmosu, spēj savaldīt veselu tautu.

236.

Augstākā Pasaule cilvēkiem dažkārt šķiet murgi vai arī ilūzija. Ikviens izprot pēc sava prāta un ikviens bīsies atzīties, ka izpratīs Kosmosu. Bet ne vien no stihiju viedokļa, bet arī no “Varenā Radītāja” viedokļa, cilvēks nebaidās radīt visvisādas fantasmagorijas un nerimsies uzkrāt lieku bagāžu. Cilvēka gars ne daudz sainīšu un tāpēc tik smaga ir pacelšanās augstākajās sfērās.

Dzīves pārveidošana ar kosmisko uguņu palīdzību būs glābiņš, bet, domājot par dzīves pārveidošanu, cilvēkus pārņem bailes. Pievelk senās novecojošās formas, tā ir attīstījušās tradīcijas. Ja tradīcijas jēdzienu varētu ieskatīt par tādu, kas virza uz sākotni, tad tas būtu noderīgs, jo apziņas paplašināšanās noved pie gudrības nolikuma. Bet mūsdienu tradīcijas neatļauj garam tiekties uz augstākajām sfērām. Baznīcai ir savas dogmas, ģimenei savi rāmīši, kurus nosacījuši priekšteči; tautām ir savi likumi, kuri tām laupa pašrīkošanās iespējamības. Kā gan izpratīs Bezrobežību tie, kuriem nolaupīts gara daiļums.

Ir pareizi, ka skolās ieaudzina bērnos apziņu par visas radošās darbības nebeidzamību. Kāpēc gan vectēva tērpu apvīt ar jaunu spožumu? Centieties kļūt līdzīgi jaunu, stipru tiltu cēlājiem un dodieties uz augstāko pasauli mirdzumu. Nevis fantasmagorija, bet dzīve.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

237.

Jaunā paaudze pārāk bieži nosliecas uz rupjību pusi. Tāds stāvoklis visai nožēlojams laikā, kad vajadzīgs visu labāko spēku sprieguma kāpinājums. Vajag ļoti uzsvart, ka jebkura rupjība evolūcijai nepieņemama. Kad tik daudz kosmisko briesmu, tad domai jāzina, ka rupjība ir tumsonība.

238.

Jā, draugi, ir laiks iemācīties kulturāli attiekties pret acīmredzamām parādībām. Citādi nākošie sasniegumi izrādīsies kā elektroni zīdaiņa šūpulī. Jūsu mundieri un togas neaizsedz jūsu bailīgo bērnišķību.

Pavaicājiet – kas iestādījis jūsu šķiras un nosaukumus? Tiešām, jūs pārņemtū šausmas ieraugot šos jūsu apmierinātības pirmatnējos priekšniekus. Sastinguma punduri ir pūlējušies aizēnot Vispārības Labuma milžus. No jūsu ordeņiem var sapīt nevien prievītes, bet mājas kustoņu valgus – un sēdiet saitē!

Un Jaunās Pasaules starojums neiespiedīsies jūsu alā! Bet lai viesulis izsvaida saknes, kas aizsedz Ausmu! Nav nekā skaistāka par lēktu – un lēkts nāk no Austrumiem!

239.

Cilvēki parasti pat neievēro pagriezīnu apstākļus. Vakar pievērsu jūsu uzmanību tam, ka cilvēki negrib saprast, ko viņi paši dara! Kāpnes jau sen izveidotas, bet cilvēks tomēr metas tukšumā, jo viņš domā par bijušajām kāpnēm. Cilvēkus nav iespējams pārliecināt par īstenību. Visvienkāršākie un labākie atrisinājumi tiek apieti noklusējot un tiek noliegti tikai tāpēc, ka kaut kur it stāvējušas vectēva kāpnes. Tā jau sen vairs neeksistē, bet mērenā apziņa tādu īstenību nepieņems. Kaut jel ugunīgās Pasaules majestātiskums pievirzītu cilvēkus īstenības pakāpieniem.

240.

Pirms vissvarīgākajiem notikumiem cilvēki it īpaši nepielaiž nākošā iespējamību. Varētu uzrakstīt interesantu vēsturisku apcerējumu par notikumu priekšvēstnešiem un sliedzīņiem. Pie tam varētu izsekot domāšanas vienādībai sakarā ar satricinājumu cikloniem. Tāpat kā smejas aklie par redzīgo aizrādījumiem. Tāpat sadzīves gudrie uzskata esošās kārtības pārmaiņas par neiespējamām, proti: viss ir drošs un nemainīgs, katrs jūtīgais ir vienkārši krāpnieks!

Aizrādiet tiem, ka labums nav nāves stingumā, un viņi taps ienaidnieki. Bet vērtīgi ir iepazīt tamlīdzīgus ienaidniekus.

241.

Apgalvojums, ka Pasaule turpināsies labklājībā ir līdzvērtīgs apgalvojumam, ka eksistence iespējama arī bez gara pārveidošanās. Patiešām, tikai trūdu tumsa spēj apgalvot, ka trūdēšanas nav. Bet Gaismas Spēki, kas stāv evolūcijas sardzē, patiešām apliecina trūdēšanas briesmas. Pasaules ievirze visos notikumos parāda savu Karmu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Ceļā uz Ugunīgo Pasauli vajag piesātināt apziņu ar ugunīgu atskārsmi, ka šķīstīšanās garīgas pārdzimšanas ceļā ir nepieciešama.

242.

Par simbolu cilvēkam, kurš atraujas no mūžīgās kustības, neder vilciņa liktenis, kas griežas ap savu asi.

Izsmalcinātam garam neatbilst nosmailinātie vilciņi. Gars, kas kosmiskos viļņus vērtē augstāk par rāmo, viegli viļņojošo virsmu, patiesi, pazīst Bezrobežību.

Atkārtoti Uzsvarojam par Uguni, cilvēcei tik vajadzīgo. Jūs zināt, cik ļoti cilvēka domāšanai nepieciešama jaunā lāpa!

243.

Dzīves vienmuļība nolaupa dzīvībai skaistumu. Kā gan cilvēku dzīve varēja ietērties tik drūmās, vienmuļās drānās, kad Kosmosa daudzveidība tik pilna skaistuma? Kad Kosmosa kombinācijas tik daudzveidīgas! Jo Kosmosa atspulgam taču jāatspoguļojas planētas dzīvē. Un kā gan uz zemes garozas varēja izveidoties tik vienmuļa dzīve, kad ikviens gars taču savā ziņā ir vienprātīgs? Kad ik katra parādība spēj pieņemt dažādas formas? No kurienes gan šie ievazātie cēloņi? Makrokosms un mikrokosms ir savstarpēji saistīti un vienoti, un tie ir vienas un tās pašas Elpas spēks!

244.

Kā attiekties pret dienas un nakts ritma negrozāmību? Kāpēc gan mūsu cilvēciskā cikla pamatos nelikt lietā to pašu izpratni? Makrokosms un mikrokosms pauž vienu un to pašu parādību. Kāpēc gan cilvēki cenšas sevi pārliecināt, ka ir tikai mūžīga nakts, kad viņi tik vienkārši gaida dienu? Atzīsim nenogurdināmas kustības strāvas. Tikpat gudri kā Kosma pulsa puksti, nostiprināsies arī apziņa par mūsu dzīvju ritējumu. Neder ne skumjas, ne sāpināšanās! Vajag atzīt Kosma īsteno dzīvību, lai skaidri saskatītu Bezrobežību.

Jūs vienkārši pieņemat sezonas un gaidāt no dabas ritma augļus. Jūs aprēķināt rūdas slāņus, ceļat aizsprostus elektrības ieguvei, bet pievērsieties neredzamo sfēru slāņiem un piegriezieties jaunradei ārpus jūsu izpratnes robežām – neaptverams darba lauks! Tāpēc saskatiet un iekļaujieties Bezrobežības ritmā.

Un kur tad nu būs nakts? Jo tur, kur šķiet aprimums, tur sākas Pasaules Mātes himnas. Ne rīta, ne nakts, bet Viņas mirdzums!

245.

Novērojami dažāda tipa cilvēki, kuri savā būtībā ir atšķirīgi. Vieni nedomā par nākotni un jau zemes dzīvē it kā izsmēluši visas savas vēlēšanās; citi ar visu garu tiecas uz priekšu, viņi zemes dzīvei neparedz nekādu beigu.

Nebūdami pat visai izsmalcināti, šie cilvēki ar sirdi nojauž, ka viss vēl priekšā. Biedrojieties ar otrajiem, viņi pat kļūdoties tieksies uz nākotni un tādējādi būs jau

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZĀĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

tuvāk Patiesībai. Ziniet, ka Agni dzīvo to sirdīs, kuri mīl nākotni. Bet ja arī viņu Agni nav vēl pat izpaudies, tomēr to potenciāls ir neizsmeļams. Tāpat esiet arī līdzcietīgi, kā pret slimiem, pret cilvēkiem, kas nepazīst nākotni, patiešām, viņu aura nebūs gaiša, jo tai trūks Matērijas Lucidas rotaļīguma. Daudzi cilvēki radījuši sev tādus ierobežojumus, ka nespēj izlauzties caur nervu duļķaino vielu. Tāpat kā imperils rada šķēršļus ugunīgās vielas kustībai, tā arī aprobežota domāšana saduļķo vērtīgo substanci.

246.

Pildīšanās ar niknumu un kosmiskās īstenības gaismas neredzēšana izslēdz no ķēdes; un grūti pat paredzēt, kā izplatīsies gara epidēmija. Epidēmijas izplatītāji ir atbildīgi visas cilvēces priekšā.

247.

Nav nekāds prieks atklāt, ar ko piesātināti jūsu planētas slāņi. Uz svariem liksim visus netikumus: dusmas, mazdūšību, nodevību, aizspriedumus, liekulību, neapmierinātību; atvasarā liksim: psihiskās enerģijas tiekšanos, jūtziņu, Gudrajo Nolikumu apliecinājumu, Sākotņu nesatricinātību, patiesību Vairogam, zināšanas varoņdarbu un neatlaidību Bezrobežības norādītajā ceļā.

Pierodiet pie domām par mūžīgo kustību un neuzkavējieties tumsas aizā.

Izvēlēsimies starp neziņas tumsu un Bezrobežības mirdzumu!

248.

Cilvēkiem patīk robežas bezrobežībai.

Var pasmaidīt, redzot to cilvēku izmisumu, kuri saucas par okultisma lietpratējiem. Ir viegli rakstīt traktātus, bet bālēt pie vārda Cīņa. Tik tālu no darbības ir daudzi, kas tik augstprātīgi un uzpūtīgi runā par savu sūtību. Kā pieaicināt viņus, lai tie iemīlētu cīņu par labo! Nav vārdu, kuri pārvērstu bailīgo drosmīnīkākā. Tikai briesmas var dot grūdienu traukties uz darbību. Tieši bailīgajam jāstāpjas ar briesmām. Cilvēki bieži lūdz pasargāt viņus no briesmām, bet viņu izaugsmei briesmas nepieciešamas.

Tāpat kaujas nebeidzamība var samulsināt dažus garīgi neattīstītus cilvēkus. Par Kaujas bezrobežību ar nesagatavotiem cilvēkiem nav iespējams runāt. Lai viņi labāk paliek pie tādas uzvaras izpratnes, kādu tie ietver. Protams, pie šādas uzvaras pār viņiem karāsies arī zaudējumu rēgs. Bezrobežības Kaujā Mēs zaudējumu nepazīstam.

Nemazināsim tumšo hierofantu nozīmi, tie nav mazie pretinieki. Viņu līdzekļi izsmalcināti un viņi zina par Bezrobežību. Bet Mēs zinām kaut ko, kas ir pāri pār viņu zināšanu. Viņi saprot, ka kaut kas viņiem ir nesasniedzams. Liels viņu niknums par šādu ierobežotību, bet tāds ir Likums. Taisni brīnums, redzot, ar kādiem zemiskiem līdzekļiem viņi pievilina cilvēkus! Tas nozīmē, ka vajag balstīties nevis uz zemes vienas dienas parādībām, bet uz nemainīgām vērtībām.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Mums var jautāt – vai Mēs kaujā nepagurstam? Tā nevar izteikties, bet pareizāk būtu jautāt par sprieguma pakāpi – tā ir liela. Ja māsa U. Dzirdēja Mūsu sviedru pilienu krišanu, tad var iedomāties visu enerģiju spriegumu! Ja mati ceļas stāvus elektriskajā virpulī, tad var iedomāties Mūsu spriegumu. Mēs neslēpjam, ka Kauja dod vislielākā sprieguma mirkļus. Ja kāds baidās, var netuvoties Kaujai par Labo. Ja kāds baidās no cilvēciskās tiesas, tad lai pat nesapņo par tikumību. Ja kāds dreb par savu Zemes dzīvi, lai iet un turpina trūdēt tumsā. Var piezīmēt, ka bailīgais ātrāk iet bojā, kā drošminieks. Var pārliecināties, ka tas, kurš baidās no nāves – to piesauc. Tā visās izpausmēs redzams, cik lietderīgi attīstīt Labā apziņu.

249.

Tukšuma nav, bet cilvēki bieži izjūt kaut ko tukšumam līdzīgu. Ko gan šāda smaga izjūta varētu nozīmēt? Protams, bez pamata tā nav. Cilvēki ar savu domāšanu saindē visu apkārtējo un pārvērš to haosā. Tā dēvētā tukšuma izjūta arī ir haosa izjūta. Haoss pats par sevi nebūt nav tukšums, bet tas ir tik svešs cilvēka apziņai, ka tā tuvošanās vien jau rada vadošās sākotnes zaudējumu. Šāda nedzīva sākotne izjūtama kā tukšums, tajā slēpjas lielas briesmas, jo tiek traucēts līdzsvars, un notiek pašnāvības un visādas neprātības. Neprātīgos atmosfēras saindētājus satriec nevis tukšums, nevis haoss, bet gan riebīgā domāšana. Turklāt viņi saindē apkārtni un tādējādi satriec savus kaimiņus. Patiesi, cilvēks var kļūt sabiedrisks tikai sasniedzot zināmu domāšanas līmeni.

250.

Tikai netiecieties pēc parasta atrisinājuma. Var, ar parastu runu, pakļaut sev daudzas galvas, bet Augstākām Pasaulēm šī valoda nebūs saprotama. Zemes parastība skan kā suņa rejas. Neviens magnets nepievilks šo čaulu un uguns nevar degt bez eļļas. Bet atšķirsim parastību no ikdienības, jo daudzi cilvēki meklē pretrunu tur, kur tās nav. Ielāgojiet šos cilvēkus, viņi negūst sekmes, jo viņu domas ir vakardienas domas. Nesaistīsimies ne ar ko, kas ir no pagātnes. Tā, lūk, nemeklējiet draugus atkarībā no vakardienas, un protiet uzreiz pārbaudīt viņu sirdis.

251.

Kā gan sirds izturēs, ja iepazīs visas notiekošās šausmas? Kā gan pukstēs sirds, ja sadzirdēs daudzu siržu vaidus? Ne pagātne, ne tagadne nepalīdzēs pievarēt visu Pasaules slogu. Tikai nākotne visā ugunīgumā pārnesīs jaunos krastos. Tikai sviežot glābjošo enkuru uz priekšu, varam pievirzīties tam tuvāk. Jo tālāk aizmetīsim enkuru, jo vieglāk un možāk pārcelsim apziņu Ugunīgajā Pasaulē. Šīs pasaules labad varam uzlabot apziņu, apskaidrot sirdi un domāt par labo. Nekas cits nespēj izvadīt cilvēku pa visiem šausmu laukiem. Cilvēki neapjēdz visu notiekošo nelaimju daudzumu. Psihiskās enerģijas pamirums padara cilvēkus nejūtīgus pret īstenību. Nejūtīgums pret īstenību ir viena no visbriesmīgākajām epidēmijām. Cilvēki novēršas no notiekošā un cer tādējādi paildzināt ķermenim tīkamo eksistenci. Par nākotni viņi pat neprot iedomāties. Bet bez nākotnes nav domājami varoņi un atjaunatne. Tāpēc pie katra gadījuma norādīsim uz Ugunīgo Pasauli kā uz Esamības mērķi.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

13.nodaļa: Palīdzība jāpieņem

252.

Neaizmirsīsim, ka katra palīdzība jāpieņem. Kad Mēs norādām uz vienību kā uz līdzekli ar ko gūt sasniegumus, tad šāds padoms būs tīri zinātnisks. Mums vajadzīgs zināms enerģijas spriegums, kuru ir iespējams ieturēt, tad ja starp līdzdalībniekiem ir vienotība. Katrs robs bojā vērtīgo audumu. Kurš uzņemsies spriest par to, vai viegli atjaunot bojāto audumu? Cilvēki nevēlas domāt par šādiem vienkāršiem jautājumiem un ir gatavi pakļaut briesmām savu labklājību. Kas izlems, kura padoma neievērošana var izrādīties postoša?

Mēs nereti vēršam cilvēku uzmanību uz Mums, lai tie vieglāk radītu kontaktu. Bet brīvā griba neļauj tiem ieklausīties Brālības Balsī.

253.

Balto Spēku ķēdi vajag turēt ar visciešāko apņēmību. Ne nopēlums, bet vienīgi nākotnes celšana ir vajadzīga. Žilbinoša ir Baltā Ķēde no Gaismas kalniem. Tik nozīmīgs ir šis laiks, ka pat necilie apjēdz Baltās Ķēdes Varenību. Vajag ievērot visus norādījumus, lai imperila drupatas neapgrūtinātu Balto Spēku varenumu. Ir lieliski aizslaucīt visus sīkumus, kad dreb milzeņi.

254.

Mēs nenogurdami atkārtojam par dzīves nepieciešamiem atjaunojumiem, bet cilvēce ir kurla. Pie cilvēkiem kosmogoniju pasniedz vai nu ar virumu, vai kā saldo ēdienu, tikai ne kā dzīves pamatu.

255.

Brālība ir cilvēku savstarpējo attiecību augsta izpausme. Brālībai piederīgajam ir iespējams gūt pilnīgi brīvu izpratni par to, kas ir Hierarhija. Tieši Hierarhiskās attiecības nevar būt varmācīgi uzspiestas, Hierarhiskās attiecības var pastāvēt, ja tās ir brīvprātīgi atskārstas. Tās nedrīkst pieņemt vadoties no viltīgiem apsvērumiem, jo tāds melīgums allaž beidzas ar drausmīgu sairumu. Hierarhiskās attiecības pavada prieks, bet katru varmācību un melus pavada posts.

Vēl nesen spriedumi par šādu likumību varēja likties kā morālas abstrakcijas, bet kad ir novērtēta psihiskās enerģijas nozīme, tad cilvēku īpašības jau kļūst par zinātniskiem lielumiem. Vai nav interesanti, ja ar eksperimentu palīdzību iespējams nosacīt īpašību skalu?

256.

Var jautāt – kāpēc tik nepieciešams ierocis netiek dots visiem? Bet tas jau arī ir ikkatram, tikai bieži vien tas ir ieslēgts aiz septiņām atslēgām. Cilvēki paši vainīgi, - vislielāko dārgumu slodzīdami pagrabā. Daudzi pat dzirdēdami par šādu enerģiju, neizrāda nekādu interesi par iespēju to atklāt – tik vāji attīstīta ir zinātalka!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

257.

Šī pati atmodinātā enerģija palīdzēs cilvēkiem apbruņoties arī ar mieru, vērojot notikumus. Pētnieks novērojumu laikā nedrīkst būt īgns vai uztraukts. Miers ir Kalpošanas zīme. Nav iespējama uzticība Kalpošanai, ja iekšējā būtība viļņojas kā nejauša vēja bangots ūdens.

258.

Cilvēks pats lieliski nojauš, kad viņš dara kaut ko necienīgu. Cilvēkam pašam sevi jāattīsta neatlaidīga tiekšanās uz augstāko un jāveicina sevis izsmalcināšana pašās mazākajās ikdienišķās darbībās.

Tāpat katram kurš dzirdējis par lielo kalpojumu, jāatceras, ka necienīga rīcība kādam radīs sāpes. Senās audzinātājas sacīja bērniem, kuri bija izdarījuši necienīgu palaidnību: - “Tavs eņģelis raudās”, un šādam atgādinājumam vajadzēja nonākt līdz sirds dziļumiem. Patiesi, katra nelāga darbība kādam liek ciest. Un kāda gan augstākā saskarsme var notikt, pārkāpjot dabīgos likumus? Cilvēki domā, ka viņi drīkst visu, pat slepkavot, pat laupīt! Bet kādi gan līdzdalībnieki tuvosies nozieguma vietai!?

259.

Viss ļaunprātīgi sadomātais sevišķi spēcīgi krāso mūsu auru un apgrūtina apziņu. Bet, tai pašā laikā, cilvēks, kas dara ļaunu neskaidri apzinādamies savu nodarījumu, bezgalīgi pagarina un padara grūtu savu ceļu, jo savu likteni viņš var sākt uzlabot tikai apzinoties izdarītā ļaunuma dziļumu. Par tiem, kas neizprot nodarītā ļaunuma nozīmi, patiesi, var vienīgi lūgt, jo šāda dzīvnieciska saprāta liktenis ir smags. Valdonis Buda sacījis: “No diviem cilvēkiem, kas izdarījuši vienādu kļūdu, ļaunākais ir tas, kas to neapzinājās.” Jo nevar gaidīt no cilvēka, kas neapzinās esam vainīgs, lai tas kāpinātu enerģiju savas kļūdas izlabošanai. Lai sevi izdziedinātu, vajag pazīt savu kaiti, bet pazīšana vien vēl nedod veselību, nepieciešamais nosacījums šim nolūkam būs gribas kāpinājums.

260.

Mēs noskumstam par katru ļaunuma rašanos. Sacīs – kādēļ noskumt, vai nav labāk izbeigt ļaunuma izplatīšanos? Tā runā nesaprātīgie, kuri nestādās sev priekšā, ar kādu uzmanību jāiznīdē ļaunumu. Tikai ārsts, kurs izpētījis daudzas slimības, zina, kā jāparedz dažādi nosacījumi ne tikai pašā organismā, bet arī visā apkārtne.

Tāpat ļaunumu var salīdzināt arī ar dažām vēža formām. Ārsts saprot, ka dažos orgānos vēzis ir nedziedināms. Tāpat ārsts zina, ka operācijai jāizvēlas labākais moments un ka organisms jā sagatavo šādam satricinājumam. To pašu, bet lielākā mērā var redzēt psihiskā cīņā. Cilvēki paši neatzīstas, ka viņos sācis attīstīties ļauns briesmonis, gluži otrādi, katrs sasirgušais cenšas savu nelabumu noslēpt.

Bet vai var ielauzties cilvēka būtībā, ja viņš visādi pretojas šādai palīdzībai? Pareizi sacīts – “izpētiet katru lietu”. Bet vai daudzi nobrieduši šādai pētniecībai? Cilvēki

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

nemīl domāt ne tikai par viņos pašos notiekošo, bet viņi naidīgi sagaidīs katru mēģinājumu virzīt viņu domāšanu uz viņu būtību.

Mācība saka, ka augšupejai vajadzīga laba griba. Tāpat ļaunuma izravēšanai vajadzīga paša cietēja piekrišana. Mēs noskumstam tādēļ, ka paredzam, cik sarežģīta kauja stāv priekšā. Neiespējami ar vienu zobena cirtienu notriekt visas hidras galvas. Sacīts, ka katra viņas asins lāse rada jaunas atvases, tas nozīmē, ka jāpielieto tādi līdzekļi, lai nezvērs aizietu bojā bada nāvē. Jāpārtrauc nezvēra barošana un tas, pārvērties par pelnu šķipsnu, pazudīs. Bet šāda iznīcināšana prasa laiku un labvēlīgus nosacījumus. Šādus apstākļus cilvēki var viegli sekmēt.

D. sacīja – “Mēs visi esam ārsti, katrs var paveikt kaut vai kādu izdziedināšanu.”

261.

Ja ikvienam cilvēkam ir pildāms savs uzdevums, tad arī neviens nevarētu būt pamests bez palīdzības – un tā tas arī ir. Bet var iedomāties Vadītāja apbēdinājumu un skumjas, kad viņš redz, cik lielā mērā viņa padomi tiek atstumti. Katrās krustcelēs vērojama cīņa starp vadītāja gudrību un ceļinieka vieglprātību. Proti, vissīkākajos darījumos izpaudīsies brīvā griba, un Vadītājam skumji jāpiekāpjas šī negrozāmā likuma priekšā. Bet Brālībā nevar notikt šāda postoša cīņa, jo tur viss balstās uz savstarpējās cieņas.

Brīvība ir gudrības rota, bet izlaidība ir tumsonības rāgi.

262.

Ietērpjoties Zemes apvalkā cilvēka uzdevums ir darīt labu, tādēji pilnveidojoties – tā saka sensenā Gudrība. Arī Virs Brālības Vārtiem pastāvīgi staro šis Nolikums. Tas nebūs pretrunā ar tiem, kas izprot neizprasto, bezgalīgo nepilnības ļaunumu. Kaut arī nepilnība ir neizbēgama, tad tomēr ir darba nozares, kas iemieso labumu visā viņa nozīmē. Vai zemkopja darbs nav labums? Vai daiļrade nav labums? Vai augstas kādības meistarība nav labums? Vai zināšana – nav labums? Vai kalpošana cilvēcei nav labums? Var apgalvot, ka dzīves būtība ir labums, vienīgi cilvēks, nevēlēdamies pilnveidoties, atzīst par labāku palikt gara tumsībā, citiem vārdiem sakot – ļaunumā.

263.

Jāizprot un jāpārklājas ar labo. Daudz kas tāds, kas darīts aizmāršības dēļ, nav ļaunums, bet atmiņas trūkums cilvēkus bieži padara par noziedzniekiem. Protams, arī nenoraidītā patība palīdz aizmirst citus. Bet ugunīgā apziņa neaizmirsīs dzīves mērķi, ja tas Pasaules labā. Cilvēki bieži neprot domāt par Pasaules labumu, ieskatot sevi par niecīgiem, arī tas nav pareizi, jo gara ugunīgais grauds, iznirst no Varbūtīgās uguns un tiecas atpakaļ uz Mūžīgo Gaismu. Nav nozīmes tam, kur deg gaismeklis, kas rāda ceļu tam, kas nomaldījies!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

264.

Mežonis savā lūgšanā vispirms lūdz žēlastību sev, bet gudrie vientuļnieki izlūdzas svētību pasaulei; tādējādi mežonis atšķirsies no gudrā. To vajag paturēt visu domu pamatā. Neklājas nedz arī ir lietderīgi lūgt sev. Tikai neattīstīta sirds uzskata sevi par to vissvarīgāko. Bet daudz gudrāk ir – lūgt par pasauli, kurā arī jūs atradīsiet pilienu Svētības. Tāpēc sevišķi tagad vajag iet dzižā ceļa gājumu, tikai tādēji iespējams atrast sirdi.

265.

Nav pieļaujams, ka cilvēks, līdzīgi zālei, lokās Tamasa duļķainajos viļņos. Kas vakar varēja būt vēl neizdzīvots, to vajag apzinīgi atmest šodien. Vajag, sevi uzmanīt un arī visgrūtākos uzdevumus sveikt kā šķīstītājus autus.

266.

Apliecinu, ka nav grūti atmest ieradumus, ja būsīm apziņu pietiekoši tālu pārnesuši nākotnē. Cilvēki bieži nākotni mēro ar tagadni un tādēji apgriež jaunos spārnus. Pat putni pazīst spalvu nomaiņu un pakļaujas atbilstīgajiem nosacījumiem. Spalvu nomaiņas dēļ tie paslēpjas biezokņos, lai tad no jauna paceltos gaisā atjaunoti. Tālab ņemsim piemēru no šiem saviem jaunākajiem brāļiem. Tie spēj mums nodziedāt brīnišķo sirds dziesmu.

267.

Īstenā sadarbībā Zemes sējumi var būt plaši. Neviens nezin, cik tālu var nokļūt cilvēka doma neskartā veidā. Neviens nespēj pilnībā nojaust, kādu uzdevumu viņam uzticējuši no Smalkās Pasaules. Bet katram dota kripata dabā, lai cilvēks ap to izveidotu savu Zemes pārbaudījumu. Bet cilvēki nedomā par šīm labā daļiņām, jo viņi nevēlas iedomāties par tām Augstākajām Pasaulēm, no kurienes izriet šie brīnišķie labā viļņi.

Ja cilvēki pamanītu šādas, viņiem uzticētās labā kripatiņas, tad daudzas ļaunas parādības iznīktu pašas no sevis.

Mēs sūtām cilvēkiem domas par viņiem uzticēto labo, bet šādus sūtījumus bieži ne vien nepieņem, bet pat sašutumā tos noraida. Šāds sašutums rodas no nevēlēšanās atcerēties tās pasaules, kur zemes dzīve ir tikai sīks puteklītis.

Ļaudīm netīk iedomāties, ka viņu spožie Zemes sablīvējumi nobālēs Augstāko Pasauļu radošās domas priekšā. No šāda zemes egoisma izaug arī sadarbības noraidījums. Starp citu, bez sadarbības jau nav iespējama plašu sfēru izzināšana.

268.

Domājiet, ka nekas nepieder jums, jo tā būs vieglāk lietas nesabojāt. Domājiet, kā labāk izrotāt katru vietu, jo tā drošāk izsargāsities no gružiem. Domājiet, par cik katrai jaunai lietai jābūt labākai par veco, tā nostiprināsiet augšupejas kāpnes. Domājiet, cik skaista ir rītdiena, tā pieradināsities skatīties uz priekšu. Domājiet, cik bargs liktenis ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

dzīvniekiem, tā sāksit just līdzīgi zemākiem. Domājiet, cik maza ir Zeme, tā uzlabosit saatiecību izpratni. Domājiet, cik krāšņa ir saule, kad tā aizgrimst aiz Zemes sfērām, tā atturēsities no īgnas uztraukšanās. Domājiet, cik balti ir baloži staru gaismā, tā nostiprināsiet cerību. Domājiet, cik zila ir debess, tā tuvosities Mūžībai. Domājiet, cik melna ir tumsa, tā atturēsities no atkāpšanās aukstumā. Domājiet drosmīgi par Augstāko Sejām, tā ievilksit vienības līniju. Domājiet, kāda laime ir staigāt pa planētas garozu, piesātinot to ar gara apziņu. Domājiet, kāda laime ir staigāt zem zvaigznāju stariem, topot par centru desmitiem tūkstošgadu stariem. Domājiet nenogurstoši par Mūsu Vadošo Roku, tā izstiepsit dzīves pavedienu.

269.

Kāpēc ciest, miesu nonāvējot. Kāpēc iznīcināt, ko Radītājs jums devis? Meklējiet jaunus ceļus!

Vari atdot, kas tev visdārgākais un - neievēros. Bet nenožēlo. Ceļiniek, tev jāatdod savas lietas, kas tevi kavē. Un jo vairāk atdosi, jo vieglāk tev būs turpināt savu ceļu.

Pateicies tiem, kas ņēma no tevis. Viņi palīdzēs, viņi par tevi parūpējušies.

Jo viegli ejošais svabadi sasniedz virsotni.

270.

Kad dvēseles tiekšanās, kas virzīta uz pakļaušanos Dievišķajam Likumam, pārvar miesas tieksmi pārkāpt šo tikumu, lai gūtu baudu, tad notiek pilnīga pārmaiņa jeb transmutācija zemākajā dabā. Pārvarēšanas un transmutācijas process sasniedz kulmināciju individuālās dvēseles saplūsmē ar Augstāko Dvēseli.

271.

Kad ugunis transmutējas, tad gara sasniegumi ir lieli. Transmutācijas likums iespaido katru tieksmi. Gars, kā mūžīgais skolotājs kāpina visas iespējamības. Ugunīgā transmutācija ne vien apstiprina zemākā pakļaušanos augstākajam, bet izraisa no gara būtības visaugstāko traukšanos. Tāpēc, kad gars patiesi apņemas atbrīvoties no visiem noslāņojumiem, viņš iesāk transmutācijas ceļu. Tāpēc skolniekiem jāiegaumē, ka transmutācija paredzēta tikai tad, kad gars pārvarējis patību. Patības "ego" ir visu pelēko uzkrājumu radītājs, tāpēc, kad patība tā aptumšo garu, tad var apliecināt, ka transmutācijas uguns nespēj pieskārties. To lai iegaumē visi.

272.

Patiesība jāmeklē aiz cilvēcisko jēdzienu robežām. Kosmisko, plašo redzes lauku iznīcināšana nav novedusi pie augšupejas. Kad doma bija iesaistījusies zemākajā sfērā, tad tiekšanās izpaudās šīs sfēras apmērā. Kad plašumu bija nomainījusi tiekšanās, kas norobežota redzamības sfērā, tad, protams, apvārsnis sašaurinājās. Kosmiskā jaunrade apkopo savas formas pēc nosacītas radniecības. Magneta pievilktas, savstarpēji piemērotās daļiņas atbilst gara sfērai. Pareizi runājāt par gara piesātinātajām sfērām. Tikai tad, kad garīgā tiekšanās atklāj apziņai dažādo sfēru

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

būtisko apmēru, ir iespējams apstiprināt augstāko pasaulu apzināšanos. Evolūcijā iespējams iesaistīties neierobežoti.

273.

Īstos sasniegumus nostiprina tiekšanās izzināt Augstākā Saprāta gribu. Neizprotot Augstākā Saprāta Gribu ir grūti ieturēt kosmisko virzienu. Trīs ceturtdaļas cilvēcisko tieksmju iet pret Kosmisko Pavēli. Cilvēciskais Gars nespēj ielūkoties aiz redzamības robežām. Un pretošanās Saprāta Gribai ved pie sabrukuma. Kosmiskais likums, protams, runā par viena apmaiņu pret otru. Šajā pavēlē, protams, slēpjas atjaunošanās gars. Atjaunošanās princips, protams, ietver sevī pilnveidošanās likumu. Tāpēc cilvēces izlemtā pārveidošanās tik gausi virzās uz evolūciju. No pagātnes potenciāla dzimst nākotne. Potenciāla attīstība ir neizmērojama! Tur, kur pārvietošana ierosina jaunu progresu, visi spēki sakāpinās. Tur, kur pagātne bijusi pretestības piesātināta, tur paredzēta kosmiskā šķīstīšana. Tā sabrukuma laikmeta likvidācija apliecinās savas sekas. Sekas nav novēršamas un potenciāls uzcelš savu pakāpi.

274.

Ja cilvēce visam pozitīvajam pievērstu tādu pašu uzmanību, kā visam negatīvajam, tad kosmiskajā celtniecībā daudz kas būtu sasniegts. Piemēram, mānijas, apsēstība un ļaunā hipnoze ieviesušās apziņā, kad arī tikai daļēji, bet tomēr ir iepotējušās. Bet maz atskārstas ir pozitīvās parādības. Ir pieņems domāt, ka cilvēki, kuri darbojas mānijas un apsēstības ietekmē, vienmēr iemanto darbības spēku, tad kā gan būtu jācenšas pakļaut apziņu visai spēcīgajai gara ietekmei! Ikdienišķajā dzīvē vajag likt lietā gara magnētisma jēdzienu. Visnegatīvākie spēki nav salīdzināmi ar gara magneta varonību.

275.

Cilvēks ir magnets, kura īpašības ir ļoti daudzveidīgas. Vislabāk pierādāma tā ietekme, kādu uz cilvēkiem atstāj Augstākie Spēki un tumšie paverdzinātāji. Kad centri uz apziņa attīstās atbilstīgi, tad magneta spēks kļūst neievainojams, jo šis magnētisms ir atbilstīgs Augstākajam Spēkam. Bet gars, kas piesātināts ar zemiskām strāvām, nespēj pievilkt. Magnētiskās strāvas virza tikai spēki, kuri tās pievelk. Pazaudējot pievilksmi, nav iespējams atbildēt uz vibrāciju. Cilvēks – magnets, to iegaumēsīm ceļā uz Ugunīgo Pasauli.

276.

Ne jau snaudulībai doti vissmalkākie aparāti. Nevis apšaubīšanai tiek aprēķināti tik milzīgi skaitļi. Tie taču atgādina Bezrobežību un visa esošā pārpilnumu. Tāpēc lai iesakņojas domas par izplatījuma Uguni, par mūsu būtības iespējamībām. Satia Juga nevar tuvoties bez ugunīgām zīmēm.

Neaizmirsīsim, ka līdz ar Satia Jugas tuvošanos, ārdīšana pārsniedz līdzsvara mērogus. Cilvēki nenojauš, cik ļoti zemes vadi jau ir traucēti! Cilvēki negrib saprast, ka arī viņu vainas dēļ notiek šāda kosmiskā ārdīšana; viņi ieskata sevi par zinību skolotājiem, bet vienkāršs labā likums viņus nepārlicina.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

277.

Daudzas atmiņas, nožēlas, pārestības un visādas nevajadzīgas pagātnes lietas tikai atgriež jau nobriedušo nākotnes magnētismu. Nākotnes magnētisms ir varens dzinējspēks, un tas jāizprot pilnīgi reāli.

278.

Briesmu brīdī cilvēks aizmirst visglābjošākos padomus. Pat iedomātas briesmas jau laupa cilvēkam mērķtiecīgu domāšanu. Dažādām tautām ir ļoti pamācoši nostāsti, kur mājas saimnieks mācījis savus tuviniekus, kā rīkoties ugunsgrēka gadījumā. Bet kad ugunsgrēks izcēlās, visi rīkojās otrādi.

Spartiešu skolās bērnus pieradināja pie visdažādākajām briesmām, lai attīstītu attapību. Tagad, kad briesmas pieaugušas, jārikojas tāpat. Sevišķi dīvaini novērot cilvēkus, kas izgudro neesošas briesmas. Pie tam viņi vismazāk norūpējušies par pasaules briesmām un visvairāk viņi dreb par savu esību. Neviens nevar tiem iedvest, ka pasaules nelaimes noslaucīs arī viņu pavārdus. Viņi nekad nepiekritīs, ka planētai draud daudz lielākas briesmas, nekā viņu mājām.

279.

Bieži cilvēki, kad dzird par briesmām, zaudē līdzsvaru, baidoties no vienām briesmām, viņi paši izsauc desmit citas. Bet līdz ar pieredzi cilvēki sāks saprast, ka briesmās, vispirmām kārtām, nepieciešams līdzsvars. Kad ceļinieku brīdina par briesmām, tad tikai retais izturēsies saprātīgi. Bet bailīgais saskatīs visādas briesmu varbūtības un iedvesīs sev nepieredzētas grūtības. Turpretī īsts kaujinieks sakopos visus savus spēkus, lai atvairītu visus iespējamus šķēršļus, viņš zina, ka briesmas var būt gan no lejas, gan no augšas un no visām pusēm, bet tas viņu nebiedē. Gluži otrādi, visu spēku saspringtība pilda viņu ar prieku.

Liels ir prieks būt gatavam! Bezgalīgas ir šādas starojošas jūtas, tās aplāzmo visu auru un pavairo fiziskos spēkus. Stipra ir māte, kas glābj savu bērnu. Tāpat spēcīgs ir tas, kurš gatavs atvairīt visus šķēršļus.

280.

Zemes ceļš ir briesmu ceļš un sagatavošanās bezrobežībai. Lūk, uzstājas trīs iebildumu cēlāji, viens jautā: “Kur gan apsolītais prieks? Tik daudz tika runāts par prieku, lai tagad to pārvērstu bezgalīgās briesmās. Tikai prieka dēļ mēs klausījāties pamācības.” Sacīsim: “Neprašā, vai haosa pārvarēšana nav prieks? Vai gaismas ienešana tumsā nav prieks? Vai kalpošanas apziņa nav prieks? Bet ja tev tirgus prieks, tad mums ar tevi nav pa ceļam.”

Otrais nikni paziņo: “Paši mitinās drošībā, bet mums atstāj kaut kādas pastāvīgas briesmas.”

Atbildēsim: “Nejēga, kādēļ tu domā, ka Mēs esam drošībā? Visā ir relativitātes parādība. Mūsu briesmas tev nesaredzamas, bet dzīve nevar būt bez briesmām.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Jāatzīst, ka viens no lielākajiem priekiem dzimst no briesmu apzināšanās. Tā cilvēki pastāvīgi var gūt uzvaras un priecāties.”

Trešais iebildumu cēlājs šaubās par Bezrobežību. Atbildēsim: “Nejēga, tava sirds ir pārakmeņojusies, ja tu esi zaudējis prieku par Bezrobežību. Cilvēks var izzināt, ka viņš ir aicināts piesātināt bezgalīgo izplatījumu ar domām. Domas neierobežotības atskārsme jau ir augstākais prieks. Apjēdz, kāds domu dārzs tev nodots, un atskārtis priecājies.

Tā var atbildēt visiem iebildumu cēlējiem. Pie tam neaizmirsīsim, ka daži apzīmējumi tiek saprasti tikai nosacīti. Piemēram, min “garīgo sausumu”, bet nezina šāda stāvokļa izcelšanos. Bet starp citu, tas rodas no nevienmērīga sprieguma, apziņa jau pacēlusies augstu, bet centri vēl nespēj pielāgoties, tādēļ uz laiku cilvēks it kā neatrod izpausmi savai apziņai. Šādi spirāles apgriezieni neizbēgami.

Domātājs sacīja: “Šodien man likās, ka es nekā nezina, - laba zīme, laikam rīt uzzināšu kaut ko lielisku.”

281.

Aiz Lielajiem Skolotājiem vajātāji kā putekli aiz jātņieka. Ārkārtīgi pamācoši novērot ne vien Skolotāja sekotājus, bet arī Viņa vajātājus. Var saskatīt būtnes, kuras veselām dzīvju virknēm neatlaidīgi centušās kaitēt Mācības dotajam labumam.

Jautās – vai tiešām Smalkās Pasaules slāņos šādi labuma vajātāji nevar pārliecināties par savu tumšo pūļu veltīgumu? Bet viņu vadītāji nesauž. Jāsaprot senā leģenda par dēmoniem, kuri ar saviem spārniem aizsedza skolniekiem Gaismu. Patiesi, arī Smalkās Pasaules zemākajos slāņos var notikt šāda Gaismas aizsegšana. Tā notiek arī uz Zemes. Labā Mācības vajātāji steidz kaitēt ne tikai apzināti, bet viņus neapzinīgi pievelk Mācības spēcīgais magnets un tādēļ jo niknāk tie plosās savā bezprātā.

Šāda bezprāta piemērus var saskatīt dažādos laikmetos. Saprātīgie cilvēki nereti šādiem vajātājiem jautā – kas tiem liek tik skaudri un neatlaidīgi vajāt viņu neieredzēto Mācību? Atbilde gandrīz vienmēr bijusi vienāda. Viņi apgalvo, ka nevar apstāties savos zaimos. Pat šādas tieksmes liecinās par apsēstību.

282.

Jāsaprot, cik stiprā mērā tumsas spēki pastāvīgi cīnās pret Brālību. Katrs, pat niecīgs, atgādinājums par Brālību tiks nikni vajāts. Pat viss tas, kas varētu vest uz Brālību, tiks nopelts un nonievāts – tāpēc būsim modri.

283.

Nav grūti iedomāties, kam ir pretīgs Brālības jēdziens. Šīs būtnes ļoti labi zina par Brālības eksistenci un dreb, kaut tikai šī zināšana nenonāktu pie cilvēkiem. Bet viss notiek savā laikā. Ja cilvēki arī vel nezina, tad tomēr sāk jau nojaust.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

284.

Patiesi, ja visas blēņu tenkas par Mums savāktu vienā grāmatā, iznāktu vēl nedzirdēts melu sakopojums. Gadsimtos radušies simboliskie izteicieni pārvērtušies par patiesībai neatbilstošiem jucekļīgiem spriedelējumiem par kaut kādiem dārgumiem, kuriem uzkundzējušies Šambalas Valdoņi. Izskaistinātajās Tibetas teikās grūti saskatīt, kā sāka izveidoties visbriesmīgākie pārspilējumi, bet tur tauta gribēja izpušķot Pasaules Centru. Šambalas kareivji neuzvarami un neskaitāmi, Virsvadonis uzvar visu ļauno un apstiprina Labā valsti – tā domā Austrumi un sirdī sargā teiksmu par Gaismas uzvaru. Katrs izpušķojums par slavu Gaismai, piedodams, bet Rietumi domā otrādi. Tie vēlas visu atmaskot, noraut segas tik tālu, ka nonāk jau līdz bezjēdzīgai noniecīnāšanai.

Vērsiet uzmanību uz to, kā Rietumos runā par Balto Brālību. Brālības locekļi sēž restorānā, iecer ekonomisko pamatu satricinājumus, piemelo, kļūdās, ievē maldos, neprot izvēlēties cilvēkus, ievēl jukās un karos, domā par sazvērestībām un gāj dinastijas, pastāvīgi iejaucas mierīgā ģimenes dzīvē un rada zaudējumus baznīcai, neprot glabāt senatnes teikas – vienu vārdu sakot – var uzskaitīt visus nepiedodamākos noziegumus un tas vistumšākais tiks attiecināts uz Mums. Pie tam neaizmirsīsim, ka visus šos apvainojumus izsaka ļaudis, kuri par Balto Brālību runā uzpūtīgi svinīgi.

Dzirdams, ka Brālis R. Dzīvo Karpatos, bet tas būtu tikpat tuvu patiesībai, kā kad Es dzīvotu Londonā. Neapšaubāmi, Brālis R. Karpatos ir bijis, tāpat kā Es esmu bijis Londonā, bet nedrīkst maldināt cilvēkus, nosakot šādu pastāvīgu dzīves vietu. Tāpat nedrīkst domāt, ka Brālis X dzīvo Vācijā, kaut arī daži gribētu ierobežot viņa dzīves vietu ap Nirnbergu. Var minēt daudzus piemērus, cik patvaļīgi ar Mums rīkojas cilvēki, un pie tam saucas, labākā gadījumā, par izredzētiem un sliktākā – par Mahakoganiem.

Nejēgas pārpilda grāmatas ar ziņojumiem par Mūsu ietekmes sadalīšanu, bet Mūsu Norādījumi tiek sniegti tālāk kā personiskas vēlēšanās. Tā var iedomāties, cik ļoti ar šādiem izdomājumiem sarežģās Mūsu dzīve. Lai galīgi diskreditētu, izlaiž kaut kādus portretus un sarīko sanāksmes, kurās visnodedvīgākās personas nekautrējas svešiem čukstēt par visneticamākiem redzējumiem.

Protams, eksistē sevišķas apvienības, kurām ir ievirze uz visu ārdošo. Par tām Mēs te nerunājam, to izcelšanās pilnīgi saprotama. Mēs gribam pievērst uzmanību to rīcībai, kuri apliecina Balto Brālību un tanī pat laikā To zākā.

285.

Bieži brīnās, kā gan cilvēks nenoslīkst savos producējumos. Mēs atbildam – jūsu Brāļu gara uguns izklīdē jūsu radīto tvanu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

286.

Dzelksnis dārzā nav paciešams. Tikpat neciešams dzīvē ir ļaunums. Bet ja vērīgas acis pamana labā taciņu, tad vajag to pasargāt. Kaut arī tā būtu gara un šaura. Kaut vietumis tā būtu aizaugusi, tomēr saglabājiet katru labā graudu. Kaut arī labā putni ne vienmēr dzied saprotami, taču vērtīga jau ir katra labā skaņa.

287.

Noliedzējs ne reti apgalvos, ka tas neizraisa iedarbību. Arī šādos gadījumos Brālība var būt sevišķi noderīga. Neparasti var tuvoties cilvēciskajai būtnei ar Brālības aicinājumu. Brālība var ietekmēt naidīgu gribu līdzīgi ārstam. Bet tālab slimniekam jāietver Brālības jēdziens. Vai gan bieži mēs to redzam?

288.

Kāpēc neatskan vārds par palīdzību tad, kad tā ir neatliekama? Palīdzība ir Brālības spēks. Cilvēkus nav iespējams piespiest, ja tiem trūkst neatliekamības apziņas. Tādam, kas nevēlas turpināt to ceļu, kas pieņemams arī Brālībai, ir lieki visi padomi par vienotības spēku līdz tam, kamēr viņš pats nebūs apjaudis visu savu maldīšanos.

289.

Dažreiz cilvēka organisms pretojas jau nolemtajām iespējamībām. Tas tā atbilst nostāstam, - mitējas gaidīt vēstnesi, kad vēstnesis stāvēja jau pie durvīm.

290.

Neviens neprasa, lai tālrunis vai telegramma atkārtotos divas reizes, iekams tām noticētu. Bet citāda ir lieta ar Smakās Pasaules ziņojumiem. Cilvēki, nez kāpēc, pieprasa katrā ziņā izpaudumu atkārtojumu, it kā tos spētu pārliecināt vienīgi atkārtojums, bet tādēji tiek zaudēts daudz enerģijas. Apstākļi jau paspējuši pārmainīties, bet cilvēks grib atgriezties pie bijušā. Šāda atpakaļrāpulis rada daudzas grūtības.

291.

Pasaule dreb spriegumā. Notikumi sablīvējas. Gaismas enerģijas visās sfērās tiecas radīt labāku nākotni un atturēt Pasauli no sabrukuma. Zem dažnedažādām Gaismas maskām spiežas iekšā spēki, cenzdamies iznīcināt Gaismas radīto un, kur vien tik iespējams, sagraut celtniecības pamatus. Šajā bargajā Armagedona laikmetā it sevišķi nepieciešami iepazīt spēkus, kas stimulē ikdienas norises, katru notikumu, katru parādību, jo pienācis laiks izšķirties, un ceļā uz Ugunīgo Pasauli nav vidusceļa.

292.

Grauds izveidojās vakar, zieds uzplauks rīt. Visizcilākie prāti neatsakās lietot maizi no vakarējiem graudiem. Vajag iemācīties saskaņot pagātnes zināšanas ar tiekšanos uz nākotni. Cilvēki parasti atņem sev galvenās priekšrocības, paliekot saistīti ar vienu pieļāvumu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Kā var sekmīgi veikties, ja uguns deg, bet acs pavērsta tumsā? Terosa uguns apgaismos visus uzkrājumu dārgumus. Viņa arī, kā neizdziestoša Brohmavīdija, aizsargās no Maijas vilinājumiem.

Kā redzat, Runāju gan senās līdzībās, gan arī šā laika laboratorijas vārdiem, lai jūs iemīļotu kā vienu, tā otru, un paplašinātu savu cieņu kā pret graudu, tā pret augli.

Jādara gals aprobežotībai.

293.

Draudi un varmācība nav Mūsu sfērā. Brālības novads ir līdzcietība un brīdināšana. Jābūt cietsirdīgas dabas, lai brīdinājumu noturētu par draudiem. Cilvēki spriež pēc sevis, tie katrā dzirdētā vārdā cenšas ielikt savu jēgu. Būtu pamācoši uzdot visdažādākiem cilvēkiem iztulkot kādu vienkāršu tekstu. Varēs pabrīnīties, cik dažādi iztulkos saturu. Atspoguļosies ne vien rakstura pamatīpašības, bet arī nejaušās noskaņas un sagrozīs saturu. Tā var apliecināt, ka ļaunais saskata ļauno, bet labais labo. Tā pati patiesība vijas cauri visām zinību nozarēm. Vienīgi ļoti vērtīgas acis atšķirs, kur īstenība un kur garastāvokļa mirāža.

Kad cilvēks sapņo par Brālību, lai tad vispirms iztīra acis no grūžu piesērējuma.

294.

Pasaule izveidota no daiļām Sākotnēm. Nav pareizs izteiciens par atteikšanos no Pasaules. Nedrīkst atsacīties no debesu skaistuma. Cilvēka rīcībā ir vesela pasaule. Tāpēc būs pareizāk runāt par lietu jēgas atrašanu. Kad notiek atsacīšanās, tā attiecas uz vissagrozītākajiem jēdzieniem un uz viskaitīgākajām darbībām, bet nedrīkst taču šādu nevērtību apkopot ar brīnišķās Pasaules jēdzienu! Pasaulīgā, lietām vispār nav jābūt necienīgām un apkaunojošām. Pie pasaules izveidošanas pūlējušās varenas apziņas. Viņām nedrīkst piedēvēt tumsonības izkropļojumus. Pētījot Ugunīgās Pasaules pamatus, jāvienojas, vispirms; par daudzu jēdzienu izpratni. Vai gan pārēšanos, izvirtību, vai zagšanu un nodevību var nosaukt par pasaulīgiem darbiem? Tie būs zemāki pat par dzīvnieku rīcību. Dzīvnieki zina vajadzīgo mēru, bet ja cilvēks aizmirsis taisnīgos mērus, tad tas tāpēc, ka viņš pametis pasauli un iegrimis tumsā. Un kas domās par pasauli nepiedienīgi, tas nav spējīgs atšķirt labo roku no kreisās. Kā gan viņam izprast svētīgo Uguni? Viņš nodrebēs jau no pašas iespējas vien domāt par Ugunīgo Pasauli. Ieteiksim draugiem pamazām iemācīties atšķirt Pasauli no haosa. Ieteiksim draugiem uzsākt sarunas par ugunīgo stihiju, kā par tuvāko atklājumu priekšmetu.

295.

Mēs rūpējamies par Skaistā saglabāšanu. Jau tad, kad paredzējam Armagedonu, Mēs sākām izplatīt padomus, kā labāk saglabāt pasaules dārgumus. Mēs zinām, ka tumsas spēki pieliks pūles, lai aizšķērsotu ceļu šiem steidzīgajiem norādījumiem. Tumsas spēki lieliski zina, kādas varenas emanācijas izstaro mākslas priekšmeti. Tumsas uzbrukumu laikā šādas emanācija var būt labākais ierocis.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Tumsas spēki cenšas mākslas priekšmetus vai nu iznīcināt, vai vismaz novērst no tiem cilvēces uzmanību. Jāatceras, ka atstumtais, bez ievēribas atstātais mākslas darbs nespēj izstarot labdarīgo enerģiju. Neradīsies dzīvas saites starp auksto vērotāju vai klausītāju un nošķirto mākslas darbu. Domas pārveidošanas nozīme daiļdarbā ļoti dziļa, citiem vārdiem sakot – tas ir pievilcējs magnets un tas savāc enerģiju. Tā katrs daiļdarbs dzīvo un vecina enerģijas apmaiņu un uzkrāšanu.

Jūs varat pārliecināties, cik lielu darbību Armagedona laikā veic mākslas darbi. Šīs bažu pilnās rūpes par vērtīgiem daiļdarbiem ietver veselu laikmetu, Mūsu krātuves pilnas daudziem priekšmetiem, kurus ļaudis uzskata par zudušiem. Varbūt daži no tiem ar laiku tiks atdoti atpakaļ tautām, kuras tos nav pratušas nosargāt.

Mēs esam izglābuši ne mazumu mākslas darbu. Mēs esam redzējuši, cik rafinēti nopūlējās tumšie, lai apgrūtinātu šādus glābšanas apstākļus. Bet Mēs zinām no Visaugstākajām sfērām, kad vajag cilvēcei palīdzēt. Smalkajā Pasaulē šie priekšraksti jau sen zināmi. Mēs neslēpjam steidzīgos pasākumus, jo notiekošā Armagedona uzdevums ir sagraut cilvēces visas enerģijas. Uz to cer tumšie, bet Mēs zinām, ko viņiem pretstatīt. Tā ņemiet vērā, kurp virzītas Mūsu rūpes.

14.nodaļa: Labais un Jaunais

296.

Labā un jaunā principi atkārtoti sastopami visās sfērās, ar to starpību, ka, turpinot līniju Smalkās Pasaulē sfēru virzienā, visas izpausmes paasinās. Tikai celtniecības principi dod garam to darbīgo kopspekku, kas stiprina apzinīgu tiekšanos uz labo. Tumsas kalpi neizbēgami tiks pievilkti zemākajiem slāņiem. Senie Nolikumi stāsta par Gara Valstības iemītniekiem un par tiem, kas dzīvo zem zemes. Var brīnīties, kāpēc zemes Smalkajā Pasaulē, bet aizliedzības pārpilnie Gari, Gaismas Nesēji, tiecas uz Zemi glābšanas nolūkos. Uz Zemes pastāv veselā valstis, kas ir ārdītāju ietekmes piesātinātas. Zeme ar savām saindētajām emanācijām atbilst šiem tumšajiem izdzimumiem; tādēļ nebrīnieties, ka pasaules daļas ļaunu būtņu apdzīvotas.

297.

Runā – kāpēc pielaists tik daudz ļaunuma? Kādas iedomības pilni šādi spriedumi! Kurš gan spēj spriest, cik daudz tumsas sadedzināts un cik daudz palīdzības sniegts? Arī jūs sūtāt daudz labu domu un tādējādi palīdzat. Iespējams iedegt daudzas Ugunis, nezinot kur un kā. Tieši tāpat kā vēstuļu rakstīšana, kad tās sūta aklajam, un tās palīdz kādam redzīgajam. Jāsūta ugunīgās taisnības bultas. Ugunīgo Pasauli balsta taisnīgums.

298.

Patiesu uzticību labajam rada ne prāts, bet sirds. Bez tam šo sirds trauksmi jāsaprot ne kā kaut ko abstraktu, bet kā realitāti. Bet kā gan iesakņot apziņā, ka uzticība labajam

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

ir dzīves pamats? Cilvēkam jāapzinās, ka labais derīgs ne tikai pasaulei, bet arī viņam personīgi.

Lai cilvēki atceras visas atkāpšanās no labā un lai sameklē cēloņus. Vispirms viņi atradīs, ka atkritēji netic dzīves nepārtrauktībai. Viņi cerēs, ka viņu tumšie nodarījumi nomirs līdz ar viņiem. Viņi ļoti baidās no nāves un bailēs meklē zemes dzīve paildzināšanu. Bet ja viņi ielūkoties Smalkajā Pasaulē, tad viņi novērtētu labā lietderīgumu. Viņi sacīs – kādēļ šie Smalkās Pasaules rēgi? Mēs labāk samaksājam zinātniekam, lai viņš pagarina mūsu mūžu šeit, kur var nogrimt priekos un izlaidībā.

Šie drūmie renegāti sagādā rūpes cilvēkiem, kuri nododas labajam. Pastāvīgi dzirdams, ka cilvēki nezin kā rīkoties ar šādiem atkritējiem. Bet paraudzīsimies, ko cilvēks atnes līdzī no Smalkās Pasaules? Viņš atnesīs trīskārtīgu mantojumu: vispirms savu karmisko mantojumu, pēc tam – savu senču atavismu un beidzot – Smalkajā Pasaulē iegūto. Šādi ieguvumi var būt gan gaiši, gan tumši. Var saskatīt, kā cilvēks veidojis savu esību, bet ja visi trīs nosacījumi ir tumši, tad arī iedarbība būs veltīga. Tāpat jāizpētī cēloņus, un redzams, ka atkritēji ir kosmiskie gruži.

“Lai Zevs savāc savus zibeņus Zemes attīrīšanai no gružiem.”

299.

Katra cilvēciska darbība var tikt pārvērsta ļaunumā. Senatnes ārsti, veicot dziedināšanu, piebilda: “lai šis labums nepārvēršas ļaunumā.” Tā var minēt daudzus piemērus, kad no vislabākajām ierosmēm cēlušās nelaiemes. Var sacīt, ka zemnieks, kuram pavēlēts domāt tikai par bruņojumu, nevar pietiekoši domāt par tīrumu un sēju.

Skolotājam jāpaskaidro, ka arī labumam ir daudzas pakāpes. Cilvēks netieksies uz labo, ja šis labums var radīt ļaunumu. Bet kā rīkoties, lai izvairītos kaut vai no samērā neliela ļaunuma? Atkal mēs nonāksim pie jūtziņas.

Mēs zināsim, ka tumšie līdz zināmai pakāpei var izkropļot vislabāko nodomu. Mēs nesarūgtināsimies, ka kaut kur mūsu labais tiks sagrozīts. Mēs apsvērsim, kurā gadījumā labais nesīs labāko ražu un neraudāsim, ka kaut kur tas tiks sapostīts. Tikai samērībā rodams darbības attaisnojums.

Neaizmirsīsim, ka tumsa var apslāpēt pat ļoti gaišas ugunis, bet saule noriet tikai tādēļ, lai uzlēktu.

300.

Tur, kur tumsas spēki nojauš svārstīgumu, zemes spēku ceļi izliek savus slazdus, bet katru tumsas spēku plānu var viegli izjaukt, atbrīvojoties no tiem, kas nepretojas ļaunumam. Tumsas ceļi sekas Gaismas ceļiem, bet tur, kur atvērta pieeja Gaismai, tur tumsa neiespiedīsies. Jo tumšajiem smalkie ugunīgie slāņi nav pieejami. Tāpēc daļējo atklāsmju ceļi nedod sasniegumus. Gaismas spēkiem, kas tiecas uz pasaules celtniecību, sevišķi ugunīgi jābruņojas pret tumsas spēkiem, kas cenšas iekļūt cietoksnī ar formulu – ar tavu kungu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Ceļā uz ugunīgo Pasauli jāuzsvaro šīs briesmas, jo ir daudz mēģinājumu iespiesties Gaismas cietoksnī. Tāpēc ielāgosim visas maskas, zem kurām slēpjas tie, kas skrabinās.

301.

Ikvienam no mums jācenšas deldēt un izskaust ļaunumu, pirmkārt, protams, sevī un savā apkārtnē. Tieši ar visu savu būtni, ar visiem dvēseles spēkiem atbalstīsim labo un cīnīsimies ar ļaunumu, cīnīsimies ne vien ar to ļaunumu, kas dzīvo ārpus mums, bet arī ar to, kas perinās mūsos pašos. Ļaunums ir vienmēr ļaunums, neatkarīgi no viņa lokalizācijas. Iegaumēsim, ka tā ir barga cīņa, ko lemts iznīcināt cilvēka garam, viņam dārgās tiekšanās dēļ uz patiesību un pilnību. Patiešām, kā saka mūsu Pirogova, audzināšanai dzīvē piešķirama lielāka nozīme, nekā izglītībai, un šeit viņam dziļa taisnība. Bet ikdienišķajā dzīvē vārds “audzināšana” aplīpis ar kropļīgu ierobežojumu un sporta iemaņu iemācīšanos. Gandrīz neviens nepadomā, ka audzināšana, vispirmām kārtām, skar visu cilvēka iekšējo būtību, visu viņa raksturu, un ir Ētikas pamatu likšana bērnam apziņā jau no pašas mazotnes. Bet pie mums, diemžēl, labākā gadījumā, tiek mācīta kulaku cīņas cīnītāju ētika.

302.

Ko darīt, kad mērenība ieviesusies visplašākajās aprindās! Tie, kas būtu it kā labā aizstāvji, garīgi nodevušies mērenībai. Redzams, ka tumšajiem bieži nepiemīt šī vājība. Ir jāsaka – ka velns sastapis Eņģeli. Gaišais sacījis: “Tavi kalpi ir rūgti.” Bet velns atbildējis: “Manējie ir rūgti, toties tavējie skābi, abiem mums jāmeklē saldaiss.” Un Eņģelis nodūris galvu, jo nav varējis parādīt, kur viņi, tie nesaskābušie, būtu – tas jau sen tautas pamanīts.

303.

Par atpalikušajām monādēm. Vai jūs attaisnosit slinku skolēnu, kurš aizkavējas katrā klasē? Katra nelaime, katrs ļaunums, ja to izseko līdz pamatiem, vienmēr izrādās par gara tumsonības rezultātu. Kā sacīts Budismā: visu nelaimju sakne ir gara tumsonība. Šīs patiesības īsta atskārsme dod stimulu izzināšanai un rezultātā arī evolūcijai.

Sliņķus nevainosim, bet var tiem līdzī just. Un tās būtnes, kuras bija sasniegušas cilvēka stāvokli tieši pirms tam, kad noslēdzās tālākā iespēja iekļūt šajos nosacījumos izrādījās pat labākā stāvoklī nekā kādreiz viņas apsteigušie līdzbrāļi, jo šajā laikā jau tālāk aizgājušā cilvēce varēja plašāk palīdzēt savu atpalikušo pārstāvju ātrākai attīstībai. Cilvēce savā augšupejā virzās tikai pa labā un ļaunā izzināšanas ceļu. Kā agrāk, tā arī tagad cilvēce vienlaicīgi nokļūst varenu pretdarbīgu spēku un iespaidu varā un tikai viņas brīvā griba var to novirzīt uz tā vai cita ceļa izvēli. Mūsu pasaules nepilnības un pretdarbīgie spēki personificējas cilvēku ģints ļaunajā iztēlē. Un pašreiz viņi pastiprinātā progresijā vervē savā pusē visus atpalikušos, naidīgos, neapmierinātos un tumšos. Bet cilvēcei nekad nav bijusi liegta Augstākā Vadība un tādēļ no apziņas pamošanās momenta viņa ir atbildīga par katru savu darbību, par katru nodomu. Cilvēces evolūcija atrodas viņas pašas rokās. Cilvēces likteni veido pašas cilvēces enerģija.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

304.

Ļaudis dažkārt mērķa dēļ kas viņiem šķiet labs, ir spējīgi iedzīt apziņu necaurejamā labirintā. Bet lai šādi dalītāji padomā, vai viņi veicina labu vai ļaunu?

305.

Var ieteikt tikai vienu – nekur nepadoties ļauna prāta padomiem.

306.

Aleksandrijas filozofija sacīja – “Nenopel Pasauli, jo tā varenas domas radīta.” Vainīgs ir nevis Radīšanas Darbs, bet mūsu spriedums par to. Mēs varam noslēpot savas domas kā uz labu, tā arī uz ļaunu. Mēs varam pat vislabāko dzīvnieku pārvērst par niknu radījumu. No vienas puses cietsirdība, no otras bailes, ar domas palīdzību, pilda mūsu apziņu. Mēs izpaužam ļaunumu savā skatienā. Mēs varētu derīgu augu pārvērst par visindīgāko un kaitīgāko. Seno filozofu doma iespiedusies reliģijās. Aleksandrijas Klements zināja, ka cilvēki paši pazemo vareno Radīšanas Darbu. Arī tagad cilvēki var novērot, ka ļaunums spēj pārvērst vislēmīgākās būtnes. Katrs zvēru dresētājs pastāstīs, ka viņa arodā palīdz tieši labais. Bet viņš arī zina, ko bez labā, jānodrošinās ar dažādiem dzīvnieka labai piemērotiem aizsarglīdzekļiem. Tādu zinātni var nosaukt par lietderīgu. Un mums nav jānosoda Pasaule, bet jāpadomā, kāpēc tajā varēja ieviesties ļaunums. Tad arī aizsarglīdzekļus diktēs nevis ļaunums, bet labums. Katram Vadonim var dot padomu neaizmirst seno filozofiju nolikumu.

307.

Paši redzat, kā labākās sirdis cieš cilvēku tumšo plānu dēļ. Tīrās pārzemes domas ļaunajiem radījumiem ir vienīgi mērķis viņu nievām. Nav iespējams izteikt, ar ko piepildīts gaišs ap Zemi. Tumsas kalpu domu tēli, kā neskaitāmi plēsīgu zvēru nagi! Dzīvības simbolu – krustu – tumsas kalpi aizšķērsojuši, kā nepieļaujamu augšupejas līdzekli. Pat ja šī zīme brīdina par briesmām, tumsas kalpi pieliks visas pūles, lai to sasistu. Nevajag atstāt bez ievērības tumšo intrigas.

Gudri jāpazīst realitāte, lai tādejādi pilnīgāk novērtētu glābšanai sniegto Svētdevu.

308.

Salīdziniet labvēlības un atzinības zīmētās līnijas ar ļaunuma un skaudības glifu. Pirmā gadījumā jums būs skaists aplis, bet otrais dos šausmīgus ķeburus. Lai cik augsts būtu spriegums, niknums dos nekārtīgas līnijas. Šāds neharmonisks veidojums pazemo visus radošos pamatus. Ar ļaunumu nevar radīt, tas gan izraisa īslaicīgas konvulcijas, bet vēlāk grimst ārprātā un iznīcina pats sevi.

Bet skaists ir labvēlības aplis, tas ir kā gaišs vairogs! Kustības harmonijā tas var paplašināties un padziļināties. Vissākotnīgās enerģijas pētījumos pamācoši pārliecināties kādā mērā cilvēkam dota spēja atšķirt pozitīvās un negatīvās īpašības. Cilvēkiem jau bieži atkārtots par labā un ļaunā relativitāti. Bet ir pamatimpulss, kas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

nemaldina – psihiskās enerģijas zīmētās līnijas nav iespējams viltot, tās parāda lietu būtību.

309.

Cilvēce tik tālu novirzījusi no Pasaules īstā vērojuma, ka viss Esošais kļūst iluzors. Vai gan cilvēki grib atskārst tās ļaunuma saknes, kuras grauj celtniecību? Acu pievēršana pastāvošā ļaunuma un tā radītāja priekšā novilks cilvēku vēl zemāk. Jau sen zināms, ka ļaunuma sākotne pastāv kā Gaismas pretmets. Tāpat, kā labais izpaužas visās izpausmēs un visos veidos, tāpat arī tumsa izpaužas visos savos veidos. Cilvēce, protams, dod priekšroku neizpaustā ļaunuma parādībām. Zemai apziņai tumsa taču tik pievilcīga, jo nevajag tik ugunīgi izpirkt savas darbības, un ļaunuma iemiesojami pieņem tik pievilcīgu pielietojumu! Cilvēces apziņai tik ļoti trūkst samērības! Tāpēc tikai šķīstītā apziņa spēj atzīt Gaismu un tās antitēzi – tumsu.

310.

Gaismas un tumsas izpratne, tāpat arī spīdekļu saskaņa ar Mūsu Avotu būs jau Ugunīgās Pasaules padoms. Nožēlojams ir tas, kas cer saņemt Gaismu no tumsas. Tumsā viņš nespēj novērtēt dārgumu. Nedomājiet, ka šāds norādījums ir abstrakcija, gluži pretēji, katru dienu notiek Gaismas un tumsas apvienības. Kad jūs atvedīsīt šādu tumšo sabiedroto, neviens to neizjutīs, tikai suns sāks rūkt uz tumsu. Ir iespējams maldīties, bet neuzklausīt padomu ir nepiedodami. Mēs neatrausim labvēlību, bet kāpēc gan atrasties bangojošā jūrā bez glābšanas jostas?!

311.

Ir lietderīgi novērot, kā cilvēki darbojas iedvesmas rosināti, bet, tai pašā laikā, tie nikni noliedz šāda iespaidojuma iespēju. Dažreiz cilvēks ļaunprātībā apgalvo, ka viņš rīkojas pēc sava nodoma, lai gan klausā tiešai iedvesmai Cilvēks izsaka domas, kas tam nav raksturīgas, lieto izteicienus, kas tam sveši, bet savā ļaunprātībā cenšas tos piedāvāt sev. Ja jums zināms, no kurienes nāk iedvesma, tad varat arī spriest par sagrozījumiem, kas izdarīti ar nodomu.

Drūms un neizturīgs ir viss, kas ļaunprātības radīts.

312.

Vēsture jau atzīmējusi visus viltus praviešus un viltvāržus, bet nav vēl pietiekoši atzīmēti visi garīgie uzurpatori un viltus avoti. Ja valsts pamatā tiks likta garīgā sākotne, tad varēs izsekot visas viltus avotu kaitīgās sekas. Ar tumsas rekordiem jāsaprot visi viltus avoti un viltvāržu ļaunprātības. Pareizi sacīts – kāpēc jānopeļ Augstākā Mācība? Atbilde viena – viltvārži dzīvo tikai Maijas ietekmē. Bet vajadzīga iecietība, lai iegūtu kaut drusciņu Vispārības Labumam. Ar skumjām piedodam šiem viltniekiem, jo viņi dzīvo Maijā un aizies uz Maiju; tas attiecināms arī uz sūtības izkropļošanu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

313.

Cilvēks, kurš mulsina sava tuvākā apziņu, ir demoralizētājs. Arī sev viņš nesagādās prieku, gluži otrādi, viņa dzīve kļūs tumša, jo apziņa ir novērsusies no galvenā.

314.

Dialekta izmaiņas Mēs apsveicam. Ar šo maiņu iespējams izvairīties no izteiksmes un, galvenais, no nozīmes konvencionalitātes. Gadu simteņos noslāņojas ieradumi un rodas domāšanas sastingums. Kataklizmas un valdības maiņas ienes negaidītus jēdzienus un jaunus vārdus. Agrākie izteicieni kļūst nepieņemami un līdz ar tiem atkrīt arī novecojušās parašas. Nevis izteiciena burts ir sevišķi bīstams, bet tā jēga. Piemēram – Saku: “apstākļi veidojas labvēlīgi”. Cilvēki paliek pie savas izpratnes un trupina – tāpat apstākļi labi. Bet veiksmes iespēju jēdziens daudz plašāks, nekā – labs vai ļauns. Ornamenta izdošanās nav atkarīga no krāsu vienveidības, bet no pretstatu svarīguma.

Gars, kas tiecas uz nākotni, neapgrūtinās sevi ar pagātnes skrandām. Viņam vajadzīga jaunu sastapto jēdzienu izteiksme, viņš lauž vārdu šķēršļus. Drīzāk var piedot neizdevušos mēģinājumus, nekā parasto nodilušo vectēva sveicienu. Kustībā mēs paplašinām jēdzienu robežas, kuras mums uzstiepuši dzimšanas apstākļi. Tas, ko saņemam pa ķermeniskās dzimstības līniju, gandrīz nav savienojams ar gara mantojumu. Tāpēc ārējo formu kustīgums atvieglos gara tiekšanos.

315.

Daudzu, ar maģiskiem paņēmieniem saistītu parādību paskaidrojums norāda, ka griba tikusi izšķiesta veltīgi. Mums ir liels to saraksts, kas nenesot labo Vispārības Labumam, apgrūtinājuši stihijas. Daži mākslīgos paņēmienus nomaina pret labām domām, bet daudzi izrādās tikai par stihiju kairinātājiem. Šāda likuma apgrūtināšana ir kaitīga nevien pašam cilvēkam, bet tā plašā apjomā jauc izplatījuma harmoniju. Mežā vienkāršs šāvējs negalvos, ko varētu ķert viņa bulta. Arī šāda pārdoma ir derīga ceļā uz Ugunīgo Pasauli.

316.

Ja ugunīgā sirds nojauš, ka kaut kur tiek nodarīts ļaunums, tā nekļūdās. Nav svarīgi, ka kaitētājs vispirmā kārtā kaitē pats sev. Par karmu sacīts pietiekami daudz. Vajag pavērot, kā personiskais ļaunums pārvēršas izplatījuma ļaunumā.

317.

Katrs īstenots labums piesaista tumšo naidu. Protams, atradīsies mazdūšīgie, kuri sacīs – savas labklājības dēļ – nedarīsim labo. Liels ir to skaits, kuri atteikušies no labā. Tie nodzēsuši ugunis un iegrimuši krēslā. Bet krēslas rēgi ļoti atbaidoši. Kurš baidās no labā, tas nogrims haosā.

Tā doma par labo piesaista arī jaunā konvulsijas. Nenobīsimies arī no visšaasmīgākās ļaunuma grimases, tikai palielināsim labā rezerves.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

318.

Ikvienā amatā iespējams pārlicināties, cik grūti ir vadīt, sastopoties ar naidīgu gribu. Ne tik vien naidīgā, bet kaitīga jau arī bezdarbīgā griba. Nelāgā griba atvairīs daudzas jau ievirzītas iespējas. Šādu stāvokli var novērot ne tikai lielos notikumos, bet arī visā dzīves ikdienā.

319.

Lai labums nāktu no kurienes nākdams, to nevajag noraidīt. Evolūcijas pakāpei jānostiprina ietveres spēja. Labumam nav jābūt patības labumam. Šāda zema labuma pakāpe nomaināma ar augstāku. Cik daudz prieka ir izjūtā, ja iespējams sajūsmināties par otra cilvēka labumu. Bet cik daudz tumsas, ja Vispārības Labumu piesavinās personīgi. Lai cietsirdība pārdomā sacīto.

15.nodaļa: Melnā Loža

320.

Pietiekami daudz zināms par Labuma Brālības un Ļaunuma Brālības eksistēšanu. Ir arī zināms, ka Ļaunuma Brālība cenšas imitēt Labuma Brālības darbības veidus un metodes. Nezinātāji jautās – vai gan cilvēkam iespējams atšķirt viena vai otra Brāļa tuvošanos? Ja to izskats un vārdi būs vienādi, tad nebūs grūti kļūdīties un pieņemt padomus, kas vedīs pie ļaunuma. Tā spriedīs cilvēks, kas nezina, ka pazīšanas spēja mīt sirdī. Psihiskās enerģijas klātbūtne palīdzēs nemaldīgi izzināt parādību iekšējo būtību. Nav vajadzīgi nekādi komplicēti līdzekļi, ja cilvēks pats sevī nes zināšanas dzirksti.

Psihiskās enerģijas pētnieki var apstiprināt, ka enerģijas liecinājumi ir nemaldīgi. Tie gan var būt relatīvi zemes termiņu ziņā, bet kādības ziņā, tie būs nekļūdīgi. Un tieši kādība ir nepieciešama būtības iepazīšanai. Vissākotnīgā enerģija nevar parādīt negatīvo pozitīvā veidā. Šāds tīri zinātnisks pierādījums aizsargās cilvēkus pret ļaunā tuvošanos. Šādu atskārsmi pamatoti dēvē par Gaismas ieroci.

321.

Melnās ložas graut vajag ļoti uzmanīgi. Lieta tā, ka tās nepastāv kā oāzes, bet ieviešas pat, kā varētu likties, viskrietnākajās aprindās. Tāpēc ļaunumu tik grūti iznīdēt. Bet cilvēki, kas iedomājas esam Gaismas pusē, pietiekoši nepalīdz, jo trūkst uzticības, un tā nav arī bijusi attīstīta. Var uzrādīt tiešus nodevības gadījumus, kad cilvēki tos ieskatījuši par uzticību; tik ļoti juceklīgi ir jēdzieni.

322.

Vajag vērot ne vien Mūsu, bet arī Melno Brālību. Tumšos spēkus noniecināt ir kļūda. Ļoti bieži tādā noniecinājumā slēpjas viņu uzvara. Cilvēki ļoti bieži saka – “nav vērts par viņiem pat domāt.” Bet domāt vajag par visu esošo. Ja cilvēki, ne bez iemesla, aizsargājas no zagļiem un slepkavām, tad vēl jo vairāk jāaizsargājas no gara slepkavām.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Lai sekmīgāk varētu pretoties, jānovērtē viņu spēks. U. Droširdīgi ieradās pie tumšajiem, viņa redzēja to dažādās pakāpes un drosmīgi uzrunāja viņus. Patiešām, ir tāda drosmes pakāpe, kad tumsas spēks apklust. Tumšos, patiešām, nav iespējams pārliecināt, bet viņus var paralizēt un stipri vājināt, tāpēc ir tik svarīgi pret tumsu izturēties aktīvi. No nedzīviem putekļiem – tikai putekļi arī rodas; bet kad mājā atrod skorpionu, to nekavējoties izmet.

U. redzēja saskaņotu tumšo sanāksmi, un daudzas sanāksmes varētu pamācīties tādu saskaņotību. U., kā Mūsu sūtne, pareizi runāja, šai apgalvojumā ir varens spēks. Nevajag aizturēt spēku, kad gars zina, kur ierocis. Tumšie sevišķi pastiprināti apspriežas, ja redz, ka notikumi nenoris par labu viņu Pavēlniekam. Gaišie Spēki neatļauj viņiem jūs iznīcināt. Liktos, ka nav grūti iznīcināt mierīgus ļaudis, bet pāri visām tumšo bagātībām pastāv gara spēks.

323.

Varat iztēloties, cik bieži Mēs ņemam dalību cilvēku sadursmēs. Ja cilvēku ieročiem Mēs esam neievainojami, tad izplatījumā var būt tumsas hierofantu izraisītie postījumi. Šādas neredzamas kaujas nav pasaka. Viena lieta ir sūtīt Staru no Troņa, bet pilnīgi cita – lidojums izplatījumā uz divcīņu. Cilvēki neticēs šādām divcīņām.

Ļaunuma hierofanti spēj parādīties šķietami tik patīkamā mirdzumā. Tāpat var atgādināt, ka tumšās būtnes pastāvīgi cenšas pieskarties stariem, ko Mēs sūtām, lai tos pārtvertu līdzīgi telegrāfa sakariem. Tā var minēt daudzus tumsas mēģinājumus.

Nevajag arī aizmirst izstarojumu spīdumu, kuru tie prot ap sevi radīt. Iesācējam šādas mirgas fakts var būt maldinošs, bet kad pazīst enerģijas mirdzumu, tad šaubu nevar būt, vēl jo vairāk tādēļ, ka daudzi nespēj sasniegt mirdzuma spēku. Bez tam viņu izstarojumi nevar dot tādu vibrāciju, kas spētu satricināt cilvēka ķermeni.

Mēs jau esam nosaukuši vairākas vietas, kur pulcējas tumšie. No jauna tās neuzskaitīsim, jo tas maz kādam palīdzēs. Ja nosauksim Baltimoru vai Ņujorku, tad tā nebūs pilnīga adrese. Pat ielas nosaukums vai mājas apraksts nepalīdzēs meklēt tumšo perēkli. Var noskārst, ka pulcēšanās māja pēc izskata ir visai ikdienišķa. Ne Sātana attēls, bet baznīcas priekšmeti būs pārpilnībā. Tikai ar sirdi zinošais sajūtīs, kur viltīgās būtnes. Neaizmirsīsim viņu izmanību un niknumu, jo daudzi labākie darbinieki tiem nestāv līdzī nīknuma īpašībās. Tā tumšie pārcieš sāpes un pat pārrauj dzīvību, lai tikai varētu piedalīties ārdīšanā.

Vajadzīgs daudz Mūsu spēku tumšo triku pretdarbībai. Pie Mums uzskata par sevišķu uzvaru, kad ļaunuma hierofantam nākas atkāpties.

325.

Kad uzskaitīju jums pilsētas, kurās it īpaši uzplaucis melnās maģijas rituāls, tad negribēju sacīt, ka citās vietās tās nebūtu. Gluži otrādi, pastāv daudz melno ložu, bet dažas nododas ļaunumam kā tādām, bez īpašiem rituāliem. Bet pēdējā laikā redz atdzimstam visnenāk kalpošanas paņēmienus tumsai. Starp tiem daudz ļoti kaitīgu,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

kuru ritmi var būt ārdoši. Melnās ložas parasti neapjēdz, kādu kosmisku postu tās nodara. Savā tumsonībā viņi domā, ka izraisa ļaunumu tikai vēlamā virzienā, bet patiesībā viņi skar veselus atmosfēras slāņus. It īpaši tad, kad tuvojas ugunīgais laikmets un daudzi līdzsvara traucējumi jau kļuvuši acīmredzami, tumšo izaicinājumu ļaunums it sevišķi briesmīgs. Nejēgas arī šeit darbojas atklāti ārdīdami.

326.

Patiesi, nevar nešausmināties, kad zemes sairums sasniedz nebijušus apmērus. Tāds Kali Jugas beigu procesus nevar atcelt ar pavēli. Tie jāizdzīvo, un gružiem, kurus sacēlušī viņu viesuļi, jāiet pārstrādē. Nav viegli, tik daudz gružu padarīt par nekaitīgiem. Lai gaudi atdalās no pelavām! Mēs apgalvojam, ka ir lielas rūpes par katru gaudu. Nederīgo elementu parādīšanās Kali Jugas beigās mēdz būt ļoti liela. Visskarbākais Armagedons ir attīrīšanās no gružiem. Bet Zemes Saimnieks domā citādi, viņš gružus tura dārgus un cer tos pavairot. Mēdz būt mājsaimnieki, kuri nemīl tīrīt savu māju un šādi uzkrājumi bieži beidzas ar ugunsgrēku.

Sātans

327.

Attiecībā uz valdošo uzskatu par Lucifera piedalīšanos cilvēces attīstīšanās uz mūsu planētas, man jāsaka, ka šāds uzskats tainīgs, jo vai gan Lucifers nebija starp Elohiminu? Jūs zināt, kas bija šie Elohimi, tāpat arī zināt par Viņu prototipiem augstākajās sfērās. Jo Svētajos Rakstos Erceņģelis M. nosaukts par Dievam līdzīgo un Visskaistāko, tad ir arī citi mazāk augstas pakāpes Gaismas Nesēji. Tādēļ Luciferam, kā vienam no Elohimiem un pie tam vēl pēc Kosmiskajām tiesībām vai enerģiju radniecības kā Zemes Saimniekam, neapšaubāmi vajadzēja piedalīties Zemes cilvēces attīstīšanās un tās saprāta atmodināšanās. Lucifera krišana arī ir tanī apstākļi, ka Viņš gribēja aprobežot šo attīstību, piesaistot cilvēku vienīgi Zemei, savai daļai. Un mēs jau varam spriest, cik tas viņam izdevies. Šīs vēlmes pamatā, protams, bija greizsirdība jeb skaudība pret Brāļiem, kuru garīgais līmenis bija augstāks, - kā augšā, tā apakšā. Katra Lucifera gremdēšanās matērijā jeb katra iemiesošanās aizvien vairāk novirzīja viņa kādreiz tik augsto apziņu. Pašā Atlantīdas sākumā, jau III rases beigās atklājās viņa noziedzīgais nodoms. Tādēļ arī Sļepenajā Doktorinā ezotēriski tiek minēti septiņi Kumari, bet ezotēriski Viņi ir astoņi. Astotais tad arī ir izstumtais vai kritušais Eņģelis.

328.

Gara vientulība radīs priekšstatu par tālākajām formām. Tumsības Gars gudroja: "kā vēl ciešāk piesaistīt cilvēci pie zemes? Lai saglabājas ieradumi un parašas, jo nekas cits tā nepiesaista cilvēci pie parastajiem veidiem, bet šis līdzeklis ir noderīgs tikai pūļa cilvēkiem. Daudz bīstamāka jau ir gara vientulība, tajā apskaidrojas apziņa un rodas jaunas konstrukcijas. Jāierobežo vientulības stundas. Cilvēkiem nav jāpaliek

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

vieniem. Apgādāšu tos ar atspulgu un lai tie pierod pie savas sejas.” Tumsības kalpi atnesa cilvēkiem spoguļi.

329.

Daudz spēku sakoncentrēts, lai stātos pretī ugunīgajam uzbrukumam. Sātans ļoti vēlas iznīcināt Zemi, lai sakoncentrētos Smalkajā Pasaulē, kura nav iznīcināma līdzīgi Zemei. Tā Zemes saimnieks tagad nodevīgi nodod Zemi. Nelāgs saimnieks, bet tādu dabu viņš sevī attīstījis. Mums viņš sagādājis divkāršu darbu, lai apvaldītu vēl arī haosa ugunis. Ur. redzējusi daudzus Mūsu aparātus, bet visam pāri stāv psihiskā enerģija, tāpēc Mēs to arī tā taupām.

330.

Jaunajiem planētas ķīmismiem milzīga nozīme. Var pieļaut, ka Saturna ķīmisms pievelk sev zināma veida būtnes. Kas zina, vai netiek gatavots sods tiem, kas kalpo Sātanam? Leģendu par sātanu jūs jau sen pazīstat. Jāpiemetina, ka viņu niknums jau sakāpinājies līdz neprātam. Tā viņiem – vienkārši plankums, bet citiem – senās leģendas apstiprinājums. Daudzas parādības attiecas uz Armagedonu.

331.

Labi, ka jūs izprotat darbību un pret darbību attīstību. Patiesi, ar katru dienu darbības paplašinās un iekaro jaunus slāņus. Labi arī, ka saprotat, cik ļoti šīs Pasaules Kņazs cenšas izraisīt visās Pasaules malās jaunas kaujas. Tāpēc augsti jānovērtē katra atdevības izpausme. Pasaulē ir maz atdevības, katru tās izpausmi vajag veicināt.

332.

Ar Sātanu nevar būt līguma. Var atrasties tikai sātana verdzībā. Pielūgties sātanu nevar, var vienīgi tam bez bailēm uzmīt un iet pāri. Ir sens nostāsts, kā sātans nolēmis iebiedēt vientuļnieku. Tas parādījies viņam visbriesmīgākā izskatā. Bet varoni pārņēmušas ugunīgas parādības un viņš uzminis sātanam tā, ka izgājis tam cauri; it kā izdedzinājis sātanu cauri. Sirds uguns spēcīgāka par Sātana liesmām. Ar tādām ugunīm vajag pildīties, tad jebkurš izsmiekls pārvērtīsies apdeguma grimasē – tā vērsīsies pret sātanu.

Brīvā griba

333.

Brīvā griba ir svētsvinīgs laba ceļa novēlējums ceļiniekam. Nevar liegt ceļiniekam, tālos ceļus sākot, vērtīgo balvu – brīvo gribu. Ikviens var rīkoties pēc savām spējām, viņš netiks ierobežots. Bet gudrais apzināsies, kāda ir atbildība par brīvās gribas dārguma lietošanu. Ir iedots it kā zelta pilns maks. To var izlietot pēc sava ieskata, bet norēķins būs jādod, un Brālība iemācīs, lai uzticētais dārgums netiktu izlietots nelietderīgi.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

334.

Četras atziņas pārvērtīs zemes dzīvi: pagātnes atzīšana, tālo pasaulu atzīšana. Smalkās pasaules atzīšana, Hierarhijas atzīšana. Bet vai cilvēkam iespējams ietvert šos četrus pamatus? Katrs domājošais piekritīs, ka šie pamati nav grūti. Tie ielikti dzīves izpratnē, atliek tikai tos apkopt un pati neapskaužamākā dzīve pārvērtīsies brīnišķā esībā. Bet lai šādas atziņas iegūtu, ir jāaudzina sava griba. Tikai brīvā griba var pārvērst īstenībā jēdzienus, kuri daudziem ir miruši.

Ikdienas iemītnieks sacīs: “kāda man daļa gar Hierarhiju, kuru neredzu? Vai arī – “kam man kaut kāda Smalkā pasaule, kura nav pielietojama manā eksistencē? Kam man tālās pasaules, ja no tām nav nekāda labuma? Un lai mirst pagātne ar visiem zārkiem un kauliem.” Viņš nezina, ka pagātne nepavisam nav kauls. Viņš nesaprot, ka tālās pasaules eksistē kā Kosmosa līdzsvars. Viņš nevar atzīt smalko pasauli, jo viņš nepazīst klusuma balsi. Un kam gan viņam Hierarhija, ja viņš par visuma karali iedomājas sevi!

Par nožēlošanu, šādas trulas apziņas ir pārsvarā. Viņas nekā nemeklē un neko nevēlas atzīt no tā, kas ir aiz viņa mājas sliekšņa. Viņi ir it kā miruši un viņu apziņa nestrādā. Bet bez apziņas mutuļošanas nespēj liesmot arī griba. Apziņa viņiem nesaka, ka dzīves pārveidošana ir viņu rokās. Mēs sajūtam šo planētas mirušās kravas smagumu.

“Kurš padzen domas, tas tālāk var nedzīvot.”

335.

Cik daudz sarežģītu apstākļu jāpārvar lai palīdzētu cilvēkiem. Stādieties priekšā ar auļojošiem jātniekiem pilnu aizu vai ielu, kura bēgošu pūļu pārpildīta. Tagad mēģiniet no šīs lavīnas izdabūt cilvēku, kurš nedomā, ka viņam kāds sniegs palīdzību. Ja jūs to uz mirkli aizturēsiet, pūlis viņu sabradās. Bet tāpat neiespējami aizturēt daļu no pūļa, jo izcelsies postošas jukas. Cita lieta, ja glābjamais nojēdz par palīdzību, viņš gluži kā ar magnetu tiks pievilktis nozīmētajai drošajai vietai. Bet lai tas notiktu, viņam jābūt gatavam glābiņu pieņemt.

Mums jāvērs uzmanību uz šādu sarežģītu stāvokli, kad cilvēkam šķiet, ka viņš gatavs pieņemt palīdzību, bet patiesībā viņš ar visu savu būtību pretojas. Nedomājiet, ka šādas pretrunas ir reta parādība, gluži otrādi, daudz retāka mēdz būt pilnīga saskaņa, kura palīdzību ļauj pieņemt pilnā mērā. Sevišķi bēdīgi, kad cilvēks pats sevi pārliecina par savu gatavību, bet viņa būtība sadarbību nespēj ietvert.

Mēs varam liecināt, ka galvenā enerģija tiek patērēta ne tik daudz tiešai palīdzībai, cik dažādu šķēršļu pārvarēšanai, lai šo palīdzību sniegtu. Nav iespējams iedomāties šādu šķēršļu apmērus! Starp tiem atradīsies arī karmiskie apstākļi, atavisms. Tumsonība un aplams skepticisms. Šos kavēkļus jāpārvar ne tikai pašā glābjamajā, bet arī visā apkārtējā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Ne žēlošanās, ne sūrošanās, ne vēlēšanās aprakstīt Brālības darbu pamudina runāt par visām grūtībām. Neiespējami atstāt cilvēkus maldos, it kā viņu brīvajai gribai nebūtu nekādas nozīmes. Tā ir augstākā balva un ir laiks iemācīties to izlietot.

D. mācīja par brīvo gribu, kura padara cilvēku dievišķu.

336.

Brīvā griba mēdz izvērsties par viskrasāko pretrunu priekšmetu. Vieniem tā pārvēršas patvarībā, otriem atbildības trūkumā, trešiem iedomības neprātā. Tikai tas, kas apguvis gara disciplīnu, var apjēgt, cik skarba ir brīvības realitāte.

Brīvības pagrimšanu var nosaukt par gara tumsības svētkiem. Cilvēki nespēj samierināties ar zināšanu Hierarhiju un cienīt gribas skarbumu. Bet vai gan tur, kur nav atbildības par gribu, ir iespējama Joga? Katrs jogs it kā met šķēpus par savu sirdi, tik atbildīgas ir viņa gribas darbības. Joga gribas izraisītas sekas var būt neizsakāmi smagas, bet viņš zina, kāpēc viņš tās izvēlējies. Tā ir iespējams iedomāties jogu kā kareivi bez nomaiņas.

Kas ir drošs par savu gribu, lai ieiet!

337.

Kā saskaņot brīvās gribas pastāvēšanu ar iedarbībām, par kurām jau daudzkārt runāts? Brīvā griba pastāv un neviens viņu nenoliegs, bet pastāvīgi novērojama kaut kāda neatbilstība attiecībā pret Pārzemes Spēku domāšanu un darbību. Lieta tāda, ka griba var būt harmonijā ar Augstākajiem Spēkiem, vai arī – būt haotiska, tādējādi traucējot jaunradīšanu. Ir bēdīgi vērot, ka cilvēkos pārsvarā ir haotiska griba. Formālā izglītība to nepadara labāku. Brīvā griba ir cilvēka prerogatīvs (priekšrocība), bet nesaskaņota ar Augstākajiem Spēkiem, tā kļūst par postu.

338. Viss ir relatīvs, bet nevar salīdzināt Visuma harmoniju ar cilvēka gribu. Tieši šī bagātīgā velte, ja tā nepareizi izlietota, rada smagas sekas. Daudz runāts par cilvēka nozīmi Kosmā, bet šo svarīgo patiesību vajag atkārtot nemitīgi. Viss liecina par to, cik ļoti maz cilvēki domā par savu uzdevumu.

339.

Dzīvā griba ir cilvēka priekšrocība. Ir jānožēlo, ja šī lieliskā enerģija virza neprātīgos uz bezdibeni.

340.

Evolūcijai, pat vistrauksmainākai, jābūt plānveidīgai, citādi pārpludinās haoss. Šādā stāvoklī sevišķi grūti valdīt brīvo gribu. Pat saprātīgi cilvēki dažreiz nespēj samērot personīgo ar evolucionējošo. Pasaules terminus viņi nesaista ar personīgajiem. Šāda nesapratne varētu būt nekaitīga, ja nesāktos brīvās gribas pretcīņa. Šādas divcīņas rada lielu ļaunumu. Cilvēks stūrgalvīgi paliek pie saviem priekšstatiem un negrib pielaist, ka var būt arī citi atrisinājumi. Šādai brīvās gribas nomierināšanai tiek zaudēts daudz enerģijas. Un tā, kad Mēs runājam par saprāta modrību un kustīgumu,

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Mēs gribam novērst ietiepības postošās sekas. Tāpat, kad Mēs runājam par vienotību, Mēs domājam par ļoti svarīgu sasniegumu.

Pareizi atzīmēts, ka tā saucamais nemirstības komplekss, ir visu enerģiju vienāds spriegums. Tieši tāda vienotība rada visaugstāko stāvokli. Bet cilvēki negrib mācīties brīvprātīgu vienotību. Viņi padomu par vienotību uzskata par kaut ko relatīvu, un plāpā, ka vadītājs nedod efektīvu norādījumu. Tanī pat laikā enerģiju vienotības sagatavošana ir viens no visvitālākajiem pamatiem. Šai sagatavošanai jānotiek ikdienā. Dzīvā Ētika nozīmē – iemācīties būt visā apzinīgām. Bet cilvēki izvairās tieši no šādiem ikdienas vingrinājumiem.

Nereti viņi izgudro tādu meditāciju, kas robežo ar pilnīgu dzīvot nespēju. Cilvēki mēģina pārvaldīt augstākos plānus, bet aizmirst savus tuvākos uzdevumus. Grieķu filozofs sacīja: “kurš prot vadīt mājas dzīvi, tas var vadīt arī valsti.” Protams, mājas dzīves vadīšana jāsaprot ne jau kā putras vārīšana, bet gan kā apzinīga vispārēja pilnveidošanās.

Par vienotību cilvēkiem jādzird kā par dienišķo maizi. Ja kāds sāks iegalvot, ka par vienotību viņš dzirdējis pietiekoši, tad tā būs droša zīme, ka uz viņu nevar paļauties. Ar laiku katrs vārds par vienotību atradīs pielietojumu. Lielā brīvā vienotība būs evolūcijas kāpnes.

341.

Mēs bieži ieteicam uzturēt vienotību. Šāds norādījums nebūs tikai tikumiska pamācība. Nošķiršanās līdzīga visnejaukākai nevienprātībai. Nekas tā neievaino izplatījumu, kā disonanse. Bet kad ļaudis pildās ar ļaunu nošķiršanos, tūdaļ seko postoša graušana izplatījumā. Šādi cilvēki kaitē ne tikai sev, bet rada arī izplatījuma karmu, ieraujot tajā daudzus sev līdzīgus. Šausmīgi cīnīties ar šādu jaunradītu haosu.

Ļaudis, kuri ienes nošķiršanos, tiek saukti par haosa radītājiem. Smagas ir šādu ļaunu zākātāju rīcību sekas. Mēs esam spiesti nepārtraukti ar viņiem cīnīties. Nevajag brīnīties, ka šāda cīņa mēdz būt smagāka, nekā sadursme ar dažām izplatījuma strāvām. Visur, kur vien nākas sastapties ar cilvēka brīvo gribu, notiek sevišķs enerģiju patēriņš. Varens ir brīvās gribas spēks, tā līdzinās visspēcīgākajām enerģijām. Ļaunumā cilvēki var panākt astrālo slāņu sagraušānu. Cik daudz pieredzējušu Audēju pūļu vajadzēs, lai sadzirdētu šīs izplatījuma rētas!

342.

Nepieciešams izzināt Augstākās Pasaules. Nepieciešami sākt domāt par tām. Šādā domāšanā nāks prātā arī uzticētās labā kriptaiņas. Pirmsausmas stundās nāks prātā, ka tika uzticēts nonest uz Zemi smalkos un skaistos veidojumus. Katram, kurš gatavs iemiesoties, pēc viņa spēkiem tiek dots labā uzdevums. Cilvēks brīvās gribas virpulī var atraidīt šo vērtīgo uzdevumu, bet kaut kad tas atgriezīsies, lai savāktu izkaisītos graudus.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Grūtākais no Mūsu darbiem, ir atgādināt cilvēkiem viņu uzdevumu. Cilvēki sauc Mūs pat par Neredzamo Valdību, bet nevēlas sekot pat visvienkāršākajiem padomiem. Tik daudzi padomi tiek atraidīti un padoti izsmieklam! Tā rīkojas tie, kas Mūs godā par Svētajiem un Gudrajiem.

343.

Patiesām, ar uguni un šķēpu tiek šķīstīta planēta. Kā gan citādi atmodīsies apziņa? Cilvēces tiekšanās grimst zemās iekārēs. Rupju iekārību viļņi padara smagu katru gaišo joslu, un katrs mirklis izraisa bezgalīgu iekāru okeānu. Ja cilvēce salīdzinātu Gaismu ar tumsu, redzamo Pasauli ar Neredzamo, tad, protams, varētu nostiprināt ugunīgo Patiesību. Pārzemes sfērās gars rūgti izpērk savus zemes nodarījumus. Ja varētu iedomāties labā vai ļaunā viesuļus, kuri garu it kā ievelk savā orbītā, tad rastos kosmisko strāvu izpratne. Brīvā griba rada kosmiskās strāvas cēloni, jo gara brīvā griba izvēlas vai nu ļaunā vai labā strāvas, kas izpaužas katras dienas darbībās. Tā ceļā uz Ugunīgo Pasauli labā un ļaunā strāvu salīdzinājums dod impulsu tīrajiem centieniem.

344.

Cik grūti salīdzināt dzīves pamatus. Tie pat pašos vienkāršākajos gadījumos var izsaukt ļaunprātīgus iztulkojumus. Piemēram – Mēs esam norādījuši, lai pievērs uzmanību visiem esības parādību sīkumiem, bet tāpat esam sacījuši, lai cilvēki vairās no iegrīšanas ilūzijās.

Daži laikam sacīs, ka nav iespējams galvot, kur realitāte un kur ilūzija. Patiesi, vienīgi ar jūtziņu iespējams norobežot realitātes sfēru no ilūziju sfēras. Bet izsmalcinot uztveri var sasniegt patiesību, tikai jārevidē izejas punkti. Tā cilvēki priecājas par sākumu un skumst par beigām, bet var arī raudzīties no pretējā pasaules uzskata viedokļa. Var priecāties par pārbaudījuma beigām un līdzjust sākumam, kurš saistīts ar daudzām briesmām.

Cilvēki savus uzskatus izveidojuši, neko nezinādami par turpmāko eksistenci. Tāds ierobežojums ir saistījis brīvo gribu un ierosinājis sašaurināt visus priekšstatus par pasaules uzbūvi. No senajām izpratnēm tālu nestāv arī mūsdienu priekšstati. Lielākoties izmainīti nosaukumi, bet būtība nav padziļināta.

Mūsu darbu ievērojami sarežģītās stingrās konvencionalitātes, ko izgudrojis cilvēks.

345.

Cilvēki sadalījušies it kā divās nesamierināmās nometnēs. Brīvās gribas cienītāji Skolotāju sekotājus sauc par atpakaļ rāpuļiem (retrogradiem), bet vadonības sekotāji brīvās gribas sekotājus sauc par sagrāvējiem. Tāds ir pārpratums, kas atņem cilvēkiem labākās iespējas. Jāmeklē apstākļi, kuri zem kopēja kupola apņemtu abas galējības. Viegli iedomāties dzīvi bezrobežībā, zem šāda kupola apvienosies daudzi jēdzieni. Atradīsies līdzekļi, kuri parādīs patvaļīgo iedalījumu niecīgumu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

346.

Cilvēks var savi iedomāties pilnīgā mierā, bet patiesībā viņš ņems dalību vienlaicīgi trijās cīņās. Pirmā būs starp brīvo gribu un karmu. Nekas cilvēkam nevar atbrīvot no līdzdalības šo sākotņu sadursmē. Otrā kauja ap cilvēku plosās starp atmiesotajām labā un ļaunā būtņēm. Tā cilvēks kļūst vai nu par labo vai ļauno būtņu ieguvumu. Nemaz nevar iedomāties tumšo niknumu, kuri cenšas pakļaut sev cilvēku.

Trešā kauja dūc bezgalībā, izplatījumā starp smalkajām enerģijām un haosa viļņiem. Cilvēka iztēle nevar aptvert šādas kaujas Bezrobežībā. Cilvēka prāts saprot zemes sadursmes, bet viņš nevar, skatoties gaišajās debesīs, iztēloties, ka tur plosās vareni spēki un viesuļi. Tikai apguvis visas zemes izjūtas cilvēks var sākt domāt par neredzamajām pasaulēm. Pie šādām domām jāpierod. Tikai tās cilvēku pārvērtīs par apzinīgu bezrobežīgo spēku līdzdalībnieku.

347.

Mūsu panākumi atkarīgi no brīvās gribas, kura virzīta uz labu. Labā spēks liek pat mašīnām darboties ne sevis, bet cilvēces labā. Tā Mūsu līdzdalībā darbojas Mūsu aparāti.

348.

Līdz ar aizraušanos ar visu mehānisko, cilvēki pastiprināti aizraujas ar brīvo gribu, bet Mēs jau esam sacījuši, cik šāda aizraušanās bīstama. Savā būtībā brīvā griba nevar sacensties ar vissākotnīgāko enerģiju. Šādas divkaujas var būt mocošas un pat pazudinošas. Tas nozīmē, ka mēs atkal tuvojamies zelta līdzsvaram.

Ļaunā griba

349.

Daži insekti un rāpuļi labāk aiziet bojā, kaut tikai varētu iedzelt un izlaist indi. Gluži tāpat arī tumsas kalpi gatavi saņemt visnepatīkamākās sekas, lai tikai varētu nodarīt indīgu ļaunumu. Šādi ļaunuma darītāji stingri jāiegaumē, viņi dažkārt ļaundarbības labā nesaudzē paši sevi. Var minēt daudzus piemērus, kad nodomātais ļaunums nevarēja būt lietderīgs pašam ļaundarim, bet tumšo iedvesmē viņš to darīja. Tumšo viltības vajag atklāt. Piemēram, dažreiz zināmu vietu tuvumā atrod kaut kādu cilvēku vai dzīvnieku līķus. Tumšie zina, ka zemāko sfēru pievilkšanai vajadzīga trūdēšana, un viņi atjautīgi ierīko juku un trūdēšanas perēkļus.

350.

Tumsas spēki mācas virsū ar dažādiem paņēmieniem, nostiprinādamies Gaismai tuvākajos slāņos. Smalkajās sfērās šāda tuvība, protams, nav iespējama, bet zemes slāņos, kur atmosfēra tiktāl saindēto gāzu sabiezināta, tumsas spēki, protams, cenšas tuvoties Gaismai. Ārdīšanas impulss liek tumsas spēkiem tuvoties šiem Patiesības Gaismnešiem. Ienaidnieki, kas pacēlušī šķēpu, nav tik bīstami, kā tie, kas tuvojas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Gaismas maskās. Ir neapzinīgie un apzinīgie tumsas “ieroči”. Neapzinīgie sākumā rīkosies it kā unisonā ar radāmo labo; šie ļaunuma nesēji saindē ikkatru tīru pasākumu. Bet apzinīgie kalpotāji tumsai ienāks svētnīcā ar jūsu pašu lūgšanu, un posts tad neizpratējiem! Viņiem draud sagatavoti tumši slazdi. Vissvētākajā Vietā nepiederas ielaist gara noziedzniekus. Džini spēj palīdzēt zemes sfērā un var pat palīdzēt celt svētnīcu, bet garīgā sfēra viņiem nav pieietama. Tā ceļā uz Ugunīgo Pasauli iegaumēsīm par tumsas kalpiem, kas cenšas ielauzties Vissvētākajā Vietā.

351.

Tikšanās ar tumsas kalpiem nav reta parādība. Jāpazīst viņu daudzveidība. Var būt nejauki tēli, kurus uzreiz iespējams atmākot, bet ir arī tādi, ap kuriem ir mirdzums. Tikai paplašināta apziņa spēj izjaukt šādu masku būtību.

Var jautāt – vai Mums gadās sastapt šādus pretiniekus? Bieži, un pat pastāvīgi nākas ar viņiem ne tikai cīnīties, bet arī sarunāties. Viņi nepalaiž garām izdevību, lai mums ceļojot pietuvotos un mēģinātu izmantot enerģiju. Pie tam jābūt taisnīgam, ka tumšie neželē spēkus un ir gatavi arī uz pašuzpurēšanos. Viņi pacieš sāpes, kuras rodas pieskaroties viņiem svešām enerģijām un strāvām.

Var nožēlot, ka tā saucamie labā kalpotāji ne tuvu neparāda šādu uzticību.

Var sacīt, ka bīstami ir nevis tie, kuri kā satracināti noraida patiesību, nav bīstami tie, kuri patiesību iztēlo bezjēdzīgi, bet bīstami tie, kuri neitrāli, miroņi, kuri patiesībai pat ar vārdu nepieskaras. Zākātāji un melu paudēji nenojauš, ka viņi modina interesi. Par šādiem tumšajiem var tikai pasmaidīt. Kaut kas viņus mudina ar visu enerģiju skaļi kliegt par patiesību. Kad labā atbalstītāji čukst nedzirdami, tad pretinieku saucēji vai plīst, lai pateiktu par neesošu patiesību. Spriediet paši, kas nes lielāku labumu, - vai bikli čuksti, vai nopulgotāju rupors.

Pavērsīsimies pret pagātni un ieraudzīsim, ka visspilgtākās kustības dzimušas pulgotāju niknuma rezultātā. Ja patiesības nav, tad kādēļ gan brēkt, bet ja patiesība dzīvo, tad arī paļas izrādīsies par tās pavēstītājiem, - tā ne reizi vien Mēs esam teikuši pretiniekiem. Bet ir likums, kurš viņu neauglīgās pūles pārvērš par izslavētām patiesībām. Tāpat arī melu sludinātāji veic derīgu darbu, jo cenšas pūlim stāstīt par patiesību. Nu lai tad sludina un nesaprot paši, ko dara. Čaumala atkrīt, bet ūdeņu kustība neizsīks.

D. pēc kāda nepazīstamā apmeklējuma sacīja: “Viņš nav labs cilvēks, bet daudz runāja par patiesību. Lai svētīta patiesība!”

352.

Daži prāto, ka tumsas spēki stiprāki par Gaismas Spēkiem. Šādi maldi visai kaitīgi. Var atzīt, ka tumsas spēki savos uzbrukumos ir nikni un saliedēti. Bet te nav nekā aprīnojama, jo tie aizstāvas un zina savu galu. Bez tam, paši cīņas paņēmieni nav vienādi. Mēs esam gatavi uzņemt vairogā visas bultas, bet divcīņu izbeigsim, sūtot tikai vienu. Mēs zinām, ka tur, kur vienotība, tur arī uzvara.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Mēs ieteicam atcerēties, ka ne vienreiz vien džini cēlušī svētnīcas, bet nav bijis, ka Mūsu Brāļi būtu kalpojuši tumsai. Visu gadsimtu tautas atceras teikas par tumsas kalpiem, kuri bijuši spiesti kalpot Gaismai. Ne bez sevišķiem iemesliem saglabājas šādas teikas.

Nebūsim īsredzīgi runājot par pasaules bojāeju. Tiesa, ir skaidrs Armagedons un notiek nedzirdētas šausmas, bet starp ērkšķiem veidojas strauja evolūcija. Vai tiešām cilvēki neredz, cik daudz jauna ienāk dzīvē! Tāpēc nepieļausim, lai svārstīgie tumsas spēkus uzskatītu par uzvarošiem. Tie nevar paturēt virsroku tur, kur Bezrobežība.

353.

Ir pamācoši novērot, kā tumšie cenšas mesties virsū visam, lai tikai kaitētu, bet savā niknumā tie atklāj savas vājās puses. Ļaunums ir nelabs padomnieks.

354.

Tāpat vislielākais negods ir arī tas, ka cilvēce vēl līdz pat šim laikam nodarbojas ar buršanu. Tieši ar vismelnāko buršanu, kas tiek virzīta uz ļaunu. Tāda apzinīga sadarbība ar tumšajiem spēkiem nav mazāk briesmīga kā gāzes. Neiespējami iedomāties, ka cilvēki, kas pieskaita sevi labā reliģijai, nodarbojas ar viskaitīgāko buršanu. Nebūtu sācis runāt par melnajām briesmām, ja tās patlaban nebūtu sasniegušas tik drausmīgus apmērus. Ir atjaunoti visneiespējamākie rituāli, lai kaitētu cilvēkiem. Neattīstītie pūļi ierauti masveida maģijā. Nedrīkst pieļaut šādu planētas bojāšanu! Nedrīkst pieļaut, lai tumšajiem spēkiem izdodas iznīcināt visu evolutīvo. Buršana nav pieļaujama, kā izplatījuma pretdabisks spiediena kāpinājums. Atkārtoti uzsvarojiet visur par buršanas bīstamību.

355.

Buršana, kā noziegums pret cilvēci, nav pieļaujama. Buršana nav jāsaprot kā ļaunums pret vienu personu. Buršanas sekas ir ievērojami kaitīgākas – tās ārdā kosmiskos izpaudumus, tās ievieš jucekli pārzemes slāņos. Ja burvim nav izdevies trāpīt savu pretinieku, tad tas vēl nenozīmē, ka viņa trieciens kaut kur nav nositis vairākus cilvēkus, varbūt dažādās zemēs. Ir iespējams, ka ļaunās gribas vibrācija atrada savu apstiprinājumu visnegaidītākajā vietā. Ne iedomāties nevaram, cik daudzām nāvēm un slimībām par cēloni ir ļaunprātīga griba. Izplatījumā joņo veseli plēsīgu nagu mākoņi, neviens neaprēķinās, kur indīgais bars nolaidīsies. Spēcīgais gars aizsargāsies pret ļaunajiem raidījumiem, bet kaut kur kāds vājš cilvēks saņems visu indi. Nav aprēķināms šāds kosmiskais posts. Tikai Aum skanējuma spēks var ieviest harmoniju saplosītājās vibrācijās. Pat Svētdeve nenonāks pilnos apmēros, ja tā ceļā iztērēsies, klīdinot ļaunumu. Ļoti jābrīdina cilvēce no jebkāda veida burvestībām.

356.

Kāds daudzums vismalkāko sajūtu un iedarbību piepilda cilvēces dzīvi. Nelīdzsvarotība, šī šausmīgā sodība, traucē izzināt šīs brīnišķās dāvanas. Pēc miljoniem gadu cilvēce pat nesaprot, kā sākt, lai sasniegtu harmoniju.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Ko tad redzam gadsimtā, kurš lepojas ar saviem sasniegumiem? Cilvēki, vai nu vispār noliedz visu, kas ir aiz zemes robežām, vai arī krīt postošajā nelīdzsvarotībā. Šādi cilvēki aizmirst savu tiešo pienākumu pret Zemi un sāk maldīties abstarkciju mākonī. Bet kad atrodas harmonisks cilvēks, viņu sāk sevišķi neieredzēt.

Šo ļaunumu neattiecināsim tikai uz tumsas spēkiem vien, bet neieredzēt visu harmonisko prot arī tie, kuru mēdz dēvēt par cienījamiem pilsoņiem. Viņi necieš, kad redz zemes un pārzemes sākotņu savienojumu. Vislabākie tumsas līdzstrādnieki ir nelīdzsvarotie cilvēki. Ja jūs redzat laba pasākuma vajāšanu, ieskatieties šo vajātāju sejās un kļūs skaidrs, ka šādi vajātāji izdzinuši no sevis katru harmonijas izpausmi.

Pētiēt šādus raksturus, viņi būs kā uzskatāms piemērs par domāšanas nepilnību. Jāizpētī dažādu divkājaino tipi. Bez šādiem novērojumiem jūs nespēsiet pretoties viņu viltībām. Pētījumu laikā jūs sapratīsiet, kur vēl iespējams pārliecināt un kur jau vajadzīga ietērpa maiņa. Jā, jā, jā, arī pati harmonija nereti tiek saprasta kā abstrakcija.

Rodas tie paši pārpratumi kā ar Nirvanas izpratni. To, kas jāsaprot kā augstākais spriegums, cilvēki grib saprast kā bezdarbību. Līdzsvars paredz abpusēju spriegumu. Abi svaru kausi nes vienādu kravu. Neviens Kauss, ne zemes, ne pārzemes nepaliek tukšs. Aiz neziņas cilvēks grib aprobežoties ar vienu kausu, un cilvēce klibo. Bet ne jau ilgi lēkās uz vienas kājas, ne protēzi, ne kruķi nav iespējams paņemt līdzī Smalkajā Pasaulē. Runāju jokojot, jo dažreiz joks labāk paliek atmiņā.

...”Kādēļ atņemt sev vienu kāju? – tā būs grūti nokļūt mājās.”

357.

Nedižojieties ar kaut kādām sastingušām zināšanām, ja turpināt nozākāt pašu Augstāko. Padomājiet, ka šāda pulgošana jums neatvairāmi pielips. Pasaule dreb no ļaunprātības liesmas. Tās izraisītāji cer kādu pazudināt, bet paši iet bojā no spītālības.

358.

Sapratīsim, ka pat zinātne savā relativitātē nenoslēdz ceļu uz Bezrobežību. Vai gan Pasauļu majestatisma priekšā iespējams dzīvot naidā, slepkavībās, nodevībā? Tikai tumsa spēj dot patvērumu visām apkaunojošām noziedzībām! Neviens likums neattaisnos ļauno gribo. Briesmīga ir ļaunā gribo, jo tā grimst tumsā. Bet kurš no Zemes līdzekļiem gan spēj pretoties tumsai? Vienīgi mīlestības uguns.

359.

Koks, kuru pāršķēlis zibens, nekad vairs nav saaudzis. Nav iespējams ieskatīties sirds dziļumos, jo tā kļuvusi tumša no zibens. Nav jāgaida, lai pārogļojies koks kļūtu spēcīgs un ēnains. Tāpat arī, aicinājumos uz Brālību, nav jāpaļaujas uz sirdi, kas aizmirsusi labo.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

360.

Nostāstos par Armagedonu minēti cilvēki ar aizsegtām sejām- vai gan kaut kas tamlīdzīgs nenotiek? Var novērot, kā pakāpeniski visa pasaule aizsedzas ar pārklāju un paceļ roku pret brāli. Proti, aizsegtas sejas ir laika iezīme.

361.

Domas viļņi kā bultas ieurbjas gļotādā – kaklā, ausīs, acīs, un arī visi citi gļotaudi var tikt savainoti. Mēdz būt periodi, kad domas-viļņi pastiprinās savstarpējā naida dēļ. Taču ne vienmēr var redzēt tumšo lādiņu sprādzienus, tajos jau darbojas ne Zemes Spēki vien, bet Zemes domas trīškāršo viņu darbību.

362.

Daudzi nesapratīs, kādēļ Lielam Garam jāredz nepilnīgās tumšās būtnes. Bet magneta spēks pievelk arī tumšos. Viņi kāro kaut vai ar ko saduļķot un kaitēt.

363.

Citiem ļaunu vēlot, paši izdziest. Tumši laiki. Stipri turiet Vairogu. Drumslās sašķīdīs, kas atkāpsies.

Šķelšanās

364.

Var būt laikmeti, kas ļaunāki par karu. Zināt pietiekoši, ka Mēs karu uzskatām par cilvēces kaunu. Kā tad nosaukt laiku, kas ir vēl ļaunāks par karu? Vai nosaukt to par cilvēces pūšanu?

Armagedonu nedrīkst uzskatīt tikai kā fizisku karu. Armagedons pilns neskaitāmu briesmu. Epidēmijas būs starp mazākām nelaimēm. Galvenās postošās sekas būs psihiskais kroplums. Cilvēki zaudēs uzticību, pieradīs izsmalcināties savstarpējā kaitniecībā, iemācīsies neieredzēt visu esošo aiz savas mājas sliekšņa, kritīs bezatbildībā un grims izvirtībā.

Visam bezprātam pievienosies vēl viens, visapkaunojošākais, atkal iedegsies cīņa starp vīrietīgo un sievietīgo sākotni. Tajā laikā, kad Mēs pastāvam uz līdztiesību un pilntiesību tumsas kalpi izdzīs sievietes no daudzām nozarēm, tieši no tām, kur viņas var nest vislielāko labumu.

Sacīsim, ka visi tumšie uzbrukumi pārvērtīsies par guvumu. Pazemotie Kali Jugā tiks paaugstināti Satia Jugā.

Daži domā, ka izvairīšanās no kara jau atrisinās visas problēmas. Tuvredzīgie! Viņi domā, ka var piemānīt evolūciju! Bet tomēr ir tādi zemes plašumi, kur evolūcija pieaug, tur Mūsu rūpes.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

365.

Katru zināšanu sagaida tumsonības niknums. Patiesi, kur lielāka gaisma, tur biežāka tumsa. Bet nevajag domāt, ka tur būs tikai ilūziju pretdarbība, tieši otrādi, tumsas niknums pieaug proporcionāli, un tumsa lieto jebkurus līdzekļus.

Bieži var novērot, ka viens ģimenes loceklis, kas tiecas pēc apgaismības, sastop sevišķu visu pārējo izsmieklu. Pie tam viņam jāsakopo visa drosme pret visu pārējo rupjajiem uzbrukumiem. Ne bieži izrādīsies, ka vairākums tiecas uz gaismu un kopējiem spēkiem spēj pretoties tumsai. Protams, cīņa pret tumsu palīdz pilnveidot spēkus, un tomēr ģimenes jautājums vienmēr būs galvenais.

Ir pareizi, ka tiek nosodīta ģimenes stāvokļa atrisināšanas steiga. Nevar būt lielākas nelaimes, kā tumsa ģimenē. No tā rodas arī nākošās paaudzes nelaimes.

Mēs skumstam par ģimenes pretrunām, tās atņem spēkus pat labākajiem cīnītājiem. Jāpadomā, cik daudz tiekšanās tiek iznīcinātas jau pašā dīglī. Cik daudz zaimu un ļaunu vārdu izplūst tur, kur varēja nodibināties labā pavārds! Un cik daudz var zaudēt vērtīgās psihiskās enerģijas. Cilvēki nenovērtē šo balvu, tā var izlīt, kā panaceja no sasista trauka. Visur, kur iespējams, vajag palīdzēt ģimenes sākumam.

Mēs sekojam ļoti grūtiem stāvokļiem un palīdzam ar iedarbībām. Bet ķildas dažreiz mēdz būt tik dziļas, ka iedarbības var traucēt veselību, jo organisms pretosies šādai instrukcijai. Tad labāk uz laiku atvirzīties, lai zāles neizrādītos pārāk stipras.

366.

Haosa sadedzinātāji un haosa radītāji dzīvo tepat uz Zemes. Haosa iznīcināšana notiek šeit, bet nevis pazemes sfērās. Haosa uzkrāšana arī šeit. Ne demoni, bet cilvēki cenšas palielināt haosu un novest to līdz absolūtai tumsai. U. ir izjutusi šīs absolūtās tumsas sajūtu. Ne ar ko nevar salīdzināt šādu grūtsirdību.

Cilvēki sevišķi kļūdās domādami, ka izpaustais haosam nepieejams. Kļūda ir arī sfēras iztēlošanās par apli, jo šāds simbolisks zīmējums it kā pārlicina cilvēkus par haosa nespēju iekļūt izpaustajā pasaulē. Haosa strāvas tāpat cenšas sagraut līdzsvaru, kā Gaismas Stari to atjauno. Tumsa kā indīgas strāvas cenšas aizšķērsot ceļu domas virzībai. Šāds norādījums jāsaprot pavisam reāli. Patiesi, domas strāva var tikt apgrūtināta un tad enerģiju nākas desmitkāršot. Bet šāds ārkārtīgs spēku pielietojums pārslogo sirdi.

367.

U. pieskārusies vissmagākai zemes (sajūtai) parādībai – absolūtas tumsas izjūtai. Tā ir briesmīga, jo skumju uzplūdi līdzinās nosmacēšanai. No kurienes rodas šāds tumsas kaitīgums? Varbūt tas nav nekas cits, kā garīgs paredzējums, kurš kā jūtziņa iegremdē organismu kaut kādā nākotnīgā izjūtā? Patiesībā tā ir daudz bīstamāka, tā ir it kā planētas trūdēšanas fluīds. Tādēļ jo saprotamāks zemes iemītnieku neizsakāmās skumjas, kad viņi tai pieskaras. Atšķirība būs tikai tā, ka daudzi šādas pieskarsmes izjūt neapzināti. Bet visnāvējošāko tumsu redzējuši nedaudzi. Protams, viņiem tā

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

jāizjūt sevišķi smagi. Kad zemes ietērpā nākas saskarties ar absolūtu tumsu, var iestāties ļoti slimīgas sajūtas, pat centru aizdegšanās.

Mēs pazīstam šo pieskari. Tā nevar neiespaidot psihisko enerģiju un tieši tāpēc, lai izturētu šīs indīgās vielas spiedienu, ir vajadzīgs prānas uzkrājums. Saskare ar tumsu līdzinās saskarei ar trūdošu līķi. Kad gaidāms sevišķs tumsas spiediens, Mēs sevišķi pastiprinām dzīvības spēkus. Personas, kuras atrodas Mūsu aizgādībā, saņem īpašu spēku krājumu, lai spētu stāties pretī tumsas spiedienam.

Vairumam stāsts par tumsu būs blēņas, bet pat skeptiķi pazīst nāvējošas gāzes, kuras izdalās no augšnes. Turpināsim šos apsvērumus un noslēgumā iegūsim absolūtās tumsas mēru. Mēs to parādījām U. lai viņa kā dzīva lieciniece var apliecināt, ka redzējusi un sajūtusi šo nāvējošo skumju izjūtu pieskardamās šim planētas ienaidniekam. Tādas pat sajūtas ir būtņē, kurai uzklūp žņaudzējčūska.

Nedomājiet, ka tumsa pieskaras tikai atsevišķām personām, tā darbojas plaši – no nelāgas omas līdz bīstamai saslimšanai. Visur ir indīgo iedarbību pēdas. Ja no augšas krīt melni lādiņi, bet no lejas tumsa, tad liktos, ka cilvēces stāvoklis bezcerīgs, bet Gudrie saka – nedomājiet par stāvokli, labāk domājiet par kustību.

368.

Ziņas par leopardiem-vilkačiem ir pareizas. Mācība jau ir devusi mājienu par neapšaubāmiem cilvēka un dzīvnieka sakaru faktiem. Dažkārt redzams, ka šādu dzīvnieku liktenis atspoguļojas zināmos cilvēkos. Pasakas par raganām būtu nomaināmas pret vilkaču novērojumiem, to nav mazums. Patiešām, Pasaule ir brīnišķīga! Šodien cilvēks vairs neapdedzinājas, rītu viņš aprakts, bet tomēr dzīvs; pēc tam atnāks meitene un pastāstīs par savu pagājušo dzīvi – tā dzīve plešas plašumā.

369.

Izplatījuma strāvas savā būtībā ir labdabīgas, bet var kļūt arī ārdošas kad tās skar trūdošo zemes atmosfēru. Bieži vislabdabīgākie ķīmiskie sastāvi no viena ingredienta pārvēršas spēcīgās indēs. Tas pats notiek ar dažām izplatījuma strāvām, ka uz tām iedarbojas brūnā Zemes gāze. Bet pati planēta nav vainīga par šādiem ļaundabīgiem izgarojumiem. Šādas indes radītājs ir planētas cars – cilvēks.

Mācītie tikai ar iebildumiem piekrīt tam, ka cilvēciskie izstarojumi, pārvērš visu apkārtējo atmosfēru. Nekādi citi izstarojumi nav salīdzināmi ar cilvēka spēku. Viņš var dziedināt vai saindēt visu apkārtējo atmosfēru, spēj saindēt ne tik daudz slimie cilvēki, kā uzbudinājums, dusmas un jebkurš cits ļaunums. Tagad salīdziniet – vai daudz labu izstarojumu vienlaicīgi parādās uz zemes garozas un cik lielā mērā tos pārspēj ļaunas domas.

Runāju ne par ideāliem sapņojumiem, bet par ārstnieciskiem padomiem. Cilvēce cieš no gļotādu iekaisuma un ļaundabīgiem audzējiem. Šīs nelaimes pieņem epidēmiju raksturu. Tiek izteikts ļoti daudz apsvērumu, bet bez ievēribas tiek atstāts tas, ka šādas epidēmijas rodas no izplatījuma iedarbībām.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Zemei vajadzīga sanitāra profilakse. Vajag attīrīt saindētos slāņus, bet to izdarīt var tikai pats cilvēks. Ja katrs zemes iemītnieks padomās par savas psihiskās enerģijas stāvokli un bīsies to pasliktināt, tad var jau sākties atveseļošanās. Tad pašas bīstamākās epidēmijas sadursies ar neredzamu pretdarbību un šādu aizsardzību var sākt jebkuras dienas solī.

D. lūdza: “nepieļaujiet niknumu, tas ir slimību avots.”

370.

Kosmiskās strāvas iedarbojas ne tikvien uz pasaules notikumiem vien, bet arī uz atsevišķu cilvēku dzīvi. Ir novērojamas īpatnas saslimšanas un veselas epidēmijas, kuras nav izskaidrojamas ar parastiem cēloņiem. Var redzēt, kā cilvēki kļūst uzņēmīgi pret saaukstēšanos un negaidītām nervu sāpēm. Šādu sevišķu organisma traumu ārstēšanai nepieciešami sevišķi pasākumi.

Var apliecināt, ka arī psihiskā enerģija šādos periodos atrodas neparastā stāvoklī. Aizsargtīkls viļņojas, uzliesmo un var ielaist ārējos iespaidus. Mēs brīdinām, lai cilvēki šādās dienās sevišķi piesargātos. Negribas sacīt, ka tad palielinās briesmas, bet uzņēmība kļūst jūtīga. Bet neaizmirsīsim, ka tumšie spēki šādām stundām dod priekšroku. Jāsarga ne tikai ārējā veselība, bet arī nervu līdzsvars. Vispār jāizturas saprātīgi pret tumšo spēku eksistenci. Būs muļķība tos noliegt, bet tikpat kaitīgi būs arī būties, kad tos piemin. U. redzēja viņu sejas no atbaidošām līdz skaistām. Viņi prot ietērpties starojumā, piedāvāt dažādas priekšrocības.

Jautās – vai ļaunuma hierofanti spēj pietuvoties Mūsu Torņiem? Protams, spēj, kaut arī šāda tuvošanās viņiem sāpīga. Niknums tos tālu aizrauj. Mums dažreiz jāķeras pie spēcīgiem lādiņiem, lai atsviestu nelūgtos apmeklētājus. Ar tādiem triecieniem Mēs satriecam tumšos, kad tie tuvojas Mūsu brāļiem.

Var atgādināt par sevišķām strāvām, kuras jūtat nakts laikā. Tās var būt gan dziedinošas, gan sargājošas. Tiekšanās uz Mums var šādas strāvas pastiprināt. Sveši iespaidi var sabojāt aizsargtīklu, bet Mūsu strāvas aizsteigsies priekšā.

371.

Var jautāt – vai tiešām šādi kosmiskie spriegumi var turpināties divus gadu desmitus. Šādi jautājumi pierāda tikai to, cik maz izprot Armagedona nozīmi. Katram, kurš zina par Kali Jugas tuvajām beigām, jāatzīst, ka šāds notikums nevar norisināties bez pasaulu satricinājumiem. Spēkiem, kuriem Melnajā Laikmetā ir sevišķa jauda, jācīnās par savu eksistenci. Tie labāk izvēlēsies vispārēju katastrofu, nekā savu atkāpšanos.

Mums jāsaprot savi spēki ar planētas stāvokli. Šādā spriegumā pat niecīgs spēku pārmērīgs pastiprinājums var izjaukt līdzsvaru.

Ļaudis parasti negrib saprast līdzsvaru un mērķtiecību. Viņi domā, ka Mūsu spēks spēj lauzt jebkuru pretestību, nerēķinoties ar kosmisko līdzsvaru. Tādu vienkāršu izpratni atkārtoti atgādinām cilvēkiem, citādi pat erudītie no tiem krīt izmisumā. Viņi iesaucas, - ja pirms desmit gadiem bija kaut kas iespējams, tad kāpēc tas nenotiek

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

tagad? Tas nozīmē, ka viņi nesaprot kosmisko kustību. Ne bez iemesla Mēs aicinām uz vīrišķību un pacietību.

Mēs sūtām ziņas par Kali Jugas beigu termiņu un daudzi cilvēki ieklausās. "Puranās" nosauktas daudzas šādas pasaļu notikumu redzamas detaļas, bet vecajos pierakstos galvenie nosacījumi vēl nevarēja būt norādīti. Netika pieminēti kosmisko strāvu spriegumi un labāko ļaužu vissākotnīgās enerģijas meklējumi. Tagad abi šie nosacījumi izpaužas sevišķi spilgti. Tādēļ Kali Jugas gala tuvošanās vēl jo skaidrāka.

372.

Pastāv maldīgs uzskats, ka ļaunuma spēki uz zemes izpaužas spēcīgāk, nekā labie spēki. Šādu maldu pamatā ir tas, ka uz visu raugās tikai no zemes viedokļa. Patiesi, ļaunie spēki nolaupa ekto plazmu un tie nesaskaņojas ar Visuma likumu.

Cilvēki nereti sacīs, ka ļaunie tēli parādās daudz skaidrāk, nekā miglainie gaišo būtņu veidojumi. Bet arī šāds definējums būs pamatots raugoties tikai no zemes viedokļa. Spēks ir ne jau ārējā precizitātē, bet enerģijas jaudā, kura ir neredzama. Bet zemes novērojumi arī nav bez nozīmes.

Patiesi, zemākie slāņi dzīvo no zemes izstarojumiem. Tie liecas uz Zemi un mēģina paildzināt savu darbību, citādi sakot, darīt ļaunu. Viņiem ļaunumu mācīt nevajag, viņi to iemācījušies uz Zemes un turpina to intuitīvi, jo labais tiem šķiet pliekans. Nav jādodomā, ka ļaunai darbībai vajadzīgi kaut kādi ļaunuma hierofanti, uz zemes pat pats mazākais tumšais iemītnieks var darīt pietiekami daudz ļauna; viņam pietuvojas arī smalkie radījumi, kuri pazīst visas ļaunuma sniegtās baudas.

Bet pievērsīsimies Gaišajiem Spēkiem. Mēs jau sacījām, cik saudzīgi Viņi izlieto vissākotnīgo enerģiju un kā Viņi ievēro Visuma likumu. Viņi zina, ka katra nelikumīga enerģijas izšķiešana atsaucas uz visu Pasaulsēklu. Viņi pūlas, lai saglabātu līdzsvaru. Vai tad šo lielo darbu var salīdzināt ar sīkajiem tumsas uzbrukumiem?! Kurš var apgalvot, ka planēta spēj dzīvot arī bez Gaismas enerģijas? Kurš uzdrošināsies blāvo ļaunuma būtņu spīdumu salīdzināt ar Augstāko sfēru mirdzumu? Bet neaizmirsīsim, ka cilvēkiem šādi atgādinājumi nepieciešami.

"Pilsoņi, jūsu acs iekārtota ērmoti, tā pievērsta ļaunām darbībām, un jūsu dzirde saspringta, lai sadzirdētu kaut ko ļaunu."

373.

Katrā periodā mēdz būt sašķelšanās gadsimti, bet pēc tam apvienošanās laikmets. Tāpēc vajag sagatavoties pēdējam. Šis norādījums nav jāsaprot kā padoms vingrināties izpratņu savākšanā. To vajag saprast kā steidzīgu palīdzību sašķeltās cilvēces saskaņošanai, un līdz ar to būs saprasts lielā Kalpojuma virziens un Hierarhijas ietveršana. Cilvēki to saprot miglaini.

Pareizi darāt, ka grāmatu "Hierarhija" dodat ar lielu izvēli. Daudzi necieš jēdzienu par brīvu šādas Hierarhijas pieņemšanu. Ja apziņa aptumšota, uzspiest nedrīkst, vienīgi brīvā griba kaut kad pateiks ceļu uz lielo vienotību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Tieši briesmīgajās šķelšanās dienās padomājiet par visa Vienotību.

Karš

374.

U. jūt sašutumu, kad dzird par karu. Par to šausminās arī Māsa O., un Mēs visi skumstam par cilvēku mežonības izpausmi. Karā izraisās vismežonīgākā brīvās gribas izpausme. Cilvēki negrib padomāt, kādas strāvas viņi izraisa un kāda nozīme ir masu slepkavībām! Senie novēlējumi pareizi norāda, ka zobenu pacēlušais no zobena kritīs. Uzbrūkošo karma un to karma, kas aizsargājas, ir atšķirīgas. Var parādīt, cik ļoti visi uzbrūkošie tiek pakļauti vissmagākajām sekām, un arī Smalkajā Pasaulē viņu stāvoklis nav viegls. Tā cilvēki parasti sevi mierina, ka lielie uzvarētāji zemes dzīves laikā nejūt savu karmu. Bet karma neizpaužas acumirkļi. Tā pietuvojas pa sevišķiem ceļiem. Galu galā vai tad dzīve nav nepārtraukta? Gudrie zina, ka Zemes dzīves ir kā vienota pārļu virkne.

Tagad atgādināsim uzbrucējiem, ka viņi savu karmu dara smagu ne tikai nogalinot, bet arī piegružojot atmosfēru, kas notiek jebkurā karā. Šāds Zemes un sfēru saindējums saglabājas ilgi. Jūs, kas iebrūkat kaimiņu zemēs, vai neviens nekad jums nav teicis, kādas sekas izsauks jūsu brāļu nogalināšana?

Mūsu Mītne bijusi daudzu karu lieciniece. Mēs varam pateikt cik ļoti šāds ļaunums pieaug visnegaidītākos veidos.

Tāpēc var iedomāties, cik Mēs esam sarūgtināti, redzot vismežonīgāko brīvās gribas izpausmi. Bet šāda griba tika dota kā augstākā balva.

375.

Jebkura nonāvēšana ir pretīga ugunīgajai dabai. Ikviens, kas sācis domāt par ugunīgo Pasauli, ne tik vien kā nedrīkst nokaut, bet viņam arī jāaizkavē asins izliešana. Viņam jāsaprot, ka izlietās asinis izraisa juceklību ne vien dažos Smalkās Pasauls slāņos, bet ir pretrunā arī ar Zemes dabu. To pašu iemeslu dēļ dažās tautās aizliegts tecināt koku pavasara sveķus. Bet ja tauta jau senatnē izpratusi koku sulas nozīmi, kā tad tā var nesaprast vaļēju asiņu nozīmi? Pat jau pati pāreja Smalkajā Pasaulē, bez asins izliešanas, pasargā no tumšo radījumu tuvošanās, kurus nekavējoši pievelk asins emanācijas. Bez šiem fiziskajiem cēloņiem laiks iegaumēt, ko nozīmē pārtraukt dzīvību pirms laika. Zemes ienaidnieku iznīcināšana, tos nonāvējot, nozīmē stipru ienaidnieku radīšanu Smalkajā Pasaulē. Ne vienreiz vien Mēs esam atgādinājuši par Karmu, bet ja šis vārds kādam nepatīk, nosauksim to par Debesu taisnīgumu.

376.

Viena lieta – iepriekš nodomāta noziedzīga slepkavība, bet cita lieta – aizsargāšanās. Kad jums draud uzbrukt tumšie, tad ir nepieciešami aizsargāties. Doma par aizsargāšanos nav slepkavība. Katrs var aizsargāties, vispirms, ar gara spēku. Daži

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

nostiprina aizsargtīklu, pieņemot to kā vairogu, bet ugunīgā sirds neierobežosies ar vairogu, bet sūtīs Agni spirāli, kas padara trulas visniknākās bultas. Protams, tādai rīcībai vajadzīga drosme un atjautība.

377.

Vajag pievērst vērību notikumiem, kuri tuvojas. Vajag atskārst, ka cilvēce uzsāk nemitīgu karu periodu. Šie kari ir ļoti dažāda veida, bet to princips – viens un tas pats – naids visur un visā. Neviens nepadomā, kāds iznīcinātājs ugunskurs tiek radīts, kad milzīgs cilvēku daudzums pastiprina postošo apli ap visu planētu. Tas ir tas pats pūķis, kas ļaunāks par ledājiem un sniegiem. Nedomājiet, ka tas ir biedēklis. Nē, katra diena nes postījumu pierādījumus. Kaščejs nesnauž, bet izpriecas pūlas novērst acis no ugunsgrēka.

378.

Ieroču karš, tirdzniecības karš, bezdarba karš, zinātnes karš, reliģiju karš, dažāda veida karš, un zemes robežām nav vairs nozīmes! Planētas dzīve ir neskaitāmu robežu sadalīta.

379.

Var uzrādīt daudzus mēģinājumus, kuri spētu atvieglot zemes ikdienas dzīvi, bet, protams, cilvēki tos izlietotu slepkavību pavairošanai. Tai pašā laikā, ugunīgās enerģijas klauzina savos cietumos. Tuvojas laiks, kad tās vai nu tiks pielietotas saprātīgi, vai arī tām būs jāizraisa ugunīgas slimības vai kosmiskas kataklizmas. Cilvēces priekšā ir trīs izejas. Tai atļauts izvēlēties jebkuru no tām, atkarībā no sava apziņas stāvokļa. Izvēles brīvība ir vienmēr atļauta. Neviens nevar apgalvot, ka pirms pasaules kara briesmām nebūtu tikuši doti daudzi brīdinājumi. Pat ne visai tālredzīgie cilvēki tos bija pamanījuši, bet vairumu bija apstulbojis neprāts. Šāda parādība bija risinājusies toreiz dzīvojošo paaudžu acu priekšā, bet apdomība lielāka vis nekļuva. Desmit miljoni upuru sablīvējās Smalkās Pasaules slāņos. Cilvēki lūdza Dievu, lai veicas viņu slepkavības un nedomāja, ar ko nāksies samaksāt par Esamības likuma pārkāpšanu! Tā vietā, lai nāktu pie prāta, cilvēki ir gatavi uz jaunām slepkavībām, viņi nedomā, ka ugunīgās enerģijas pārpludinās planētu, un tās būs Dabas likuma dabiskās sekas. Tas “Ugunīgajā Grāmata” jāieraksta to nedaudzo labad, kas vēlas domāt par nākotni.

380.

Ir maldīgi domāt, ka indīgās gāzes nonāvē tikai Zemes dzīvību; gāzu nāvējošā elpa daudz bīstamāka, jo tā bojā atmosfēras slāņus, citiem vārdiem sakot, aiztur spīdekļu ķīmismu. Gāzes kaitīgas ne vien dzīvībai, bet tās spēj sašķobīt arī planētas līdzsvaru. Protams, ja jau pat argala gāze tik ļoti kaitīga intelektam, ko gan tad sacīt par kara gāzēm? Šis pēdējais izgudrojums ir cilvēknīšanas vainags. Nevar rasties veselīga paaudze, ja dzīves pamatā ieguldīts ļaunums.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

381.

Pievērsīsimies atkal slepkavības kaitīgumam. Katra eksplozija bojā daudzu mums neredzamu būtņu līdzsvaru. Karš ir atnesis postu ne vien miljoniem, bet neskaitāmiem miljardiem ļaužu. Nevajag aizmirst visas gāzu un eksploziju izraisītās atmosfēriskās perturbācijas. Tas nav nekāds okultisms, bet zinātnes veselais saprāts. Tāpēc lai cilvēce neaizmirst par atsitiena triecienu.

382.

Cik gan truli visi tie, kas noliedz cerību! Cik akli tie, kas apstiprina karu priekšrocību! Cik maz tādu apziņu, kas spēj saredzēt, ka planēta atdzims ar Kultūras palīdzību! Protams, tiem, kas neapjēdz radīšanas iespējamību ar augstāku izmērijumu palīdzību, būs jāiet bojā vecajās jukās. Tie, kas nav atskārtuši jaunus ceļus, tik ļoti vajadzīga Maitreijas Laikmeta izpratne! Miera un Valdoņu Karogs taču atvērs visus ceļus!

16.nodaļa: Miera Mācība

383.

Katrā lielā sapņojumā ir izpildamības daļa. Viens no visneizpildāmākajiem sapņiem būs visas pasaules miers.

Un tomēr cilvēce turpina prasīt pēc miera visā pasaulē, bet arī šajā lūgumā atradīsies Zemes dzīvē pielietojama daļiņa.

Cilvēkam ir pat dāvana sazināties ar sev līdzīgiem. Viņš iemācās, ka dzīve naidā galu galā kļūst neiespējama. Cilvēks atzīst, ka ķildās pārstāj eksistēt ģimene, to pašu var teikt par lielām valstīm, kuras, ja tās pastāvīgi nepilnveidosies, nonāks pie sairuma.

Ja pašreizējā gadsimtā nav pat iespējams runāt par mieru, tad nenoliegsim, ka nākošajā laikmetā jau notiks pagrieziena sprāgtiņš saprātīgas esamības izpratnes virzienā. Tādēļ lai cilvēki kaut vai abstrakti spriež par mieru visā pasaulē. Lai naida mākoņos atskan vārds, kurš pieder nākotnei. Negaidīsim to no mirušām sapulcēm, lai labākos sapņus izteic jaunie. Lai aizsardzības bruņās viņi domā par dzīves pamatu. Nevajag traucēt viscēlākos sapņus.

Lūk, vēl viens cilvēces sapņojums, kurš liekas neizpildāms, - sapņo par vispārēju pietiekošu izglītību, bet dažādās pasaules malās daudz anafalbetu. Visā pasaulē paliek verdzība un barbarisms, vai te iespējams sapņot par vispārējo izglītību? Bet sacīsim – ne tikai var, bet arī vajag. Izplatījums jāpilda ar aicinājumiem un pavēlēm par izglītību.

Anafalbetismu nevajag uzskatīt par šķērslī, tas parāda tikai izglītības neatliekamību. Ka eksistē skolas – tas vēl nav viss, ja cilvēce vēl nav izdzīvojusi verdzības kaunu, tas nozīmē, ka izglītība bijusi nepietiekoša. Ikdienišķības gudrinieki iesaka nepievērst vērību notiekošām nežēlībām, tas nozīmē, ka šie gudrinieki ir tikai miroņi. Jums daudz stāstīs par spīdošiem izglītības sasniegumiem, bet verdzība tomēr pastāv. Vēl

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

vairāk, to sedz ar vissvētīgākajiem izdomājumiem, šāda maskēšanās ir it sevišķi apkaunojoša. Vispārēja sašutuma vietā var saklausīt šī apkaunojuma attaisnojumu. Tā var uzskaitīt daudzus sapņus, kuriem jāīstenojas.

“Sevišķi bīstieties no cilvēkiem, kuri cenšas attaisnot apkaunojošas rīcības, - tādas personas būs cilvēces ienaidnieki.”

384.

Katrs no Mums dažādās izpausmēs veicinājis miera lietu. Jūs atceraties Indijas Orfeju, kurš deva cilvēkiem nomierinošas melodijas. Jūs atceraties, ka kāds Skolotājs centās attīrīt Mācību, lai cilvēki vairāk zinātu un saprastu esību. Cits svētvāronis novēlēja, lai cilvēki vispirms izmanto visus miera līdzekļus. Tāpat tautu apvienotājs atzina, ka tikai vienotībā var uzplaukt miers.

Katrs, kas pūlējies miera labā, ir pieredzējis un izcietis daudz grūtumu. No kurienes tādas neizmērojamas grūtības, ja darbinieki tiekušies uz labo uz mieru? Bet katra evolūcijas kustība izsauc haosa piktumu. Šādas viesuļvētras var novērot ap katru tiekšanos uz labo. Bet nelikšu jums vilties, jo katrs miera darbinieks sacīs, ka viņa miera centieni ir viņa labākās atmiņas. Tie paliek ne tikai tautu vēstures hronikās, bet arī visu laikmetu dzīvē.

Vai tad nomierināšana ar skaņām nav visu kopējais sasniegums? Bet kādam bija jābūt pirmajam, lai norādītu uz šo līdzekli. Jau kopš sirmas senatnes ir dziedāts daudz dziesmu, bet vajadzēja mācīt saprast, kā tās pielietot nomierināšanai – tā pasaulē tika ieviesta jauna harmonija.

Tāpat uz visiem laikiem palikusi pavēle pielietot visus iespējamus miera līdzekļus. Varbūt cilvēki aizmirsuši, kas viņiem devis šo pavēli, bet tā iegājusi apziņā. Pareizi, jāpadomā, vai nav palicis vēl kāds miera līdzeklis, bet šis līdzeklis nedrīkst pazemot cilvēka cieņu. Jāsaprot gan Zemes, gan Pārzemes mērus. Tikai harmonijas gadījumā iespējams izprast miera skaistumu, citādi, pilnīgi nepārzinot cilvēka cieņu, iznāks nepievilcīga bezjēdzība.

Nepazīstot skaistumu nevar domāt par mieru. Tāpat tumsonībā netiks apzināta vienības izpratne. Bet tautas tomēr ar labu piemin Apvienotāju. Tā Mēs esam pūlējušies miera labā.

Domātājs daudz ieguldījis, jo Viņš uzdrīkstējās iztēloties miera valsti. Lai cilvēki to sauc par sapni, bet mēs zinām, ka sapnis ir Mūžības hieroglifs.

385.

Mēs pūlamies miera labā. Kādēļ gan Mūs maz iepriecina visi neskaitāmie miera jautājumiem veltītie iestādījumi? Tāpēc, ka tikai nedaudzi no tiem rūpējas par mieru nesavtīgi. Starp daudzajiem pasākumiem atrodamas apslēptas tieksmes, kas izrādīsies ļaunākas par karu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Tādos pamatjautājumos kā miers, vajag sevi pārbaudīt. Prast sevi pārbaudīt, nozīmē smelt jaunus spēkus un jaunu apziņu. Tad tiks saprasts patiesais miers, kurš ietver arī visas cilvēces dārgumu aizsardzību.

Bet pašai pārbaudei jānotiek pilnīgā uzticībā cilvēces augšupejas kustībai. Runāju par skaudību, - kad šis mūdzis naidos cilvēkus, viņi nespēs domāt par mieru. Cilvēki taču spējīgi apskaut visnegaidītākās lietas. Izbrīnīsities, kad ielūkosities cilvēku domāšanā. Viņiem var piederēt dārgumi un tomēr viņi atradīs iespēju apskaut kaimiņa vismazākās sekmes.

Nav iespējams domāt par mieru, neizskaužot netikumus, kuri kaitē pasaulei. Bet saku to tādēļ, lai atgādinātu, ka katra laba izpratne par mieru būs derīga visam izplatījumam. Kā mantru var atkārtot vārdu – miers, arī tas var nostiprināt harmoniskos centienus.

Bet bīstamies no pseidomiera, tas novedīs pie sairuma. Mūsu Mācība ir miera Mācība, bet patiesa miera.

“...stāšos sardzē, lai mūdzis nepārrāpo pār sliekšni.”

386.

Vai gan rupjības un nežēlības pilnie ir spējīgi spriest par mieru? Šādi miera apustuļi jānovēro viņu mājas ikdienā. Jāpaklausās kā tie spriež par savējām un svešām lietām. Jāiepazīst viņu joki un mēlnesība, lai atzītu, ka tie galīgi nepiemēroti pasaules mēroga lietās. Bet nevienam nerūp to ētiskais līmenis, kas izlemj veselu zemju likteņus. Nevienam nepadomā, ka no netīrā neradīsies tīrais.

387.

Kā cilvēka apziņā attēlojas miera jēdziens? Pamati ir maldīgi un kļūst par patvaļīgu virzienu apstiprinājumu. Kad Valdonis sacīja, ka Viņš nes pasaulei nevis mieru, bet šķēpu, tad neviens neizprata šo cildeno Patiesību. Šis šķēps ir gara šķīstīšana ar uguni! Vai gan bez trieciena iespējams izdarīt šķīstīšanu? Vai gan, neiznīcinot gruzus, iespējams šķīstīt tiekšanos? Vai gan bez gara traukšanās iespējams gūt sasniegumus? Tikai patību satriecošais šķēps pievērš garu augstākajai pasaulei. Tas, kas apmierinās ar maldīgo mieru, patiesi, sekmē pašiznīcināšanos. Tā Valdoņa pavēle lietot šķēpu ir šķīstīšanas veids.

388.

Daudzas mācības prasa atturēties no jebkuras nonāvēšanas. Protams, palika nepateikts, kā attiekties pret vismazāko neredzamo būtņu nonāvēšanu? Bija domāta, protams, iepriekšnodomāta ļaunprātīga nonāvēšana, citādi jau cilvēks ar katru elpas dvesmu kļūtu par slepkavu. Apziņa var pasacīt, kur ir robeža. Sirds spēj nojaust un pasargāt cilvēku no nonāvēšanas.

Pat nolauzto zariņu nonesīsim svētnīcā; citiem vārdiem sakot – pažēlosim. Tā pati izjūta uzvedinās izvairīties arī no nonāvēšanas.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

389.

Cik daudz gan cilvēcei jāpārcieš, iekams tā apjēgs vienības derīgumu. Visārdošākie spēki iedarbināti, lai aptumšotu apvienošanās dīglus. Katru apvienotāju personīgi apdraud briesmas. Katru miera nesēj nonievā. Katru darbinieku izsmej. Katru celtnieku dēvē par ārprātīgu. Tā ārdīšanas kalpi pūlas noslaucīt no Zemes vaiga Apgaismības karogu. Darbs naidīgumā neiespējams. Naida eksplozijās celtniecība nav domājama. Sadraudzība cīnās ar cilvēknīstību.

Paturēsim atmiņā šos senos Novēlējumus (Baušļus).

390.

Daudzi domā par visas pasaules mieru, bet pamēģiniet izrunāt šos vārdus un pret jums vērsīsies visnekaunīgākie un liekulīgākie uzbrukumi. Cilvēki pat baidās miera, jo viņu apziņa nespēj ietvert šo svētību. Bet tie, kas uzkrājuši apziņu, lai pastāvīgi atkārtotu par miera vārtu atvēršanu.

17.nodaļa: Apdraudētā planēta

391.

Tikai pats cilvēks, pazemojot un nododot brīvās gribas dievišķo dāvanu, pastāvīgi pārkāpj šo likumu un ar to dzen sevi un savu planētu neizsakāmās nelaimēs. Liels ir cilvēka iespaids uz visu viņam apkārt esošo, uz visiem kosmiskajiem apstākļiem un otrādi.

392.

Katram planētas plūsmas mirklim ir sevišķa nozīme. Starp citu, šo vienkāršo īstenību cilvēce neuztver. Cilvēce visiem spēkiem cenšas nepielaist, ka viss esošais atrodas nepārtrauktā kustībā. Pats šāda plūduma skaistums Bezrobežībā cilvēces iztēli nevaldzina.

Bet kā gan var apzināties evolūciju, ja apziņā nav pieņemta kustības sākotne? Bet tie, kuri dzirdējuši par planētu kustību, attiecībā uz sevi to pašu likumu neatzīst. Lai Zeme griežas, bet cilvēce domā par nekustību. Vai pie šādas disharmonijas ar esošo var gaidīt ātru pilnveidošanos?

Katras dienas dzīvē var pārliecināties, cik lielā mērā izglītotie cilvēki izrādās primitīvi, kad lieta skar viņu personību. Mēs visos savos mēģinājumos esam cietuši no cilvēciskās pretdarbības. Sevišķi pārsteidzoši, kad cilvēki, kas sevi uzskata par jaunā pārstāvjiem, izrādās bezcerīgi veci. Apliecinu, ka tikmēr, kamēr kosmiskā plūsma nav apzināta, nevar būt pareizas augšupejas.

Cilvēki dažreiz izdara lēcienus, kurus nosaka bailes vai aizspriedumi, vai arī visas patības kaislības, bet ar lēcieniem neiespējami virzīties, visā vajadzīga plānveidīga kustība. Tikai šādā zelta ceļā, kuram nav nekā kopēja ar zeltu var gūt sekmes.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Tāpat neaizmirsīsim, ka pie Mums apsveic sadarbību, bet dibinātu uz brīvās gribas. Liktenis nostiprinās tieši ar brīvo gribu. Kā cilvēkus pārliecināt arī par šo patiesību? Kad uzausīs atskarsme par Smalkās Pasaules realitāti, tad sāksies īstais progress.

393.

Visgrūtāk ir saskaņot cilvēku brīvās gribas plūsmas. Nav tādu kataklizmu, kuras vērstu cilvēces uzmanību uz viņu darījumu būtību. Atgādināsim, ka bijušo lielo kataklizmu laikā, palikušie iemītnieki nepūlējās padomāt par notikušā cēloņiem. Viņi uzskatīja sevi par kāda nežēlīga likteņa nevainīgiem upuriem. Viņi neuzlaboja apziņu un attīrīšanās vietā sāka jaunas bezprātīgas gribas cīņas.

Gribas strāvas trauksmaini saduras un nedisciplinētā domāšana pilda izplatījumu ar visārdošākām eksplozijām. Neļēgas, protams, atkal teiks, ka Mēs draudam un biedējam. Bet lai tie pievēršas vēstures lappusēm. Lai izseko cilvēku nelaimes. Nelaiimes rodas nevis no debesīm, bet no zemes perēkļiem. Cilvēki vajā paši savus glābējus, līdzīgi tam mūziķim, kurš pirms uzstāšanās sarāvis visas stīgas.

Kad atgādinām par dabīgām bezprāta un tumsonības sekām, tad nav iespējams izvairīties no apvainojumiem par cietsirdību.

Nav tādu Zemes vārdu, lai pietiekoši brīdinātu cilvēkus neiznīcināt sevi, neiznīcināt visu planētu, nepieņemt izplatījumu.

Lai nestu cilvēcei glābiņu zinot, cik ļoti viņa to noraidīs un krustā sitīs, vajadzīga gadsimtiem uzkrāta pacietība. Katru dienu un katru stundu Mūs kaut kur apmelo un atgrūž Palīdzīgo Roku.

Var iedomāties, kādas bezprāta gribas straumes applūcina katru labuma kustību! Kādēļ domāt par tālajiem naida hierofantiem, kad cilvēki paši, it kā cīnīdamies pret ļauno, palielina ļaunā maksimumu. Tāds ir Zemes stāvoklis. Nepateicīgie Zemes dēli steidz tuvināt katastrofu un katrs brīdinājums tiek uzņemts kā apvainojums. Tā pasaule uzzīmējusi patiesību par Golgatu.

394.

Kāpēc Zeme atrodas saspringšanas stāvoklī? Tāpēc, ka planētu stari nespēj izlauzties caur piesārņoto auru. Par ko pārvērtīsies cilvēks, ja pārtrauks sakarus ar augstāko apziņu un nogremdēsies zemajā nezināšanā? Sākot no planētas Radziem līdz mikrokosmam likums ir viens un tas pats. Pazaudējuši priekšstatu par dižajām pasaulēm, cilvēki aizgājuši no apziņas par tuvošanos pilnībai. Pasaules tapušas viņam par bezprātīgu sapni un savas pilnības sasniegšana kļuvusi par nevajadzīgu un bīstamu rotaļu. Kā vergi – dienas algādži, cilvēki cer vienīgi nobeigt ceļu.

395.

Kā iespējams sasniegt pilnveidošanās apziņu? Ne jau apstiprinot visa Kosmosa celtniecības beigas, ne jau noliedzot augstāko pasauli un planētas mijattiecības, ne jau atzīstot domu par izplatījuma sastingumu.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Cilvēce ir pārkāpusi sadarbības likumu un cilvēce izpērk šo pārkāpumu. Ikviens Valdonis ir nesis planētai zaudēto līdzsvaru, bet cilvēces gars tik ļoti antagonisma jūtu piesūcies, ka nespēj aizsniegt Valdoņa norādīto uzdevumu. Tāpēc cilvēce attīstās briesmīgās pretrunās; un viņi apdzēsīs domāšanu, kas ir Gaismas – kā Pasaules Mātes – noliegsmes sadragāta.

396.

Pasaule klāta cilvēku netikumumu un radīto seku vātīm. Nav saskaitāmas cilvēka gara slimības, kas saindē planētu. Viena no lielākajām sērgām ir nepatiesīgums. Kad pasaule iet bojā, tad ziepju burbuļi neglābs. Kad jārikojas, lai aizstāvētu varenos apstiprinājumus, kā piemēram, Valdoņu Karogu, tad nepiederas līdzināties kareivjiem, kas aizsargājas ar papīra vairogu. Taisnību sakot, ir jāizsaka atzinība tumšajiem viņu ātrās rīcības un tālredzības dēļ, jo katra diena ir salīdzināma ar katru Mūžības Dienu. Tāpēc Pasaules sagraušanas un pārkārtošanas dienās ir tik svarīgi nostiprināt īstenās celtniecības sākotnes. Tāpēc katrs izkropļojuma defekts līdzināsies triecienam vairogā. Patiešām, mazdūšība un patība ir izkropļojuma brāļi. Melīgums kļūst par paradumu, un patība uzrāda savas graužošās sekas. Tāpēc, kad Pasaule brūk, vajag padomāt par to, kā likvidēt visus izkropļojumus.

397.

Planētas stāvoklis kļūst ļaunāks cilvēces apziņas dēļ. Gara spēki tiek izšķiesti ārdīšanā. Mazdūšīgās bailes no visiem jēdzieniem, kas neatbilst pašreizējai apziņai, novedīs cilvēci pie tās robežas, kur sākas sabrukums. Ja cilvēce attīrīs savu domāšanu, tad gara spēki var izvest cilvēci no strupceļa. Katrs cildens princips ir tā sākotne, kas paceļ garu. Augstāku principu meklēšana ir pirmais uzdevums. Pasaules būtību iezīmē ugunīgie principi. Tāpēc tieksmei uz Augstāko jābūt visnepieciešamākajai parādībai. Cilvēcei vajag padomāt par savu rīcību pārveidošanu.

Izpirkuma karma tuvojas. Katra traukšanās jāvirza uz Gaismas Avotu. Ceļā uz Ugunīgo Pasauli pierādīsim varoņdarbu, apzinoties cildeno darbībā.

398.

Jau redzat, ka vienā pašā viesuļvētrā iet bojā tūkstošiem ļaužu. Draudošas vētras, vai gan tās nepiespiedīs cilvēci padomāt, no kurienes tāda nelīdzsvarotība, ka ne vien orkāni, zemes trīces, bet arī ūdensplūdi var sasniegt augstākos apmērus? Patiesi, sacīs, ka jau miljoniem ļaužu gājuši bojā. Bet apziņa turpina pasliktināties. Būtu taisnīgi pajautāt cilvēcei, par cik desmitiem miljonu upuru apmērā tā vērtē apziņas pārmaiņu?

399.

Zemestrīces, izvirdumi, vētras, miglas, dziļumi kļūst sekli, iestājas klimata traucējumi, epidēmijas, nabadzība, kari, sacelšanās, neticība, nodevība – kādas bargā laika pazīmes vēl gaida cilvēce?! Nav vajadzīgi pravieši, pats nenozīmīgākais pārrakstītājs var pateikt, ka vēl nekad nav saradies vienkopus tik daudz drausmīgu Zemes sairšanas pazīmju. Bet ausis ir kurlas un acis aptumšotas! Nav bijis vēl tādas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

sairuma stundas, kā šis planētas gads! Kā bruģējas ceļš uguns viļņu vajadzībām un kā aizrāpjas savu laiku pārdzīvojušie necilvēki, nevēlēdamies apjēgt notiekošā vērtību. Patiesi, Pasaule balstās uz Magnetiem, nemanāmiem, kā gaiss un izplatījuma liesma, un tikpat nepieciešamiem kā Gaisma. Mūsu manifestēšanai vajadzīgie, Mūsu dotie Magneti, ir kā vētras svaidīta kuģa enkurs.

400.

Cilvēce iestigus pagātnes paliekās, vecajā domāšanā, un neizprot apstiprinātās Esības jēgu. Tādēļ nomaināi pakļauto tautu gars gruzd aizejošās enerģijās, kā piemēram svētulībā, māņticībā. Šīs trūdēšanas cēlonis – baznīca, kura sēj briesmas, ir nepieļaujama! Valsts, kas operē ar nodevības paņēmieniem, nevar pastāvēt. Tā tad gara atdzimšanai ir jānovērš šīs briesmas, kas aprij planētu. Tāpēc vienīgi Hierarhijas ķēde spēj atjaunot cilvēcisko seju. Tā tiek celts jauns apliecinājums ar mūžīgās Hierarhijas palīdzību.

401.

Cilvēce tik ļoti sagraūsusi Esamības magnetu, ka jāierosina jaunas dzīves celtniecība. Tikai šādā veidā iespējams izvairīties no tām strāvām, kas tagad tik ļoti aprij cilvēci.

402.

Planētu jau vairākkārt apdraudējušas komētas. Bet pat atmosfēras spriegumā cilvēki nenojauta neko neparastu. Bija atsevišķas personas, kas saprata, kādā spriegumā ir atmosfēra, bet lielākais vairums nenovēroja gluži nekā. Varētu izdarīt interesantus eksperimentus, lai novērotu, kādā mērā cilvēcē atbalsojas zināmi notikumi. Var atzīmēt, ka pat acīmredzami pasaules notikumi nenonāk līdz apziņai. Cēlonis ir tas, ka cilvēki grib redzēt pēc sava prāta un neļauj savai apziņai izpausties taisnīgi. Šādi cilvēki sadarbībai nederīgi.

403.

Cilvēku celtniecībai vajadzīgi stipri balsti. Tai stāvoklī, kādā celtniecība atrodas patlaban, Pasauli sagaida vienīgi sabrukums. Visi Kosmiskie Pārkārtojumi prasa augstākus pamatus, jo radošā spirāle gūst apstiprinājumu augšupejā. Tikai cilvēces pamati atrodas intensīva sabrukuma stāvoklī. Visi Kosmiskie procesi uzrāda transmutāciju uz augstāko, bet cilvēciskā griba iestigus strupceļā, jo patības loks ievāc savu ražu. Tālab cilvēce neīsteno Kosmisko uguni un evolūcijas vietā iznāk involūcija.

404.

Cilvēce aizliedz kosmiskajiem spēkiem iekļūt planētas orbitā. Kosmiskais Magnets pievelk katru kosmisko enerģiju, bet uztvere atkarājas no cilvēces. Tikai apziņa spēj ierosināt jaunradi. Tāpēc, kad cilvēces gars vēl atrodas noliegsmes pakāpē, Kosma spēki nespēj izpausties. Tikai cilvēka apziņa ierosina jaunradi. Tikai gara jaunrade sakāpina visas kosmiskās iespējamības un sirds sviras nostiprina gara ievirzi. Kosmiskajai pievilksmei atbilstīgā apziņa izveido psihodzīves formas. Tiekšanās

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

apzināties atbildes vibrāciju norāda uz gara atbildību. Tikai neizbīstoties Bezrobežības priekšā, gars apzinās esamības būtību.

405.

Ja apziņa stāv uz vietas, tā līdzinās akmens stāvoklim. Tādā stāvoklī cilvēki līdzinās stulbeņiem. Šie stulbeņi veicina planētas bojā eju. Visos ceļos sastopami šie gara stulbeņi. Vadoties no acīmredzamības varētu liecināt it kā par dzīvību, bet ne jau dzīvība rosās šajos gara stulbeņos - patiesībā nāve un trūdēšana. Kurš gan atzīs, ka tāds sastingums spējīgs dot planētai vajadzīgo līdzsvaru! Patiesi, gara stulbeņi izraisa katastrofas un kataklizmas. Sastingums inficē atmosfēru tāpat kā visbriesmīgākā epidēmija. Tāpēc vajag attīrīt izplatījumu un katru gara izpausmi. Vienīgi tīrīšana palīdzēs glābt planētu. Reti kad ugunīgais Gara Šķēpa Nesējs tiek saprasts. Bet "Tuksneša Lauva", Saules Gars iet pa varenās Gaismas taku un ar Viņu ejam Mēs.

406.

Tumsā trauc sarga balss uz Torni, kur nomodā Valdonis. Nevar pildīt dienestu sardze, ja tā nenojautīs Valdoni. Un pasaules sabrukums ir tikai Hierarhijas likuma pārkāpšanas sekas. Pārkāpums pret Hierarhiju ir visas cēlonības, visu likumīgo seku sadragājums.

407.

Varenais Celtnieks ceļ mūžīgi. Ir neprātīgi domāt, ka dažas Pasaules Ēkas daļas ir nobeigtas un atrodas kaut kādā stāvoklī. Par kādu – evolūciju – daudz runā, bet īstenībā par šo procesu nav ne mazākās jēgas. Daudz ir prātots par sabiedrības uzbūvi, bet vienmēr ar priekšnoteikumu, ka šī cilvēku sabiedrība dzīvo kaut kādā nekustīgumā un nobeigtībā. Ūdensplūdu un ledus perioda vēsturi ieskata gandrīz vai par kaut ko simbolisku. Par Atlantīdi nebija pieņemts pat runāt, neskatoties uz Grieķu rakstniekiem. Redzams, ka cilvēku apziņa izvairās no visa, kas apdraud tās nodibināto labklājību. Tāpat arī evolūcijas jēdziens pats par sevi kļūst abstrakcija, un ne drusku nesatrauc akmens sirds apziņu. Bet vai gan ikviena debesu mala nerosina domu par mūžīgo kustību? Vienīgi šajos evolutīvajos jēdzienos iespējams pieņemt zemes ceļa skaistumu kā mājokļus augšupejai. Pats ceļa īsums lai nemulsina; gluži pretēji, lai ielīksmo kā saules apgriezies. Nepieciešami steidzīgi paskaidrot, cik nerimstoša ir evolūcija Pasaules Celtnieka rokās. Vajag nojaust, ka planēta atrodas izplatījumā; kā jūrnieki zina, ka zem kuģa dibena pats varenais okeāns. Jūrnieki, kas pirmoreiz dodas jūrā, ļoti bīstas šās bezdibena izjūtas, bet īstenība un pieredze pieradina pie šādas patiesības. Uz tāda paša kuģa atrodas katrs planētas iemītnieks, zem viņa bezdibenis. Jūrnieki nevar pilnībā paļauties kuģim un zinātnes aprēķiniem; ja to varētu, tad nebūtu kuģu avāriju. Astronomija pazīst ne daudz debesu ķermeņu; bet tai nav zināmi komētu izejas punkti un tā negaida gigantiskos meteorus, bet tikai dara zināmu ļaudīm viņu acīmredzamo parādīšanos. Veselu pasaulu bojā eju dažreiz pamana, bet biežāk tas notiek nepamanīti. Astronomija ir naktssargs! Bet cik daudz notikumu norisinās dienā! Tāpēc spējām novērot tikai kādu pusi acīmredzamības. Cik daudzi pārsteigumi glabājas slepenībā snaudošajai sirdij!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

408.

Kosmiskā pulsācija vada visas dzīvības izpausmes. Nepievienošanās pulsācijas ritmam iedarbojas kā novirzes tieksme. Kosmiskā pulsācija vada enerģiju izveidošanos un viņu nomaiņu. Kosmiskā pulsācija vada tautu likteņus un nosaka planētas likteni. Kosmiskā pulsācija norāda ceļu evolūcijai un paredz nomaiņu termiņus. Nomagnetizētā spirāle izpaužas kā kosmiskās uguns strūklas. Nelīdzsvarotības parādība izriet no izplatījuma uguns. Kad spirāle savā kustībā saduras ar pretestību, tad kosmiskā pulsācija tiek traucēta. Cik ļoti gan cilvēce nevis ar īsteno augšupeju, bet ar savu šķietamo virzīšanos uz evolūciju, traucē kosmisko pulsāciju! Kosmiskā pulsācija jaunrada, kā sprieguma pilna spirāle. Vai gan iespējams sagaidīt evolūcijas progresu, kad parādības tik ļoti neatbilstīgas! Tikai tīrās uguns piesātinātā doma radīs sprieguma pilnu spirāli. Jo doma taču ir gara un darbības grauds. Darbs, kas progresē līdz ar Kosmosa pulsāciju, tiek apstiprināts kā augšupeja evolūcijā.

409.

Visgrūtāk ir cilvēcei pieņemt Kosmiskā Magneta likumu, jo garam grūti pierast pasaules enerģijas gaitai. Gara svārstības izveido īpatnas sliedes un kosmiskās traukšanās vietā, gars izveido tikai parasto lappusi.

Kad cilvēku pievelk Kosmiskais Magnets, tad visi pasaules likumi apstiprina gara uzdevumu. Tāpēc pievienošanās Kosmiskajam Magnetam atbrīvo garu no šaurā 'ego' izpratnes. Tā Kosmiskā Magneta iekustinātais aplis pamato dzīvi uz Vispārības Labuma principa. Tā augstākā tiekšanās tuvina pasaules enerģijai. Tāpēc personīgo iekārību tieksmes netuvina pasaules enerģijai. Tikai Kosmiskā Magneta apzināšanās atklās ceļu uz Bezrobežību!

410.

Saspringtība Kosmosā ievirzīta jaunu kombināciju radīšanai. Gara saspringtība pievērsta jaunu pakāpju izveidošanai. Tikai tie, kas pieslējušies Mums, pazīst radošā darba sprieguma spēku. Kā migla neizpratnes drumsklas ietīstījušas cilvēcisko saprātu, tāpēc cilvēce grauj planētu. Un tomēr būtība ir neierobežota un tajā ietverta visa saspringtība. Tādējādi cilvēce var tiekties kāpināt spriegumu.

411.

Cilvēki dzīves vērtīgumu nav atzinuši, bet dzīve tomēr ir brīnišķīga un neierobežotas ir gara pacelšanas iespējamības. Cilvēcei netiek skatīties nākotnes tālēs un apziņa knosās tiešā tuvuma putekļos. Iekams cilvēce neiemācīsies raudzīties tālēs, nebūs iespējams samazināt cilvēciskās ciešanas. Grūtības, ar kādām cilvēce asimilē izplatījuma ugunis, stipri aizkavē termiņus.

412.

Tie rekordī, kas pilda izplatījumu, neietilpst pašreizējā celtniecībā. Cilvēka prāts tik ļoti attālinājies no augstākajiem rekordiem. Cilvēks slāpst pēc ilūzijām un arvien

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

vairāk un vairāk attālinās no īstenības. No visiem varenajiem likumiem un principiem palikušas tikai izkropļotas druskas, kuras ir tumšojušas apziņas. Kas gan palicis pāri no visiem ugunīgajiem Nolikumiem? Saprāts nav pakļāvis sev Visumu, bet ir iestidzis paša radīto formu šausmās. Tāpēc tik grūti apvienot divu pasaļu apziņas.

Ugunīgās enerģijas klauvējas, un visās nozarēs ir paredzētas jaunas jaunrades formas. Bet jebkurš svētīgs norādījums, kas tiek dots Pasaļu apvienošanai, paliek neievērots. Viesuļi, kas apņēmu cilvēci, aizrauj visas radošās ugunis.

Izlādēšanās sprādzieni, kas eksplodē ap Zemi, ir šausmu avots. Mēs bargi brīdinām tautas, jo tām tautām, kuras saņēmušas patiesās zināšanas dzirkstis, jānes atbildība par saviem nodarījumiem.

413.

Ir novērojams, ka Smalkā Pasaule tuvojas Zemes pasaulei. Pat ugunīgie sūtījumi neapiet Zemi, bet cilvēku apziņa no šo parādību pieņemšanas stāv tālāk kā jebkad. Vārds gan tiek izrunāts, bet apziņa klusē. Nav pat satraukuma, kā tas piederētos varenu notikumu priekšā. Apziņas sastingums ir satricinošs! Jāsaprot, cik pakāpeniski iespējams dot Mācības turpinājumu! Gatavība pielietot Mācību dzīvē novērojama tikai retos gadījumos. Bet ugunīgās izpausmes negaida. Cilvēku apziņu neīstenotas tās ieplūst bīstamās gultnēs.

Mēs vēlētos, lai notiekošais spētu cilvēkus atturēt no neprāta. Planētas runā asiņainiem stariem, bet arī šī sensenā zinātne ārdītāju rokās kļuvusi nedzīva. Zem neprāta un tumsonības viļņiem cieš godājami prāti. Vieglprātība neiet solī ar zinātnes atklājumiem. Protams, katrs pats sev gatavo bezdibeni, bet neprātīgajiem nav tiesības raut sev līdzī vērtīgos. Jau tā smaga ir spīdekļu pēdējā konstelācija. Vajag piesardzīgi izturēties pret ugunīgiem spēkiem.

414.

Zemes uguns vieglāk iznīcina saplaisājušu koku, nekā veselu, stipru stumbru, tas pats notiek arī visos Ugunīgās Pasaules tuvošanās gadījumos. Ja brīdinu par visādu plaisu kaitīgumu, tad paredzu, ka vajag izsargāt cilvēci no neprāta. Pašas plaisas jau it kā pievelk un iesūc zemāko liesmu. Vajag piesargāties no visām sērgām, un sirds sāpes aprims.

415.

Ļoti liels karstums nav tikai fiziskais siltums, bet gan ķīmisms, kas, vēstījot Ugunīgo Laikmetu, jau sabiezējis virs planētas. Cilvēki neņem vērā šādas zīmes, bet viņi, vispirmām kārtām, varētu paši uzlabot stāvokli. Niknums ir smaga ķīmisma kondensators. Cilvēki negrib ticēt, ka viņu iekšējai laboratorijai ir kosmiska nozīme. Cilvēki prāto par visādām nederīgām lietām, bet nevēlas padomāt par savu nozīmi un par savu atbildību. Protams, ķīmiskais karstums pagaidām vēl ir īslaicīgs un to nomainīs aukstums. Var iedomāties, ko cilvēki sev gatavo pēc gadsimta ceturkšņa! Ir laiks vēl padomāt un atveseļot atmosfēru.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

416.

Jautās – ar ko tagad uz Zemes varam kalpot vislietderīgāk? Vajag atveseļot Zemi. Vajag ar visādiem pasākumiem realizēt pasaules atveseļošanas uzdevumu. Vajag padomāt par to, ka cilvēki nesaudzīgi iznīcina Zemes krājumus. Viņi gatavi saindēt zemi un gaisu; viņi iznīcinājuši mežus, šos Prānas uztvērējus; viņi samazinājuši dzīvnieku skaitu, aizmirsdami, ka dzīvnieku enerģija baro zemi. Viņi iedomājušies, ka neizpētītie ķīmiskie sastāvi spēj atvietot Prānu un Zemes emanācijas. Viņi izšķiež zemes dzīles, aizmirsdami, ka jāievēro līdzsvars. Viņi nedomā par Atlantīdas bojā ejas cēloņiem. Viņi nedomā, ka ķīmiskie sastāvi jāpārbauda gadu simta laikā, jo viena paaudze vēl neuzrādīs evolūciju vai involūciju. Cilvēki grib aprēķināt rases un apakšrases, bet pati vienkāršākā planētas sagraušanas kalkulācija aprēķinos neietilpst. Domā - kaut kā aiz žēlsirdības laika apstākļi noskaidrosies un tauta kļūs bagāta! Bet atveseļošanas jautājums aprēķinos neietilpst. Tāpēc iemīļosim visus radījumus.

417.

Veltīgi domāt, ka indīgās gāzes nonāvē tikai Zemes dzīvību, gāzu nāvēģā elpa daudz bīstamāka, jo tā bojā atmosfēras slāņus, citiem vārdiem sakot, aiztur Spīdekļu ķīmismu. Gāzes kaitīgas ne vien dzīvībai, bet tās spēj traucēt arī planētas līdzsvaru. Protams, ja pat argala gāze kaitīga intelektam, ko gan tad sacīt par visiem fabriku atkritumiem, un, protams, par kara gāzēm? Pēdējais izgudrojums ir cilvēknīšanas vainags. Nevar dzimt veselīga paaudze, ja dzīves pamatā ļaunums.

418.

Tautas domā Agni trūkumu aizpildīt ar rupju patvarību, bet nekāds rupjš un zems spēks neiededzinās Gaismas Uguni. Novērojama nebijusi cietsirdība un tajā pašā laikā arī Agni panīkums cilvēku sirdīs. Vai gan nav acīmredzams, ka nekāds spēks nepalīdzēs atrast psihisko enerģiju? Gluži otrādi, katra patvarība, tiklab personiskā, kā arī nacionālā, attālina cilvēku no iespējas atrast psihisko enerģiju. Tātad cilvēki nevis steidzīgi sadarbojas lai atrastu Agni, bet izlieto spēku planētas ārdīšanai. Bēdīgi un necienīgi!!

Lai neprasa manu parādīšanos tur, kur kūsā naidis un neizpratne! Pie Mums ir Lielā Sardze!

419.

Gaismas dzēsēji – sevišķi tumšo spēku kalpi, kas nodarbojas ar uguņu dzēšanu Smalkajā Pasaulē. Jo spēcīgāks tumsas spiediens, jo rosīgāk tie iznīcina ikvienu gaišu punktu. Mēs nepazīstam tumšāku laiku Smalkajā Pasaulē. Visi māņu Olimpi nogrimuši krēslā. Bet tagad nav laika tiem piegriezt vērību, tagad degpunktā Zemes plāns. Pasaules stāvoklis līdzīgs jūrai vētrā.

420.

Cilvēku uzkrājumi izveido tīklu, kas cilvēci ievīsta noliegsmēs. Noliegsmju radītais tīkls plešas kā necaurīdīga sega. Un šajā tīklā ieurbjas tāpatīgu sfēru bultas. Tādējādi

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

izveidojas planētu ieskaujošās sfēras. Kosmosa jaunrade tik ļoti atkarīga no tāpatīgo enerģiju pievilksmes, ka visus veidojumus apstiprina pievilksmes likums. Gaismas likums ir tik varens, ka staru transmutācija sasprindzina vajadzīgās strāvas. Tāpēc Gaisma absorbē tumsu un tīklu, kas apņēmis planētu spēj retināt staru strāvu. Staru trieciens pa tumšo segu ir Kosma ritms. Šis ritms izveido evolūcijas pakāpes. Tā pasaulē apstiprināta pārkārtošana un kosmiskā enerģija tiecas iekļūt pasaules ritmā.

421.

Pareizs ir spriedums par uzmācīgu viņu briesmām mūsu atmosfēras zemākajos slāņos. Vienpusīga apziņa var izsaukt nebijušu katastrofu. Staru un skaņu viņu saduršanās var radīt smagas smadzeņu parādības. Kurp gan lai virzās apziņa? Protams, reālajā Bezrobežībā. Tātad ir laiks no rupjajiem matērijas slāņiem pāriet uz vissmalkākās enerģijas pētīšanu.

422.

Planētas spriegums laiž cauri strāvas, atbilstīgas atmosfērai, kas ieskauj Zemi. Strāvas, kas eksistē Zemes tuvumā, bojā izplatījuma sūtījumus, tādejādi spēks uzņem sevī visbūtiskāko spēku. Šo sfēru pievilksme bāzējas viņu būtībā. Šādi izplatījuma plankumi rodas kā vētras un mākoņi. Sfēru emanācijas rada cilvēku producējumi, šo producējumu strāvas rada savas formas un cilvēce neizprot, kā izceļas Zemes sodība. Sfēru likums ir negrozāms; un radošais process ir augstākais impulss. Tāpēc zemākajai sfērai nav pieejama augstākās sfēras pievilksme. Enerģijas, kas spēj saskarties ar garu, kurā iemīt smalkās enerģijas, dos cilvēcei uguns spēku. Sintēzes nesējs dos planētai iespēju realizēt smalkās enerģijas. Ir sākuši darboties kosmiskie stari, kas nes cilvēcei uguns apstiprinājumu. Tik bezrobežīgi rada izplatījums.

423.

Kosmisko spēku – kā līdzdarbības faktora – iemantošana tuvina mūs atomistiskās enerģijas avotam. Mūsu zinātne ir spējīga sasniegt enerģijas sprieguma kāpinājumu, ja vien notiks apziņas eksplozija. Daudz ko ir iespējams iegūt no komplicētajām kosmiskajām kombinācijām. Zemes priekšstati tiek ietērpti vienmuļībā vai aizspriedumos. Iesaistoties Bezrobežībā un visā enerģijas krāšņumā, topiet par tās daļu. Mēs nenogurdami atkal un atkal atkārtosim par Bezrobežības enerģiju.

Kad cilvēce izpratīs Fohata dzirksteles un atzīs vēl nesaistītās matērijas neskaitāmās manifestācijas, tad rādīsim jaunu formu. Puse no kosmisko spēku parādībām gaida Mūžībā, lai izpaustos cilvēces labā. Kādēļ gan neizmantojot visus radioaktīvos spēkus un visas tās staru miljardu radiācijas!

Kas mūsu planētai vēl iegūstams no Pirmavota, tas ir jau izteikts ar Bezrobežības jēdzienu. Mūsu planēta ir kosmisko ugunu īpašībām piesātināta un caurstrāvota, un cilvēks, kā mags, pēc sava prāta spēj virzīt savu magnetisko spēku, spēj izpaust izplatījumā savu tiekšanos, kāpinot savas psihiskās enerģijas spriegumu. Skaidrā doma dod sūtījumam strāvu. Mēs nerunājam par maģiju un formulām, bet vēlamies pievērst jūsu garu bezgalīgajām iespējamībām. Jūsu pašu izpausmju noniecinājumu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

vienīgi rada jūsu ieskats, ka viss ir ilūzija. Kosmogonija un astroķīmija ir tikpat atzīstamas, kā ģeogrāfija un vēsture. Ja jūs zinātu to, ko ir redzējuši Valdoņi, jums sāktu rasties jēga par visu nesaistīto matēriju. Nevis tempļa noslēpums, bet Bezrobežības Sakraments!

424.

Atklājot jaunas enerģijas jābūt ļoti piesardzīgiem. Izsauktās enerģijas riņķo izplatījumā. Nav zināmas šo enerģiju izplatības robežas, bet var notikt izplatījuma pārslodze. Varmācīgi izsauktās enerģijas var radīt kataklizmu briesmas. Jau zināmi šādi cilvēces neiegrožotas alkatības izsaukto kataklizmu piemēri. Neiespējami norādīt, kad var iestāties izplatījuma pārslodze, bet var paredzēt šādu briesmu palielināšanos.

Starpplanētārās strāvas var būt ārkārtīgi smagas, bet ne tajās slēpjas briesmas. Izplatījuma strāvas nav bez līdzsvara, bet brīvās gribas neprāts var uzlaist rijīgus briesmoņus un tad līdzsvars zudīs. Cilvēki var lepoties, ka viņu varā ir spēja izjaukt planētas līdzsvaru. Viņi var izsaukt tādas rijīgas enerģijas, ka var pieaugt izplatījuma tukšumi.

Cilvēki kāpina enerģijas spriegumu nerēķinoties ar to, ka katram sākumam ir gals. Lielgabalu kanonāde var izsaukt lietu, bet tā būs viena no visprimitīvākajām iedarbībām. Cilvēki ievēro, ka radioviļņi var radīt atmosfēras sajukumu, un tomēr aparātu skaits pieaug neierobežoti. Fabrikantiem nav nekādas daļas gar to, kādas slimības viņi rada. Tiek atzīmēts gļotādu iekaisums, tāpat ļaundabīgi audzēji, bet cēloņos cilvēce nevaino savu patvaļu. Viņa nedomā, ka parādīsies jauni upuri, kuri samaksās ar savām dzīvībām.

Var droši sacīt, ka katru Mūsu brīdinājumu sagaidīs ar izsmieklu. Nejēgas mēdz būt dažādi: vieni anafalbetisma dēļ, otri – zinātniskuma dēļ. Otrie ļoti bīstami, jo neatzīst iebildumus. Ar viņiem par pārzemīgo nav iespējams runāt, bet viņiem vajadzētu zināt, ka viens vienīgs piliens pārpilda trauku.

D. rūpējās, lai skolnieki prastu tautai pastāstīt par bijušām kataklizmām.

425.

Sevišķi tagad, uz Kali Jugas sliekšņa, mums visiem jāsaprot, ka pati gaišā nākotne ir iespējama, bet vienīgi ļaužu ļaunums var likt šķēršļus paātrinātai gaišās ēras atnākšanai.

Jautās – kā var savienot pašas planētas briesmu apdraudēto eksistenci ar gaišās ēras iespējamību? Ļaudīm tiek dota pilna iespējamība ieiet laimīgajā lielo atklājumu ērā. Bet ja brīvā griba tos atturēs no jaunas pavirzīšanās uz priekšu, viņi var izsaukt jebkura izmēra katastrofu. Tā cilvēki nevar žēloties, ka viņiem nebūtu lemts skaisto liktenis. Vienīgi ļaunā griba var tautas novest planetārās kataklizmās. Neiespējami nomērīt brīvo, neskaitāmu iespējamību pilno izvēli, bet ļaudis par visu mazāk domā KĀ likt lietā doto brīvību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

Mēs novērojam apbrīnojamus domāšanas kontrastus. Sanāk zinātnieki, lai celtu nākotni un nepamana pār sevi paceltās mežoņu milnas. Tā Mūsu Mītne nepārtraukti sūta brīdinājumus, bet ļaudis, nevēlēdamies ievērot briesmas, tikai atgaiņājas no tiem. Sak' lai nu glābj vien kāds, mūs, neprātīgos, bet tik neaiztiec mūsu iluzionāros veidojumus!

Nav viegli tagad, jo ļaudis neņem vērā ārdīšanu un karus, kas izsauc sajukumu Smalkajā Pasaulē.

426.

Es apgalvoju, ka cilvēces neprāts ved viņu pretim tādām antagonisma sablīvējumam, kurš kā eksplozija sagrūs pār to. Jūs esat pareizi uztvēruši bargo lappusi, kas tuvojas. Liela reorganizācija! Svari tagad mainās. Kosmā valda visgigantiskākais līdzsvars. Balansa spēku nostiprina saharmonizētā psihodzīve. Jo vairāk maldu, jo vairāk apskaidrības; un domāšanai pagrimstot, kāpinās sūtīto garu traukšanās. Varens ir Līdzsvara Likums.

427.

Kad spēku iedarbība pastiprināsies, tad cilvēce uzrādīs paniskas bailes un haotisku rīcību. Pavairošies smagas slimības.

428.

Bieži dzirdat vaimanas, nopūtas – kāpēc ir spitālība, kāpēc nelaimes, kāpēc skaistumu aptumšo greizi smīni? Nabaga cilvēce, Mēs visas likstas uzskatām par jūsu pašu radītām. Evolūcijai nav vajadzīgs tik daudz kavēkļu. Augšupejas kāpnēm nav vajadzīgs tik daudz lieku pakāpienu. Mūsu vairogam nav vajadzīga jūsu atzīšana, bet jums vajadzīgs Mūsu vairogs!

429.

Cilvēki paši savairojuši slimības un uzsūta tās saviem tuviniekiem. Tie lūko saindēt izplatījumu, bet vienīgi paši spētu uzsākt tīrīšanas ceļu. Varmācīga profilakse nespēj pilnīgi palīdzēt, ir nepieciešama vispārīga apzinīga sadarbība. Spaidi spēš no simtiem tūkstošiem slimo glābt tikai niecīgu daļu. Planētas atveseļošanās ir visas cilvēces rokās. Vispirms jāsaprot, ka cilvēks dara veselu ne tik vien sevi, bet arī visus apkārtējos. Šādā apziņā slēpsies īstā cilvēkmīlestība. Tādas jūtas nevar izraisīt ar pavēli, tām jāizriet patstāvīgi no sirds dziļumiem.

Lai neprātīgie nebrīnās, ka Mēs pievēršam tik daudz uzmanības atveseļošanās lietai. Nedrīkst būt egoists un domāt vienīgi par sevi. Mums vajag ir domās ir darbos rūpēties par labākiem Zemes apstākļiem. Neaizsegsimies ar hitona krokām, kad nepieciešami sasprindzēt visu modrību un labvēlību attiecībā uz cilvēci.

430.

Cilvēces neziņa pievelk atbilstīgas kosmiskas parādības, kuras skan tumsonības tonī. Neziņa cilvēcei uzvedina uz domām, ka kosmiskais apvārsnis ietverts šauras planētas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

apjomā. Cilvēces skolotājs – neziņa, iesāk un nobeidz ar planētu, bet saprāts norāda, ka iesaistot kosmosu šaurās robežās, šī pieņemtā formula izraisīs katastrofu. Gaidot beigas cilvēka apziņa saņem nebeidzamas sodības un brīnās par šādām nelaimēm.

Iesaistoties kosmiskās straumes plūsmā, vai nav lietderīgāk atzīt, ka nebeidzamajām sodībām ir savs pretmets Bezrobežība. Es saku – Bezrobežība uzņems tās kosmiskās straumes strūkļas, kuras apzinīgi apgājušas ar likumu cilvēka apziņai. Atkarājas no cilvēka, vai nu iet līdz ar kosmisko plānu, vai palikt aiz apziņas loka. Bezrobežība katram ceļ augšupejas kāpnes.

431.

It visā ir izvēles brīvība. Nekāda patvarība nedrīkst pārtraukt ceļu, bet ir atļauts garajā ceļā dot katram gaismekli. Tikai apgaismība var piešķirt izvēles brīvībai jēgu, tāpēc apgaismība ir esamības apstiprinājums. Katrai skolai jau no mazotnes jāattīsta kulturālums, saistot īstenību ar nolemtā būtību. Tikai tā mēs iespējam saistīt mūsu esamību ar pilnveidošanos. Izvēles brīvība, izglītība, sevis pilnveidošana ir Uguns Ceļš. Tikai ugunīgas būtnes spēj patstāvīgi nojaust šos augšupejas balstus. Bet visi ir jāievada pa šiem vārtiem, citādi, no kurienes gan celtos postošie satraukumi, kuri kopā ar stihiju haosu liek drebēt planētai? Tā cilvēku neapvaldītais sajukums pievienojas stihiskajam satraukumam. Ieskatu, ka vajag atkārtoti uzsvart par sajukumu, kas iznīcina visus evolūcijas iedīgļus.

432.

Cilvēki brīnās par noziegumu daudzumu, bet aizmirst nesalīdzināmi lielāku skaitu nekad neatklāto ļaundarbību. Pārņem šausmas iedomājoties par neskaitāmiem noziegumiem domās, kas nav ar likumu formulēti, bet tie posta cilvēku un visas planētas dzīvi. Vajag dažreiz padomāt, cik lielā mērā samazinās planētas auglība, neraugoties uz visiem, dažkārt valdību pielietotajiem mākslīgajiem līdzekļiem. Var iestādīt koku birstalu un tai pašā laikā saindēt un iznīcināt veselus mežus. Cilvēki apbrīno pirmatnējo mežu milzeņu atliekas, bet nepadomā, - vai daudz gan šādu milzeņu izaug arī tagad? Cilvēki noplēš planētas neskarto segu un brīnās par smiltāju vairošanos. Var uzskaitīt visas sugas kas apdzīvo planētu, un brīnīties, cik maz šīs sugas pilnveidojas. Neuzskaitīsim dažus dīvainus krustojumus, kas, kā tūska, spēj uzpūst dažus sakņaugus.

Šādi mēģinājumi neiespaido planētas vispārējo stāvokli.

433.

Paši cilvēki, pat bez Mūsu liecinājuma, pamanījuši dažu kontinentu grimšanu. Bet – tās pašas gara tumsonības dēļ – nekas netiek ņemts vērā.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

434.

U. redzēja melno lādiņu eksplozijas. Ko tas nozīmē? Vai šādi redzējumi jāsaprot kā kaut ko simbolisku, vai kā reālu lādiņu parādību? Par nožēlošanu jāatzīst arī šādu nāvējošu lādiņu eksistenci Smalkajā Pasaulē. Tiem līdzī izplatās indīga gāze, kura pastiprina planētu indējošo brūno gāzi.

Tumšie spēki raida vispostošākos līdzekļus, lai bojātu Zemes atmosfēru un sūtītu nāvējošas briesmas. Viņi neņem vērā Visuma likumus, un pateicoties jukām cer sasniegt savu uzvaru. Viņi ir ne tik vien bīstami pretinieki, bet arī nesaprātīgi, jo nesaudzē planētas līdzsvaru. Kurš redzējis drausmīgās melno lādiņu eksplozijas, tas spēj saprast, kāda pretdarbība nepieciešama, lai likvidētu kaitīgās sekas.

Šādas kaujas ļoti atsaucas uz veselību. Bez indīgiem izgarojumiem rodas arī it kā elektriska izlāde, kura satricina līdzīgi zemestrīcei. Iegūstam visspēcīgākajiem satricinājumiem līdzīgus simptomus. Daudzi cilvēki tos sajūt, bet neizprot cēloņus. Stipriem cilvēkiem mēdz būt visnegaidītākās sāpes, bet tā ka tās ātri norimst, par tām vairs nedomā. Bet, starp citu, organisms tiek stipri iedragāts un parādās daudzas saslimšanas. Tā tumšie spēki plosās pār cilvēci.

Varat iedomāties cik daudz enerģijas tiek izliets, lai likvidētu šādus tumšo mēģinājumus! Mēs sakām, ka stāvam sardzē ne novērošanai, bet kaujai. Cilvēku spēkos ir palīdzēt, bet viņi nevēlas padomāt, ka katrs spēj pielikt savas domas un spēkus vispārības labumam.

Kurš redzējis melnos lādiņus, kurš dzirdējis izplatījuma vaidus, tas vairs neaizmirsīs savu pienākumu pret cilvēci.

435.

Saindētās strāvas iedarbojas ne tikai uz tiem, kuri veicina to rašanos, bet arī uz daudziem citiem, kuri nav vainīgi pie ļaunā darba. Vispirms var ciest ļoti izsmalcināti organismi, - vēl jo smagāka atbildība gulstas uz tiem, kuri veicina strāvu saindēšanu.

Var pētīt, cik plaši izplatīta cilvēku pašu radītā inde. Viņi ir līdzīgi nesaprātīgam strēlniekam, kurš, ļaužu pilnā pilsētā laidīs gaisā bultas, nerūpējoties par to, kur tās aizlidos. Tā tas bija dziļā senatnē un tagad varbūt ir vēl lielākā mērā. Lai zinātne paskaidro cilvēcei, ka šāda indes radīšana nav palaižama. Salīdziniet daudzos mehāniskos sasniegumus ar nevērību pret psihisko enerģiju un kļūs kauns, ka pats galvenais novads ir aizmirsts un tiek pat nosodīts.

Ņemiet daudzās teorijas par psiholoģiju un atradīsiet, cik tās nedzīvas. Bet planētas stāvoklis pašreiz ir tāds, ka šādi nedzīvi spriedumi nav pieļaujami. Piekritīsiet, ka par nedzīvu jānosauc viss tas, kas nevirza uz dzīves pārveidošanu, šajā virzienā nevar būt domstarpību. Var iet uz priekšu vai atpakaļ, bet nepanesami iet atpakaļ starp veciem ģindeņiem.

Tāpat neaizmirstiet, ka nevajadzētu būt domstarpībām ar Vadošajiem Spēkiem. Var domāt dažādos dialektos, var valkāt dažādus apģērbus, bet nevar būt atkāpšanās no

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

pamatiem. Tāpat padomājiet par Mūsu Torņiem. Būs nesaprātīgi, ja nebūs sadarbības psihiskās enerģijas attīrīšanas darbā.

436.

U. pazīst Zemes smacīgumu. Tā nosaucam atmosfēras stāvokli, kad smagās izplatījuma strāvas ar pazemes ugunu spriegumu un caur cilvēku bezprātu rada nepanesamu nospiešību. Mēs pazīstam šādus periodus. Cilvēki mēģina izskaidrot šādu stāvokli ar saules plankumiem, ar komētu virzīšanos, bet tādi ārējie apstākļi nevar radīt tik nepanesamu smagumu. Pazemes uguns vien, bez cilvēka līdzdalības, nav spējīga tādā mērā apņemt visu planētu.

Cilvēki jūt nospiešību, tos pārņem nervozs bezprāts, bet tie nespēj uzrādīt, kur cēlonis. Daudzi norāda uz masu epidēmijām, uz jauniem saslimšanas veidiem, bet savu uzvedību par galveno cēloni neatzīst. Tādā veidā rodas Zemes smacīgums. Jūtīgas sirdis to sevišķi smagi pārdzīvo. Sajūtama pat fiziska smacība un sirds nospiešība. Var ieteikt sevišķu piesardzību attiecībā pret sirdi.

Mierinājumam var teikt, ka šādas nospiešības nevar būt ilgstošas. Tās var izkust prānas pieplūsmā, vai arī izsaukt kataklizmas. Bet dažreiz kataklizmas labākas par nāvējošu smacīgumu.

Mēs pazīstam šo smacīgumu.

437.

Apakšzemes sfēras atbilst cilvēces producējumiem. Katrai darbībai, katrai domai ir savi gaudi. Šie gaudi pievelk visus atbilstīgos elementus. Tāpēc visi cilvēka producējumi tā atbilst zemes domām. Tāpēc zemākās sfēras tā atgādina tumšās tieksmes. Jūs esat redzējuši zemes producējumus, esat redzējuši sacietējušus gigantus, kuri simbolizē cilvēces tieksmes. Cilvēku producējumu sfēra sadalās slāņos, un tādu sfēru apmeklēšana saistīta ar ugunīgu bruņošanos. Apakšzemes sfēras ir cilvēka domu izpausme. Gara spēcīga uguns ir skaldītājs veseris. Gara traukšanās uguns spēj pārveidot Visumu. Tāpēc vesera simbols nozīmē jaunu spraiguma attīstību. Zemes balsti sabrūk un tiek ielikti jauni pamati. Uguns Spēks, patiesi, spēj izraisīt cilvēces traukšanos!

438.

Agni Joga ir ne tikai kārtējs cilvēces iespējamību paplašinājums, bet viņai jāsakļauj saskaņojumā kosmiskās enerģijas, kas noliktā laikā sasniedz mūsu planētu. Šis apstāklis stingri jāapjēdz, citādi izcelsies it kā daudzas saslimšanas un to ārējā dziedināšana radīs vispostošākās sekas. Kā var izdziedināt no uguns parādīšanās? Tās var tikai regulēt, kā derīgu psihisku darba spēku.

439.

Mākslīgie, sirds uguns neapmirdzētie aprēķini, nes pasaulei nelaiemes un apjukumu. Cilvēki zaudē dzīves jēgu. Ne tik vien sev, bet arī visām paaudzēm viņi atstās

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.grāmata: Cilvēks nepieņem 2.daļa

dūmakainu mantojumu un saindētu elpu. Tāpēc jāpievēršas domai kā radošam līdzeklim. Katram ir pietiekoši daudz domu, ja vien jau no bērnības viņam būtu atgādināts dotais un nolemtais dārgums.

440.

Organisma jūtīgumu cilvēki neuzskata par priekšrocību. Bieži vien pat ļoti intelektīvi cilvēki bīstas šādas izsmalcinātības. Patiešām, vajadzīga paplašināta apziņa, lai atskārstu, cik nepieciešama tālākai attīstībai ir jūtīguma iegūšana. Pašreizējos zemes apstākļos var sagaidīt dažādas sāpes, bet šīs ciešanas neizriet kā jūtīguma sekas, to cēlonis ir dzīves anormālība. Ja iedomātos nesaindētu atmosfēru, tad jūtīgums būtu īsta svētība, bet cilvēki grib labāk planētu padarīt nefīru, lai joprojām paliktu mežonīgā stāvoklī. Nedomājiet, ka vārdi par mežonību būtu pārspīlējums. Var valkāt dārgas drānas un tomēr palikt mežoņu kārtā. Tālab vēl jo smagāks ir to noziegums, kas jau dzirdējuši par planētas stāvokli un tomēr nepieliek roku Vispārības Labuma veicināšanai.

441.

Ceļā uz Kalpošanu jāiegaumē taisnīguma nepieciešamība, jo tā ir pirmā prasība uzbūvē. Faktu izkropļošana ir uzbūves izkropļošana. Jo tikai pašapmānīšanās pavedina garu uz izkropļojumiem. Karmiskais spogulis atspoguļo šādus izkropļojumus, un gars, kas karmiski nepareizi uztulkojis, kaitē visai konstrukcijai. Kāpēc gan cilvēce tā aptinusi planētu maldīgām emanācijām? Patiesības izkropļojums, Mācības izkropļojums noved pie sabrukuma. Šādā strupceļā atrodas cilvēka gars, kurš dzīvo patībā. Iznāk, ka putekļi jānoslauka, un tad rēgojas piemēsnotās celtniecības spraugas. Patiesi, gara čūlas kavē celtni pacelties. Iejūtīgi jāatšķir iecietība un kustīgums no tām īpašībām, kas tik haotiski izpaužas mēģinājumos ar cilvēkiem, kuri vērsas turp, kurp ne gods, ne sirdsapziņa, ne patiesība garu neaicina. Ceļā uz ugunīgo Pasauli Ugunīgās Kalpošanas pirmais nosacījums ir godīgums. To iegaumēsīm.